

Ảnh Ban Mai

Contents

Ảnh Ban Mai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4.1	12
5. Chương 4.2	15
6. Chương 5	17
7. Chương 6.1	20
8. Chương 6.2	23
9. Chương 6.3	25
10. Chương 7	28
11. Chương 8.1	30
12. Chương 8.2	32
13. Chương 9	35
14. Chương 10.1	36
15. Chương 10.2	39
16. Chương 11.1	41
17. Chương 11.2	44
18. Chương 12.1	47
19. Chương 12.2	49
20. Chương 13.1	52
21. Chương 13.2	54
22. Chương 14 - End	58

Ảnh Ban Mai

Giới thiệu

Bộ phim còn đang trình chiếu, nhưng đã có rất nhiều bài viết về nó. Cùng với sự quảng cáo rầm rộ đ

1. Chương 1

CHƯƠNG 1 -Hai người ngồi nơi băng đá , dưới bóng cây sao tỏa bóng mát. Chỗ này tương đối yên vắng, so với cảnh rộn rịp ngoài sân cỏ kia, nơi đoàn làm phim đang chuẩn bị ột cảnh quay.Ban Mai nheo mắt nhìn ra ngoài đó. Nắng buổi trưa làm cô thấy chói. Nhưng thay vì quay vào hướng bóng mát, cô lại ngó ra nơi đoàn làm phim làm việc, với ánh mắt ngưỡng mộ , vui thích.Bên cạnh cô, đạo diễn Hoàng Định cũng ngồi im. Nhưng không nhìn đoàn làm phim, mà là nhìn cô. Anh hơi lạ vì trưa nay Ban Mai đến tận chỗ làm việc tìm anh. Giờ này là giờ cô học. Và tính cô chẳng bao giờ chịu khó tìm kiếm. Nhất là anh đang ở chỗ xa thế này. Phải có một chuyện gì đó quan trọng, và anh có tâm lý chờ.Mà quả thật, Ban Mai đang có chuyện quan trọng. Ngắm chán ngoài kia , cô bắt đầu nhớ ra mục đích của mình. Cô quay qua Hoàng Định với một nụ cười háo hức.- Anh có biết em gặp chuyện gì không?- Bị thầy Hiền phát hiện ngủ gục trong giờ học , hoặc là cãi nhau với chị Vân, hoặc là...Ban Mai cau mặt, phật lòng.- Bộ em chỉ biết làm mấy chuyện đó thôi hả?- Chắc vậy. Cãi thua chị Vân thì đến mách anh. Nếu không phải cái đó thì đâu có động cơ nào thúc bách hơn.Giờ này em đang học mà.- Cô Hoa nghỉ đấy - Ban Mai làu bàu.- À thì ra là vậy. Vậy đi đâu đây?- Đã nói là có chuyện quan trọng.- Nói đi. Nãy giờ anh sốt ruột lắm.- Thật chứ hả?Vừa hỏi, Ban Mai vừa nhìn nhìn Hoàng Định, xem anh có nghiêm chỉnh không. Nhưng thấy ánh mắt dò hỏi của anh, cô lại thấy phấn khởi.- Em được chọn làm người mẫu đấy.Định lập tức bật cười:- Vậy hả? Người mẫu quảng cáo trang phục trẻ em hả? Chắc chắn là em rất hợp.- Anh nói cái gì thế? - Hai mắt cô tròn xoe nhìn anh.Định vẫn cười, và gật gù:-Ngành đó bây giờ đang phát triển. Đào tạo người mẫu trẻ em không phải dễ. Em bên điện ảnh nhảy qua là có cơ hội rồi. Chắc chắn em sẽ rất thành công.Ban Mai giẫy nảy:- Anh vừa nói cái gì thế? Cái gì mà người mẫu trẻ em? Em thế này mà quảng cáo trang phục con nít hả?- Chứ quảng cáo cái gì?- Em không biết. Nhưng chắc chắn không phải y phục của con nít.Định ra vẻ ngạc nhiên:- Chứ người ta để em làm cái gì khác bây giờ, mặt mũi em như vậy, quảng cáo y phục người lớn sao được, người ta nhìn sao ra?Ban Mai ngồi im ngẫm nghĩ. Từ từ hiểu ra, cô tức đến đỏ mặt.- Anh nói mặt em giống con nít hả?- Gần như vậy - Định trả lời thản nhiên.Ban Mai mím môi làm thinh. Từ đó giờ, cô biết mình có vẻ trẻ con, so với bạn bè cùng trang lứa. Nhiều người đã nói với cô như vậy. Nhưng cô chuyện đó cô không quan tâm. Bây giờ vào cái ngày đầu tiên cô được chọn làm người mẫu, cô hoàn toàn không nghĩ mình có khuyết điểm gì. Và Định là người đầu tiên cô muốn báo với anh. Thế mà chẳng những không nhận được lời chúc mừng nào , cô còn bị Định làm cho vỡ mộng. Bị chạm tự vào cái điều lẽ ra là cấm kỵ.Thế là cô bật lên:- Không thèm nói chuyện với anh nữa.Vừa nói, cô vừa đứng dậy, khoác balô sau vai một cách vùng vằng và bỏ đi.Định không gọi lại , anh cũng đứng dậy lưng thưng đi phía sau cô.- Đi đâu vậy?- Về.- Về gấp vậy? Định đến mỹ viện sửa lại mặt hả? không được đâu. Xấu thì có thể làm cho đẹp lên, chứ trẻ con thì không thể làm cho thành người lớn được đâu.- Anh...Ban Mai đứng phắt lại. Lần này cô tức không nhịn được nữa. Mắt và mũi bắt đầu đỏ lên sắp khóc. Và lại nói một câu quen thuộc khi giận:- Không thèm nói chuyện với anh nữa. Biết vậy em sẽ không thèm đến đây, uống công em.Vừa nói, cô vừa giận dữ bỏ đi. Nhưng Định đã nhanh nhẹn kéo chiếc balô trên vai cô. Anh rất thích nhìn cánh mũi đỏ hồng mỗi khi cô sắp nhe. Mà Ban Mai thì rất hay nhe. Những lúc cáu giận như vậy, nhìn cô giống y một cô bé. Có chút gì đó làm anh thấy rất tức cười.Nhìn nụ cười không đúng lúc của anh, Ban Mai kêu lên một cách cáu kỉnh:- Em nói chuyện quan trọng, còn anh thì coi thường quá.Định vội stop ngay. Chọc thêm chút nữa thì sẽ thành đại họa. Thế là anh hắng giọng, tạo một vẻ mặt nghiêm chỉnh:- Trở lại đằng hoàng đi, anh muốn nghe em kể tỉ mỉ, làm sao mà bỗng nhiên em thành người mẫu được. Còn chuyện đi học thì sao?Đúng là Ban Mai rất dễ mềm lòng. Cô bằng lòng bỏ qua tội châm chọc của anh ngay. Lúc này thì chuyện đó thật vớ vẩn, so với chuyện làm người mẫu của cô. Và cô đi nhanh trở lại băng đá, ngồi xuống.- Chuyện này là tháng trước lận. Anh có biết dì Thảo không?Cách hỏi của cô thật xa đẽ lảng lất. Định không biết nhân vật đó là ai , nhưng cũng gật đầu:- Biết.- Là do dì Thảo giới thiệu đấy. Hôm đó là dì Thảo đi với dì Lý đến thăm mẹ, thấy em, dì Thảo cứ nhìn hoài, nhìn nhiều lần lắm.- Anh hiểu rồi, có nghĩa là dì Thảo đó thấy được tiềm năng của em, và chọn em làm người mẫu.Ban Mai gật đầu liên tục:- Đúng đấy đại khái là vậy đó. Em đã đến tập...- Định không cần biết những chuyện nhỏ nhặt. Anh hỏi với một chút nóng ruột.- Cho là em sẽ làm người mẫu. Nhưng còn chuyện thi cử thì sao? Năm nay em phải thi tốt nghiệp mà.Bị nhắc đến thực tế , Ban Mai có vẻ bết hứng một chút.- Tất nhiên là sẽ thi, nhưng vừa học, vừa tập cũng được mà.- Em tưởng em khỏe lắm đó

chắc. Trong khi anh thấy em phải bồi dưỡng để có sức học.- Í, đâu được. Phải ốm mới làm người mẫu được chứ.- Vậy em không còn muốn làm diễn viên sao?- Sẽ làm hết hai thứ, được mà anh. Định không trả lời, chỉ im lặng nhìn cô. Nhìn theo con mắt nghề nghiệp chứ không phải của người yêu. Ban Mai có khuôn mặt đẹp theo kiểu non nớt. Đôi mắt hạt nhân to tròn, lông lánh như lúc nào cũng có điều gì để hỏi. Mũi thì không có gì để nói. Nhưng miệng thì thể hiện rất nhiều trạng thái: cười mở, thơ ngây, duyên dáng và hờn dỗi. Chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đủ để cô trở thành một diễn viên được nhớ lâu. Và trong con mắt đạo diễn của anh, Ban Mai có rất nhiều triển vọng để trở thành một ngôi sao. Nhất định, anh sẽ tạo cho cô một chỗ đứng vững vàng. Tất nhiên là trong làng điện ảnh, chứ không phải ở đâu khác. Cho nên chuyện Ban Mai đột ngột chuyển hướng, làm anh thấy thất vọng. Có lẽ anh trêu chọc cô là để lấp liếm tâm trạng đó. Thấy Định có vẻ không vui, Ban Mai nhạy cảm hiểu ngay tâm trạng anh. Giọng cô bớt sôi nổi hơn:- Anh không thích phải không?- Không thích cái gì?- Không thích em làm người mẫu.- Anh lo ch+ không phải không thích.- Lo gì?- Trước mắt lo em rớt tốt nghiệp - Không có đâu. Thế còn sau đó nữa?- Sau đó à? Anh sợ em bị cuốn theo lĩnh vực mới uống công anh chuẩn bị đường cho em. Ban Mai cười khi:- Em không có đi lạc đường đâu. Làm người mẫu cũng vui. Nhưng không thích bằng diễn viên. Chẳng lẽ công học mấy năm, em lại bỏ không thương tiếc. Định chợt nhìn ra phía ngoài. Thấy mọi người chuẩn bị xong, anh bèn quay qua Ban Mai:- Tối nay sẽ nói chuyện này, bây giờ em về hay trở lại trường?- Em thích ở lại chơi với anh. Định mỉm cười:- Nhưng anh phải làm việc, chờ lâu lắm.- Em có nói là chờ đâu, em ở đây chờ chiều đi tập luôn. Định cau mày, có vẻ không bằng lòng.- Làm việc kiểu đó, không biết cuối cùng em sẽ ra sao đây. Ban Mai trả lời với một nụ cười tươi rói:- Anh lại chẳng đó đi, coi chừng người ta chờ đó. Em ngồi đây chút rồi về nhà. Và cô ngồi im chờ cho Định đi xa. Đến lúc anh rẽ qua lối đi khuất sau đám cây, cô mới yên tâm lôi chiếc gương trong giỏ ra. Nhìn trước nhìn sau, thấy không có ai, cô bắt đầu nhìn mình đắm đắm trong gương. Cô biết không phải vô cớ, khi lúc này Định chọc cô là người mẫu trẻ em. Anh chỉ chọc, nhưng cô hoang mang ghê gớm. Xem tivi, cô thấy tất cả những người mẫu đều có khuôn mặt cứng chặc. Mặt mũi thế này liệu có chấp nhận được không? Nhìn mình mãi cũng không thấy phát hiện nào mới, Ban Mai lại mở balô lấy một bức hình một người mẫu chuyên nghiệp ra, rồi bắn khoả nhìn mình trong gương, so sánh từ chân tóc kẻ tóc với cô ta. Bất chợt phía sau cô, một tràng cười rộ lên làm cô giật bắn mình. Đến nỗi quăng cả gương lẫn hình mà không hay. Định đi vòng ra phía trước, ngồi xuống cạnh Ban Mai. Rõ ràng anh không thể nín cười được dù đã cố gắng, anh giơ tay lên ra dấu xin lỗi.- Anh không cố ý nhìn lên em, chỉ trở lại bảo em ra chơi với anh thôi. Thấy cô không nói gì, anh múm môi để dừng cười.- Coi như anh không thấy gì hết, đừng giận ghen. Ban Mai vẫn lặng thinh. Cô lẳng lẳng nhặt gương và hình lên cát. Rồi để chiếc balô trên chân, cô quay mặt ra nhìn phía khác. Quê muốn chui xuống đất, hoặc bay lên trời. Tức Định, nhưng không thể nào bắt bẻ được. Và cô cứ ngồi yên, bặm môi không nói một tiếng. Định choàng tay qua vai cô:- Em đừng so sánh như vậy, mỗi người có một cái đẹp khác nhau. Thật ra, người ta rất ít để ý khuôn mặt người mẫu. Họ chỉ nhìn bộ đồ mà cô ta đang mặc quảng cáo mà thôi. Ban Mai lẳng lẳng đẩy tay anh ra khỏi vai. Và vẫn không nói một tiếng nào, cứ chỉ đó chứng tỏ cô giận thật sự cô làm Định bắt đầu lo. Anh không tìm cách chạm vào cô, mà chuyển qua thái độ nghiêm chỉnh hơn.- Em quên nên đâm ra giận anh phải không? Với anh mà em còn thấy quê à? Vậy là em coi anh là người lạ phải không?- Anh dò thám em phải không? Định không nén được cười:- Tầm bậy! Nếu không thì anh trở lại làm gì? Thử nghĩ đi, cứ đứng phía sau em, không thêm nói một tiếng, theo dõi từng cử chỉ của em để cười. Vậy mà bảo không người lạ sao? Nếu là anh, anh có giận không?- Anh sẽ nghĩ em lo cho anh, chứ không giận.- Nhưng em thì không nghĩ như vậy được.- Đó là tại em chưa yêu anh hết mình, chưa thật sự nghĩ nhiều về anh, nên em không cảm nhận được điều quan tâm của anh.- Anh biện luận -Lẽ ra anh mới là người giận. Trong khi anh bỏ mặc mọi người chờ, để trở lại lo cho em, thì em lại chỉ lo giận. Ban Mai chợt quay lại, buồn buồn:- Anh có biết là em buồn lắm không?- Buồn vì bị anh chọc hờ?- Đến thời điểm này, tự nhiên chuyện mặt mũi của em bị xem là thiếu sót. Anh không thông cảm còn cười. Mặt em tự nhiên đã như vậy, có phải lỗi tại em đâu. Định nhìn cô hơi lâu. Bắt đầu hiểu đây không phải là chuyện đơn giản. Và anh đã vô tình làm cho cái buồn của cô thành vấn đề nghiêm trọng. Và anh nói như trấn an:- Chỉ sợ khuôn mặt quá xấu, chứ còn vẻ non nớt thì có thể khắc phục được thôi. Hóa trang thành già hơn còn được hưởng hồ gì chỉ làm cho em trông cứng chặc hơn. Ban Mai im lặng nghe. Cô có vẻ hơi nguôi một chút. Vì cô tin điều anh nói. Nhưng chỉ bao nhiêu đó thôi thì chưa đủ. Cô cần anh khẳng định với tư cách nghề nghiệp. Bởi vì anh là một đạo diễn. Nhưng Định không có thời giờ nói nhiều. Vì mấy cô diễn viên tinh nghịch đang đứng tụ lại nhìn về phía hai người. Một cô đếm một, hai ba, rồi tất cả đồng thanh la lên:- Tôi chờ đạo diễn. Những tiếng cười kèm theo bay văng tới hai người. Ban Mai mạnh dạn đứng lên:- Bây giờ em phải về thôi. Vì mình em mà bao nhiêu người chờ thì ngại lắm. Cô đi ra cổng. ngang qua chỗ cô diễn viên, cô gật đầu chào một cách cười mở. Các cô nàng

cũng nhìn cô một cách quan tâm. Quan tâm trên mức bình thường. Vì mặc dù Ban Mai chưa thật sự là diễn viên. Nhưng chỗ đứng của cô thì rất hứa hẹn. Chắc chắn đạo diễn Hoàng Định sẽ không để người yêu mình lu mờ trong giới điện ảnh. Và với bản lĩnh của mình, chính anh chứ không ai khác, là người hứng thú khai thác ưu điểm của cô nhất. Ban Mai đi ra lấy xe. Nhìn đồng hồ thấy còn sớm, cô bèn trở về nhà, tranh thủ học bài ở trường. Bắt đầu một tuần nay, cuộc sống của cô trở nên bận gấp đôi. Trước đây, chỉ lo học ở trường. Bây giờ phải đến phòng tập để trở thành người mẫu. Nói là tập, chứ thật ra phải học như diễn. May là cô có khiếu, chứ còn không chắc sẽ mệp như vì tập tành. Bởi vì công việc của người mẫu không giống như diễn viên. Buổi chiều, Ban Mai đến phòng tập, cô đang loay hoay tháo giày thì một cô gái đi về phía cô. Cô Thảo bảo chừng nào Mai đến thì lên gặp cô đấy. Ban Mai ngó vào trong, hơi tò mò khi thấy cô dạy mới đang đứng hướng dẫn ột học viên. Bộ hôm nay đổi cô rồi hả Thụy? Ủa nghe nói cô Thảo nghỉ một tuần cô này vô thế. Sao vậy kia? Minh không biết. Ban Mai mang lại giày, đi lên tầng trên. Từ lúc học làm người mẫu, cô phải học luôn cách mang giày cao gót, loại giày mỏng manh hực lúc nào sẵn sàng đứt quay, hoặc gãy gót. Với người khác thì không có gì. Nhưng đối với Ban Mai thì là cả một vấn đề nan giải. Bởi vì cô có cái tật hay chạy bất tử. Và đi đứng cũng không được đầm thắm lắm. Trước đây, cô rất ít mang giày gót nhọn. Đứng hơn là không hề mang, cho nên lúc đi mua giày mới cho cô, mẹ cô hay lo cô bị trẹo chân. Và đã luôn dặn cô đừng nhảy cẫng lên nếu gặp chuyện gì đó vui mừng. Cho đến bây giờ thì cô chưa gặp sự cố gì. Và cái lo của mẹ trở thành vô căn cứ. Ban Mai thông thả đi lên tầng trên. Cô phải đi thông thả, bởi vì không thể phóng ào ào với đôi giày quai nhỏ dưới chân. Trông cô có vẻ chừng chặc hơn lúc ở nhà rất nhiều. Vừa rẽ lên cầu thang, cô gặp một thanh niên đi xuống. Đó là Minh Kiếm, bạn của Định. Thỉnh thoảng cô hay gặp anh ngồi quán cà phê với Định, nhưng chỉ chào nhau chứ chưa nói chuyện lần nào. Minh Kiếm có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô ở đây. Anh đứng hẵn lại: Đi đâu vậy Ban Mai? Dạ em đi tìm dì Thảo. À, cô Thảo phụ trách phòng tập hả? Dạ, ủa anh làm việc ở đây hả? Không hẳn là làm việc ở đây. Nhưng anh đạo diễn những chương trình biểu diễn của công ty. Anh chợt nhìn cô: Anh thấy Ban Mai có ngoại hình khá đo, nếu xin làm người mẫu thế nào cũng được nhận. Ban Mai vuốt lại tóc, cười ngượng nghịu: Em cũng đang xin đấy. Em đến tập cũng hơi lâu rồi.Ồ, vậy hả? Vậy có diễn lần nào chưa? Dạ chưa. Hèn gì anh không thấy. Nếu diễn thì mình đã làm việc chung rồi. Nhưng không lâu đâu, tuần sau có đêm diễn ở nhà hát, không biết cô Thảo có chọn em không? Em cũng không biết nữa. Chắc chưa đủ sức đâu anh ạ. Minh Kiếm nói như khuyến khích: Chắc em sẽ được chọn thôi. Tuy là mới đào tạo nhưng em đã từng học qua diễn xuất, mấy môn nghệ thuật thì dễ tiếp thu hơn, so với các cô ở lĩnh vực khác. Em cũng không biết dễ hay khó nữa. Nhưng dì Thảo hay chê em lắm. Người khác thì tập một lần, hai lần. Nhưng đến em thì cứ bắt làm đi làm lại, em mệt lắm. Được cô Thảo chú ý đầy đoạ là sướng đó em, thế nào em cũng nổi tiếng thôi. “Nổi tiếng” - Ban Mai tròn xoe mắt nhìn Kiếm. Hoàn toàn không tin. Và cũng không bi lời khen đó tác động đến mức nhảy lên mà vỗ tay. Cô mỉm cười: Anh Kiếm nói chuyện nghe vui quá. Biết đâu nó thành sự thật thì sao? Ban Mai lại cười tiếp. Không biết nói gì hơn, cô đứng nép một bên cho Minh Kiếm đi qua. Rồi tiếp tục lên tầng trên. Nhớ lại câu nói của Minh Kiếm, tự nhiên cô lại cười một mình. Nếu mà được trở thành người mẫu nổi tiếng thì thích thật. Mơ ước đó thật xa vời, nhưng tại sao không chứ? Minh mà là người mẫu nổi tiếng, thì ba mẹ sẽ cực kỳ sung sướng. Chị Vân sẽ là đạo diễn nổi tiếng. Thật quá sức sung sướng. Trên cả tuyệt vời. Nghĩ đến đó, Ban Mai đỏ hồng cả mặt. Cô áp hai tay lên mặt, vừa đi vừa mỉm cười tủm tỉm một mình. Cô không để ý một người đi ngược lại đang nhìn mình với vẻ chú ý. Đến lúc đến gần nhau, thấy tia nhìn của anh ta, cô mới nhớ ra và vội vàng ngậm miệng lại. Tạo vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhưng khi đi qua mặt anh ta, cô lại tiếp tục cười thú vị một mình. Ban Mai đi lên phòng dì Thảo, nhưng người phụ nữ trong phòng lại chỉ cô qua phòng thiết kế. Thế là cô phải đi ngược qua đầu hành lang bên kia. Có lẽ hôm nay là ngày xui của Ban Mai, nên khi cô vào phòng thì không có dì Thảo ở đó, chỉ thấy một người ngồi bên bàn. Anh ta xoay mặt về phía hướng cửa sổ, nên không nhìn được mặt. Ban Mai gõ cửa đánh tiếng, rồi nói dè dặt: Anh cho hỏi thăm, có dì Thảo ở đây không ạ? Người thanh niên quay chiếc ghế nửa vòng. Ban Mai nhận ra đó là người mình mới gặp lúc nãy. Anh ta cũng có vẻ nhận ra cô. Không hiểu anh ta nghĩ gì mà chợt bật cười một mình rồi trả lời nhát gừng: Cô Thảo mới vừa ra ngoài đấy. Vậy sao? Ban Mai hỏi nhỏ một mình, rồi đưa mắt tìm chiếc ghế. Lúc này, cô thêm được ngồi kinh khủng. Và không cần biết dì Thảo có trở lại hay không, cô vẫn dè dặt: Tôi có thể ngồi đây chờ được không? Cứ tự nhiên. Ban Mai đến phía hàng ghế sát tường, buông người xuống một cách nhẹ nhàng. Từ nãy giờ, đi quá nhiều, hai chân cô mỏi nhừ. Thật ra, cô cũng rất hay đi. Nhưng lúc trước không đến nỗi phải gượng người như khi mang giày mỏng manh. Làm người mẫu đâu có sướng như người ta tưởng. Ban Mai liếc nhìn phía bàn. Thấy người thanh niên có vẻ không để ý mình, cô bèn cúi xuống tháo cả đôi giày rồi cử động chân một cách thoải mái. Cảm thấy cổ chân còn mỏi, cô xoay bàn chân, và xoa nhẹ cho đỡ mỏi. Không quen

đi loại giày đó hả?Tiếng người thanh niên vang lên, khiến Ban Mai vội bỏ chân xuống, ngồi thẳng lên. Cô gật đầu một cách ngượng ngịu:- Dạ tại nãy giờ đi nhiều quá, nên mỏi.- Quen với cô Thảo à? - Anh ta hỏi sau một lúc im lặng.- Dạ.- Quen thế nào?Anh ta nói chuyện cụt ngủn, có vẻ trịch thượng. Nhưng Ban Mai vẫn không thấy phật lòng. Cô là người mới, lại không ai trong công ty, nên cô nghĩ anh ta là nhân vật có quyền lực ở đây. Vì nếu không thì anh ta không có thái độ kẻ cả như vậy.Ban Mai còn đang suy nghĩ thì anh ta nhắc lại:- Quen thế nào?- Ban Mai thành thật nói:- Dì Thảo là bạn của người bạn của mẹ em, cũng không phải là quen thân. Tại dì ấy bảo em xin vào đây, nên...Ban Mai chưa nói dứt câu thì anh ta đã ngắt lời:- Vậy đang làm người mẫu à?- Dạ chưa, chỉ mới học thôi, chưa diễn lần nào.- Cô Thảo đã đào tạo thì chắc chắn sẽ trở thành người mẫu có tiếng thôi.- Thật à?Ban Mai hỏi và nhìn anh ta vừa như hỏi, vừa như tin tưởng. Nhưng anh ta buông một câu làm cô mất hứng.- Cũng không chắc lắm, điều đó tùy thuộc khả năng của cô mà.Ban Mai mất hứng thật sự. Cô tiu nghỉu ngồi im. Người thanh niên khẽ liếc nhìn cô, rồi lại buông một câu:- Trông cô cũng có dáng người mẫu lắm đấy. Có điều khuôn mặt còn non quá. Ra sân khấu phải hóa trang kỹ mới được.Ban Mai điếng tim được với câu đó. Ngay cả một người lạ hoắc mà cũng nhận xét như vậy. Đau chết đi được. Tại sao thời điểm này, khuôn mặt của cô lại trở thành vấn đề nghiêm trọng thế này.Ban Mai bậm môi ngồi yên. Nếu mà anh ta tiếp tục chê thêm, chắc cô sẽ bỏ về, và bỏ luôn ý thích làm người mẫu. Để tối ngày rúc một xó cầu nguyện ỉn mau già.May mà anh ta chỉ nói bấy nhiêu đó, anh ta lại xoay người về phía hướng cửa sổ, im lặng. Hình như anh ta cũng chờ dì Thảo.Một lát sau, Ban Mai thấy anh ta lấy máy ra gọi ai đó, rồi đứng lên đi ra. Ngang qua chỗ cô, anh ta hơi đứng lại:- Cô Thảo có chuyện rồi, đừng chờ nữa.Và anh ta ra khỏi phòng. Ban Mai ngơ ngác nhìn theo. Đến lúc anh ta đi mất, cô mới nhớ sao mình không hỏi dì Thảo đã gặp chuyện gì.Rồi cô lại mang giày, lững thững đi xuống phòng tập.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2 -Cuối cùng thì Ban Mai cũng được chọn diễn ở nhà hát. Cô là người duy nhất trong nhóm học viên mới được chọn diễn chung với các người mẫu thật sự.Hôm nay cô đến nhà hát tham gia tổng dợt. Lần đầu tiên được diễn chung sân khấu với các người mẫu đàn chị. Ban Mai run đến nổi phải để chị Lăng Vân đưa đi.Vào nhà hát, Ban Mai bắt cô chị ngồi dưới hàng ghế khán giả chờ. Rồi đi lên sân khấu. Các cô người mẫu đã tới trước, vài cô đang tụm lại một góc nói chuyện. BM đứng lạc lõng trong cánh gà. Cô chẳng quen ai, và cũng không ai quan tâm đến cô. Nếu ở lĩnh vực điện ảnh, cô thân thuộc với mọi người, thì ở đây người ta chẳng biết cô là ai.Cô đứng im ở góc phòng, không để ý, một cô người mẫu thỉnh thoảng lại nhìn mình đắm đắm. Cái nhìn của một người đã từng biết đối thủ của mình. Nhưng chưa hề chạm mặt. Cái nhìn quan sát, xét nét và ác cảm ngấm ngầm.Ban đầu, BM không để ý điều đó. Nhưng cô nhìn đến nỗi cô cũng phát hiện ra. Cô không cảm nhận được sự ác cảm trong tia mắt cô ta. Nhưng biết mình bị đàn chị chiều cổ, cô đâm ra dè dặt, mất tự nhiên.Một lát sau, thì đạo diễn Minh Kiểm tới. Mọi người đứng dậy bước ra làm việc. Không ai để ý đến BM, cô cũng không tìm cách hòa nhập, mà chỉ đứng yên chờ đến lượt mình.Minh Kiểm thấy cô, bèn vẫy cô đi ra:- Lại đây BM.Anh kéo cô ra giữa sân khấu, rồi nói lớn:- Giới thiệu các cô nhé. Cô này là người mẫu mới, bắt đầu tham gia chung với các cô từ đây về sau. Cô ấy được công ty tuyển ra trong số các cô đang được đào tạo đấy.Các cô người mẫu nhìn Ban Mai một cách thờ ơ. Người mẫu mới cũng không có gì đáng chú ý. Cho dù cô ta có trội hơn các cô nàng đang đào tạo thì cũng không đáng để quan tâm. Nhất là trông cô nàng có vẻ quá khiêm tốn.Minh Kiểm nói thêm:- Cô Ban Mai xuất thân bên điện ảnh, là người yêu của đạo diễn Hoàng Định đấy.Chi tiết này làm các cô người mẫu bắt đầu chú ý đến Ban Mai hơn. Vài cô quay lại nhìn. Một diễn viên bước qua thể giới người mẫu, lại nép dưới bóng một đạo diễn tên tuổi, thì chắc chắn cô nàng không thể tầm thường được. Nó khiến các cô có tâm lý nể phục, chứ không bỏ qua cái nhìn ban đầu.Vài cô quay lại cười với Ban Mai:- Em là diễn viên hả? Đóng phim nào vậy?Ban Mai lắc đầu:- Em chưa đóng phim lần nào, chưa ra trường chị ạ.- Vậy à? Chắc em học ở trường điện ảnh hả?- Dạ.- Chưa là diễn viên, nhưng lẽ nào đạo diễn Hoàng Định lại không cho em vài vai diễn gây chú ý.Ban Mai cười nói cho qua:- Em cũng không biết nữa.Thật ra thì muốn cô chuẩn bị " đủ lực " mới được xuất hiện trên màn ảnh. Và khi xuất hiện, cô phải khẳng định tên tuổi mình ngay từ vai diễn đầu. Không ai biết rằng anh đã từng quay cho cô nhiều vai diễn. Nhưng đó chỉ là những đoạn phim ngắn, và cuộn băng đó chỉ có mình anh và cô biết.Các cô bắt đầu dợt. Không ai để ý

một nàng chợt có thái độ lăm lăm đi, như đang vướng vào những ý nghĩ nặng trĩu. Cô ta đi những bước tự tin và hơi có ý phô trương khi đi ngang qua vị trí của Ban Mai. Ban Mai căng thẳng quá, nên không để ý về khiêu khích ngấm ngấm của cô ta. Cô bước đi theo chỉ đạo của đạo diễn. Trông cô cứng như một người mẫu thật sự. Dù trong bụng rất là băn khoăn về ngoại hình của mình. Đúng hơn là băn khoăn về khuôn mặt. Đến cuối buổi tập, mọi người tan ra về. Ban Mai mới đi đến gần Minh Kiềm. Cô chưa kịp hỏi thì anh đã nhận xét:- Em khá lắm đó cô bé. Trông em vững như đã từng diễn trên sân khấu. Anh đã nói khi cô Thảo chọn em là có thể yên tâm mà. Ban Mai không để ý đến câu khen đó, cô hỏi một cách lo lắng.- Anh thấy... mặt em có khác gì so với mấy chị kia không?- Khác là ở góc độ nào, dĩ nhiên là mỗi người không ai giống ai rồi.- Không phải, ý em muốn nói là em có non quá không? Có cần hóa trang cho già lên không? Minh Kiềm bắt đầu chú ý đến thái độ của cô. Anh nhìn từng nét trên khuôn mặt cô, rồi mỉm cười:- Em có khuôn mặt rất trẻ thơ, so với lứa tuổi. Nhưng không sao, khán giả không chú ý đâu.- Anh Định bảo là em cần hóa trang cho phù hợp có cần vậy không anh?- Theo anh thì không đến nỗi đâu. Ồ... Nhưng dù sao khuôn mặt cũng cần phải hài với vóc dáng, với bộ đồ em mặc. Thời trang của người lớn nói chung là phức tạp lắm.- Ban Mai bắt đầu thấy nản. Rốt cuộc Minh Kiềm cũng có ý kiến giống như Định. Có điều là nhẹ nhàng hơn. Cô cười gượng khi thấy MK nhìn mình. Chắc là anh đã đoán được ý nghĩ của cô, thế là cô chào anh rồi đi xuống hàng ghế tìm bà chị. Khi đi ngang qua cánh gà, cô thấy cô gái lúc nãy nhìn mình đang đứng đó. Thấy cô đi ra, cô ta bèn xoay người qua chỗ khác, như không muốn chạm mặt với cô. Rồi cũng đến ngày diễn. Buổi chiều, trước khi Ban Mai đến nhà hát, mẹ cô nấu một con gà cho riêng cô. Ban Mai ngồi vào bàn với vẻ uể oải:- Con ăn một chút thôi nha mẹ. Ăn nhiều quá bụng lớn lắm.- Lớn một chút cũng không sao. Phải ăn cho có sức chứ, cả tuần nay con tập cực mà không chịu ăn, coi chừng xỉu thì khỏi diễn luôn.- Nhưng ngày nào mẹ cũng cho ăn gà, con ngán lắm. Lăng Vân ngồi một bên xen vào:- Gà ác có chút xiu, ráng ăn đi em bé. Em ốm lắm đó. Người mẫu thì người mẫu, ốm cũng vừa vừa thôi chứ.- Để tối về em ăn cũng được, em ngán lắm chị ạ, thật đấy!- Không được. Lúc đó ông Công về đến. Nghe tiếng mọi người trong bếp, ông đi thẳng xuống nhà sau. Thấy bà Công và Lăng Vân đang dỗ BM ăn, ông lên tiếng:- Sao vậy? Ăn một chút đi chứ con. Bà Công quay qua nhìn ông:- Nó cứ bỏ ăn liên tục, sức nào chịu nổi chứ. Nghề gì mà phải nhịn ăn, riết chắc nó chết mất.- Nó ăn món này không được thì nấu món khác, ăn một thứ con nhỏ ngán là phải rồi. Bà Công có vẻ lo lắng:- Hay là mẹ lấy nước súp này nấu mì cho con ăn. Chịu không con? Nghe nói đến mì, BM hơi hoảng. So với cái đó, chịu khó nuốt món gà vẫn hơn. Thế là cô ngồi ăn một cách cần mẫn cho xong. Trong khi cô ngồi ăn, cả nhà ngồi một bên nhìn. Bà Công như sẵn sàng tọng vào miệng cô cả con gà mới thấy yên tâm. Nhưng BM thì chỉ ăn được một phần, rồi lắc đầu nguây nguây:- Con no lắm mẹ ạ.. Bà Công đẩy đĩa bánh flan đến trước mặt cô:- Thử ăn thêm cái này nữa đi con. BM ráng múc vài muỗng ca phê cho vào miệng, nhưng đến bánh thì cô chịu và dù mọi người cố ép nài, cô vẫn không chịu ăn thêm cái gì nữa. Đến tối, mọi người đến nhà hát xem BM diễn, cả nhà ngồi dưới hàng ghế khán giả, còn cô thì đi lên phòng hóa trang một mình. BM ngồi trước bàn phấn. Cô chuẩn bị trang điểm thì đạo diễn Minh Kiềm đi vào, anh đưa cô chiếc điện thoại cầm tay của mình.- Em nghe điện thoại đi, anh Định gọi em đo. BM vội cầm lấy máy:- Alô. Giọng Hoàng Định vang lên thật âu yếm:- Em đang làm gì đó vậy??- Em chuẩn bị trang điểm.- Vậy à? Thế nào, hồi hộp dữ không?- Em thử không nổi vì sợ đây, sao em run quá.- Bình tĩnh đi nào. Anh đã dặn anh MK rồi, nó sẽ tranh thủ đến với em, đừng lo, không có gì đáng sợ lắm đâu. Quay xong cảnh này, anh sẽ qua với em, đừng sợ gì cả nhé.- Dạ.- Có gì không biết, cứ hỏi anh Kiềm nghe.- Dạ.- Thôi nhé, tối nay gặp.- Dạ. Ban Mai đưa trả máy cho Minh Kiềm. Anh cất vào áo, mỉm cười trấn an:- Sợ lắm hả? Có anh đây mà. Không yên tâm hơn được sao? Lúc đó lại có tín hiệu. Minh Kiềm lấy máy ra:- Alô. Không biết người gọi nói gì, mà anh cười xòa:- Yên chí đi. Tao đã nói là sẽ động viên mà, cứ yên tâm giao cổ cho tao, không có gì đâu.-...- Lo thừa rồi ông. Ban Mai là vững vàng như người mẫu chuyên nghiệp đấy. Mày đã nhìn thấy cổ diễn đâu mà biết, không sao đâu.-...- Rồi, rồi. OK. Anh tắt máy, rồi quay qua Ban Mai:- Anh Định không yên tâm, sợ em mất tinh thần, em bình tĩnh lại chưa?- Dạ,... em không sao đâu anh ạ, phiền anh quá.- Anh phải ra kiểm tra sân khấu, bao giờ rảnh, anh sẽ vào. Minh Kiềm đi rồi, Ban Mai quay lại mở hộp phấn. Bây giờ cô mới thấy nãy giờ có nhiều người nhìn mình. Cô ngẩng lên cười lại, một cô bèn lên tiếng:- Đạo diễn Hoàng Định lo cho Ban Mai quá nhỉ, có người yêu sẵn sóc như thế, chẳng có gì phải lo cả.- Dạ. Cô gái bên cạnh xen vào:- Phải tranh thủ làm quen với Ban Mai mới được. Biết đâu mai một đạo diễn chiếu cổ ột vai diễn, được không Ban Mai?- Dạ, em cũng không biết nữa. Chắc được mà chị. Các cô ngồi gần đó cười rộ lên:- Nhỏ Nga này biết tranh thủ thời cơ quá há.- Mày chỉ Ban Mai bí quyết của người mẫu đi. Rồi sẽ học lại cách làm diễn viên. Biết đâu mai một sẽ thành một ngôi sao điện ảnh.- Chừng đó nhớ xin giùm tao một vai phụ nghe Nga. Vai cô hầu cũng được. Các cô lại phá lên cười. Ban Mai cũng cười theo. Cô cười vì thấy câu chuyện vui vui, chứ

hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó là thật hay đùa. Thậm chí các cô gái xung quanh nhìn mình thế nào cô cũng không biết. Ban Mai bắt đầu ngồi im chờ trang điểm, các cô gái khác cũng quay ra lo việc của mình. Mọi người có vẻ bận rộn chứ không thư thả như mới đây. Ban Mai thay đồ xong, cô đi ra ngoài thì một cô gái đến giữ cô lại. Đó là cô nàng hay nhìn cô trong lần tổng duyệt. Ban Mai chưa kịp nói gì thì cô ta đã kéo cô vào góc phòng, chỗ bị khuất bởi các giá áo. Cô ta nhìn cô chăm chú, rồi lắc đầu:- Mặt Mai nhìn con nít quá. Trang điểm đậm hơn mới đúng. Để tôi sửa lại cho. Và cô ta nhanh nhẹn lấy phấn mắt và phấn hồng, tự nhiên vẽ cho Mai như đã quen biết nhau rất lâu. Ban Mai không chút thắc mắc về cử chỉ có vẻ áp đảo của cô ta. Cô nghĩ đó là lòng tốt, và cô nói một cách cảm động:- Cám ơn bạn nghe.- Có gì đâu mà cảm ơn. Mai là người mới, cái gì không biết thì mình giúp chứ. Chị hóa trang này tay nghề còn yếu lắm, không biết sửa khuyết điểm của khuôn mặt gì cả. “Có lẽ vậy, ai cũng thấy mặt mình trẻ con. Thế mà chị ấy không che lấp nó đi”. Ban Mai nghĩ thầm, và cô thầm khâm phục sự nhận xét tinh tế của cô bạn mới này. Cô ta vừa vẽ mắt cho cô, vừa nói như tự giới thiệu:- Mình tên PD. Mới vào nghề khoảng hai năm thôi. Nhưng chuyện gì mình cũng biết hết. Nghề này coi vậy chứ cạnh tranh dữ lắm. Đừng tưởng tụi nó nói chuyện với Ban Mai là thích Mai, giả dối lắm.- Vậy sao? - Ban Mai hỏi với chút băn khoăn.- Dĩ nhiên rồi. Chắc bên điện ảnh cũng vậy thôi. Cô ta chợt dừng lại, nói như dặn:- Đừng nói với ai là mình sửa mặt cho Mai nghe. Làm vậy chị Hà Mi tự ái đó. Chị ấy mà ghét mình là hóa trang xấu ỉnh, giúp Mai chứ mình cũng lo lắm.- Mình sẽ không nói đâu, mình hiểu mà.- Mà cũng đừng nói với tụi nó, mấy con nhỏ đó hay đâm thọc lắm. Mai nói Mai tự sửa nghe. Ban Mai gật đầu như hiểu. Trong lúc này, cô không còn đầu óc để nghĩ về chuyện phía hậu trường. Cô lo phát run vì khuyết điểm trên khuôn mặt mình. Nhất là lúc này, PD lại nhấn mạnh sự quan trọng của nó. Về mặt cho cô xong, Ban Mai lập tức kéo cô đi ra ngoài. Ban Mai định lấy gương ra xem, nhưng cô ta đã hối hả khoát tay:- Được rồi, không kịp nữa đâu. Ra trễ quá là anh Kiêm la đó. Nói thế, nhưng cô ta lại giữ Ban Mai lại khá lâu. Xem xét những chi tiết trên bộ áo, sửa sửa cái gì đó phía sau mà Ban Mai không thấy được. Khi hai cô ra ngoài thì buổi diễn sắp bắt đầu. Minh Kiêm đã sắp cho Ban Mai ra trước, nên cô phải đứng ở vị trí đầu. Các cô đứng phía sau cánh gà chờ. Không ai để ý đến ai, chợt một cô nhìn Ban Mai, rồi kêu lên:- Trời ơi! Sao đậm dữ vậy? Ban Mai hoang mang đưa tay lên mặt. Muốn nhìn lại mình, nhưng ở đây không có gương để soi. Và cũng không còn kịp giờ để chỉnh lại hóa trang. Vì cô phải đi ra ngay. Minh Kiêm cũng vừa kịp nhận ra sự khác lạ ở cô, đôi mắt anh lóe lên kinh ngạc. Nhưng cả anh cũng không có thời gian bắt cô quay vào nữa. Chỉ còn biết lắc đầu và đứng nhìn cô đi ra. Khi Ban Mai xuất hiện, phía khán giả chợt cười rộ lên, mặt cô thoát nhìn quả giống như hê. Đôi mắt xanh đậm vẽ xệch lên đến tận đuôi mày. Phía mi mắt dưới lại viền đen làm ra một khoảng. Hai bên má hồng bị quệt vừa ầu vừa quá đậm, vừa nham nhở. Đã vậy còn phủ một lớp kim tuyến lấp lánh. Nhìn chẳng ra làm sao. Cho nên sự cố ý lãng xet của Minh Kiêm lại trở nên có tác dụng ngược. Cô người mẫu đi ra đầu tiên trở thành người mở màn với hình ảnh quái dị, kỳ cục. Nó làm khán giả tưởng cô chơi phong cách ấn tượng. Phía trong cánh gà, từ đạo diễn, phụ trách hóa trang, phụ trách âm thanh... tất cả đều kinh dị trước sự cố bất ngờ này. Thật ngoài sức tưởng tượng và là sự cố có một không hai trên sân diễn thời trang. Phía dưới hàng khán giả, ông bà Công và Lăng Vân kinh ngạc một cách khổ sở. Nhưng chỉ biết ngồi im thất vọng. Ban Mai không nhìn thấy được hết không khí bao quanh sân khấu. Nhưng tiếng cười vọng lên làm cho cô sợ điếng tim. Hoang mang cực độ vì ngoại hình của mình, cô chỉ muốn chạy trốn vào hậu trường. Nhưng vốn đã được đào tạo ở trường điện ảnh, cô giữ được bản lĩnh và vững vàng trình diễn hết màn của mình. Khi cô vào hậu trường, bạn bè xúm quanh nhìn, mỗi người bình phẩm một câu hỏi hử. Rồi tản vào phòng thay đồ. Chị phụ trách hằm hằm kéo cô đến trước gương:- Ai sửa mặt cho em vậy? Ban Mai sợ phát khóc, nhưng cũng nói một cách dửng dưng:- Dạ em tự sửa.- Vậy chắc chị chưa đủ tư cách hóa trang cho em chứ gì. Em mới vào nghề mà đã tự tung đến vậy sao? Ban Mai chưa kịp trả lời thì Minh Kiêm bước vào, anh hối hả khoát tay:- Bôi mặt đi, hóa trang lại cho cố. Thật nhanh lên cho kịp màn kế. Nhanh lên. Ban Mai ngồi xuống ghế, cô mất tinh thần đến nỗi muốn bỏ luôn buổi diễn. Nhưng vẫn phải cố gắng ngồi xuống chờ hóa trang. Trước thái độ bức mình khó chịu của chị phụ trách. Chị là một chuyên viên hóa trang có tiếng, nên rất tự ái khi một cô người mẫu chân ướt chân ráo dám coi thường mình. Và vốn tính nóng nảy, chị nói một cách dằn dẳng khó chịu:- Mai một chắc chị không dám trang điểm cho em quá. Làm xong cũng bị em sửa, người ta đâu có biết chuyện đó đâu, chắc chị mất tiếng hết làm ăn luôn quá. Mỗi Ban Mai run run, rồi nước mắt như vỡ oà ra. Chị ta cau mặt:- Khóc kiểu này trôi phần còn gì. Ban Mai ráng nín khóc. Cô ngồi im chờ sửa lại mặt, rồi hối hả thay đồ. Phải vất vả lắm cô mới giữ ỉnh đừng khóc. Khi cô xuống cửa hồng thì thấy bạn bè ở trường đứng chờ cô trên hành lang. Cả bọn chúng lại tíu tít mỗi người một câu:- Lúc này là sao vậy Ban Mai? Tại đạo diễn muốn vậy à? Ban Mai cười gượng:- Không có.- Chứ sao Mai về mặt kỳ cục vậy?- Có người hóa trang hay tự Mai làm?- Mình cũng tự làm chút ít.- Trời ơi là trời! Mai cũng có học trang điểm,

sao vẽ mặt gì kỳ vậy? Tụi mình thấy là hết hồn luôn.- Khán giả cười quá trời, nhưng họ tưởng chương trình là vậy, chứ không nghĩ Mai tự làm.- Nhưng lần đầu tiên diễn mà như vậy, sợ sẽ mất tiếng, người ta không thích mình.Ban Mai khổ sở muốn chết được. Nhưng cô không hề có ý nói thật. Cô nghĩ đơn thuần là Phù Dung quýnh quáng nên vụng về. Khi người ta đã tốt với mình, thì dù sự giúp đỡ có tác dụng ngược, mình vẫn phải nhìn đến lòng của người ta. Nói ra thì chẳng khác nào phải ơn. Và cô sẽ không thanh minh với bất cứ ai.Ban Mai còn đang đứng với nhóm bạn thì Hoàng Định đi tới, tay cầm bó hoa. Thấy anh, các cô gái bèn rút lui. Không biết Định nghĩ thế nào. Về mặt anh rất thần nhiên. Anh đặt bó hoa vào tay cô, cười âu yếm.- Chúc mừng em.Không hiểu sao việc làm của anh làm Ban Mai òa lên khóc. Cô vội đi đến chỗ khuất ánh sáng, khóc ngon lành. Định đi theo cô, dáng điệu vẫn bình thản.- Chuyện không có gì lớn như em tưởng đâu, đừng sợ nữa em.- Nhưng anh có thấy em đã thất bại không, vậy là mai mốt không ai dám cho em diễn nữa.- Không đến nỗi vậy đâu, một khi em có khả năng thì người ta sẽ dễ bỏ qua, lần đầu mà, ai không có thiếu sót.Anh đứng lại gần cô hơn và hỏi nhỏ:- Nhưng sao em lại dễ như vậy? Em phải có ý kiến với người hóa trang chứ?Ban Mai lắc đầu:- Chị ấy hóa trang đẹp lắm, nhưng em nghĩ cần phải làm cho già hơn, nên em nhờ người bạn vẽ mắt thêm.- Ồ! Có lẽ cô ấy hơi vụng về.- Với lại lúc đó gấp quá, phải làm nhanh cho kịp giờ.- Nhưng dù sao... mai mốt em cũng đừng nên nhờ nữa. Người hóa trang biết cách xóa khuyết điểm trên gương mặt người mẫu, phải tin tưởng chứ em.Ban Mai chùi nước mắt, hỏi một cách băn khoăn:- Anh thấy em như vậy hay là nghe ai nói?- Anh đến từ lúc mở màn, định lên với em, nhưng sợ làm phiền em nên anh đứng ở dưới.- Có gần sân khấu không?- Ngay chỗ quay phim.- Vậy là anh nhìn thấy rất rõ rồi. - Ban Mai nói lên như rên rỉ, cô xấu hổ đến nỗi không dám nhìn lên Định.Anh bèn choàng tay qua vai cô, vỗ nhẹ:- Em xấu hổ với cả anh nữa sao? Anh không hề có ý nghĩ cười em, thấy em như vậy, anh đau lòng lắm. Lần đầu tiên lên sân khấu mà gặp chuyện vậy là không thể bình tĩnh, nhưng nó không là gì cả đâu.- Anh đừng an ủi em. Em biết tầm quan trọng của nó lắm. Người ta sẽ nhớ rất lâu, sẽ không ai muốn mời em diễn nữa. Coi như em không còn đường nữa rồi.Định mỉm cười:- Không đến nỗi vậy đâu. Em chưa nổi tiếng, người ta không biết em là ai đâu. Trên sân khấu đèn cũng không đủ sáng để nhìn rõ mặt em. Anh dám chắc họ có gặp ngoài đời, cũng không nhận ra em đâu.Ban Mai lại quệt nước mắt. Định nói như vậy thì cô tin. Cô nhớ lúc đó sân khấu đèn mờ mờ. Và hy vọng khoảng cách như vậy khán giả sẽ khó nhìn được kỹ mặt cô. Ý nghĩ đó làm cô đỡ xấu hổ một chút.Định đưa cô xấp khăn giấy:- Em lau mặt đi. Khóc nhiều quá, ra ngoài kia sẽ bị để ý đó.Ban Mai cầm khăn hỉ mũi, giọng cô có vẻ bình tĩnh hơn.- Sao anh bảo là quay đến khuya?- Anh bồn chồn cho em quá, nên bỏ luôn cảnh cuối. Cho diễn viên nghỉ sớm luôn.Ban Mai đến cửa nhìn ra ngoài. Rồi quay trở vào. Định như hiểu ý, anh kéo cô lại gần:- Chờ người ta về hết rồi em hẵng về.- Sợ ba mẹ chờ em quá.- Để anh nói Lãng Vân đưa hai bác về trước, lát nữa anh đưa em về, em chịu không?- Dạ.Định lấy máy ra gọi cho Lãng Vân. Ban Mai đứng một bên, chăm chú theo dõi câu chuyện. Một lúc sau, anh tắt máy, quay lại cười với cô:- Lãng Vân bảo cả nhà lo lắm. Sợ em xuống tinh thần.Nét mặt Ban Mai buồn hẳn đi.- Em biết ba mẹ sẽ thất vọng lắm, em làm ọi người xấu hổ. Thật không ngờ em lại như vậy.Định cười thành tiếng:- Cái đó hơi quê chút thôi, chứ không đáng để xấu hổ, em đâu có làm gì bậy. Mà người lớn họ không chấp nhận những chuyện này, họ hiểu mà.- Dù sao thì cũng chỉ một lần này thôi, em sẽ không làm người mẫu nữa.- Tầm bậy! Tuyệt đối không nên có ý nghĩ đó.- Chuyện mất mặt thế này rồi, còn ai dám mời em nữa?- Anh nghĩ không đến nỗi thế đâu. Cũng như anh vậy, nếu diễn viên nào lỡ kém cỏi trong một vai diễn, anh cũng không khẳng định đó là năng lực kém. Và sẽ cho cô ta những vai khác. Trừ phi cô ta kém thật sự.Thấy Ban Mai ngược lên nhìn mình, anh mỉm cười khẳng định thêm.- Hiện tượng không nói lên bản chất. Trừ phi nó lặp lại nhiều lần.Ban Mai ngược mắt nhìn lên trần, nói một cách tự lự:- Không phải ai cũng nghĩ thoáng như anh đâu. Có lẽ em phải rút lui sớm thôi, trước khi em phạm những sai lầm ngu ngốc khác.- Thường Minh Kiêm hay dàn dựng những chương trình thời trang, có thể em sẽ gặp anh ấy thường xuyên, anh ấy sẽ không để em vấp vấp lần nữa đâu.Ban Mai nhớ lại cái nhìn kinh ngạc của Minh Kiêm lúc nãy. Cô lại nhắm kín mắt, trên mình lại khi nhớ cảm giác lúc đó, một cảm giác chết điếng mà có lẽ đến mười năm sau vẫn không quên được.Bất giác cô tì tay lên thành cửa, đầu cúi xuống như muốn giấu mình, muốn trốn khỏi mọi cặp mắt có thể nhìn thấy mình.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3 -Định choàng tay qua vai cô, vỗ nhẹ nhẹ như vỗ. Nhưng anh không nói gì thêm nữa, anh biết lúc này Ban Mai đang bị cú sốc nghiêng ngả, có an ủi mấy cô cũng không nguôi ngoai được.Chợt nghe máy rung trong túi áo, anh lấy ra nghe. Trong máy, tiếng Minh Kiếm vang lên rành rọt:- Mày có biết Ban Mai đang ở đâu không?- Đang đứng với tao, có chuyện gì không?- Nói cổ trở vào sân khấu đi, mọi người đang chờ cổ đấy.Định vô tình lắc đầu một mình:- Định nói chuyện lúc này phải không?- Ừ.- Cổ đang mất tinh thần lắm, tao sợ nghe phê bình cổ sẽ không chịu nổi đâu.- Đừng lo. Chỉ là góp ý thôi, tao sẽ căn dặn mấy người kia phê phán gay gắt. Cô Thảo đang chờ cổ đó, mày đưa cổ tới đi.Nhưng Định kiên quyết lắc đầu:- Cui như tao xin mọi người, được không? Mọi chuyện tao nhờ mày đó, đừng để cổ chịu nghe trách móc, được không?Giọng Minh Kiếm cười nheo nheo trong máy:- Cái bóng của mày lớn quá, ai mà dám để Ban Mai chịu nằng. Được rồi, để tao dàn xếp chuyện này cho.- Cảm ơn nhiều nghe. Hôm nào tao sẽ trả nợ mày.- Thằng khỉ! Thôi, tao cúp đây. Lo đỡ Ban Mai đi.- OK.Định cất máy. Quay qua thấy Ban Mai đang nhìn mình một cách lo ngại, anh định lên tiếng thì cô hỏi trước:- Anh Kiếm muốn mắng em chuyện lúc này phải không? Em nghĩ dì Thảo chắc sẽ giận lắm. Có phải lúc này dì Thảo muốn em đến gặp, phải không anh?Định choàng tay ngang lưng cô, kéo đi:- Đừng để ý chuyện đó nữa em. Bây giờ về được rồi đó. Em muốn ăn gì không?Ban Mai không còn tinh thần nào để ăn, cô lắc đầu:- Em muốn về liền, chắc ba mẹ đang buồn ở nhà, về cho ba mẹ đỡ lo.- Sao em nghĩ cả nhà đang buồn? Anh nghĩ mọi người sợ em xuống tinh thần, chứ không phải thất vọng vì em.- Cả hai đó anh ạ.Rồi cô lặng yên, lòng thấy buồn mênh mông. Cô nhớ mình đã mơ ước thành người mẫu nổi tiếng, để ba mẹ hãnh diện về mình, thế mà bây giờ...Sẽ không còn mặt mũi nào để ọi người biết mình, con đường đến thế giới thời trang đã bị đóng cửa rồi. Chưa có ai mới vào nghề mà bị hất ra thê thảm như cô...Mấy ngày rồi, Ban Mai vẫn chưa lấy lại tinh thần. Minh Kiếm đã mấy lần gọi điện bảo cô đến công ty, cô vẫn trốn biệt. Cô nghĩ rằng mình sẽ rút lui khỏi giới thời trang, và gác hết những viễn ảnh mà trước đây cô đã tự vẽ ình.Nhưng hình như cô không thể trốn tránh chuyện đó. Sáng nay, dì Thảo gọi điện đến nhà, và muốn chính Ban Mai phải nghe điện. Vừa nghe tiếng cô, giọng dì trở nên nghiêm khắc.- Tại sao mấy ngày nay, con không đến công ty, đạo diễn Kiếm có nhắc con mà?- Dạ, ảnh bảo con đến, nhưng mà...- Con sợ bị trách phải không? Vậy con muốn trốn đến chừng nào?- Dạ, không phải con trốn trách nhiệm, nhưng mà, con nghĩ... con sẽ không làm người mẫu nữa, cho nên...Dì Thảo cắt ngang:- Chỉ một chuyện như vậy mà con bỏ hết à? Dì thật thất vọng, nghe mẹ con kể về con, dì nghĩ con có bản lĩnh lắm đã “y.Ban Mai mở to mắt, hoang mang suy nghĩ. Dì Thảo đang trách cô cái gì đây? Cách nói đó có nghĩa là dì ấy muốn cô tiếp tục sao? Trong khi cô nghĩ mình đã bị loại. Và cô cũng tự đào thải chính mình.Giọng dì Thảo lại vang lên:- Dì không cần biết con có lý do gì, nhưng chiều nay con phải đến gặp dì nói cho rõ. Dì không đồng ý thái độ của con. Con phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình chứ.Ban Mai không biết nói gì nữa, cô dạ nhỏ một tiếng g. Không biết dì Thảo nghĩ thái độ đó là gì, dì nhắc lại lần nữa.- Chiều nay, hai giờ đến gặp dì, dì chờ con đó.Ban Mai rầu rĩ bỏ máy xuống. Bà Công nãy giờ ngồi bên cạnh nghe, bây giờ mới lên tiếng:- Con cứ nghĩ không làm nữa là xong, nhưng dì Thảo đã lên tiếng rồi, dù muốn dù không, con cũng phải tới xem sao. Đừng để phiền người lớn con à.- Dạ.- Nếu con sợ thì để mẹ đi với con.- Không phải con sợ bị la đầu mẹ ạ. Nhưng chiều nay con sẽ đến đó. Mẹ đừng lo.Rồi cô thất thểu đi lên phòng nằm trùm kín mền lên đầu như trốn. Cô không sợ nghe phê bình, nhưng nghĩ đến chuyện vào công ty gặp mọi người là cô nổi gai khắp người.Buổi chiều, khi Ban Mai đến thì dì Thảo đang ở phòng treo mẫu áo, các cô người mẫu xúm xít thử đồ. Trong đó có cả Phù Dung.Thấy Ban Mai ngoài cửa, Phù Dung bèn tăng lời quay lưng lại, thản nhiên thử đồ như không thấy cô.Ban Mai quá hồi hộp nên không thấy cử chỉ đó. Mà cũng không thể nhìn đến ai, cô chỉ biết dì Thảo đứng ở phía đó, và cô nhắm mắt nhắm mũi đi tới.Thấy cô , dì Thảo treo chiếc áo lên, bước về phía bàn.- Cô ngồi xuống đó đi.Ban Mai chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế phía cạnh bàn, dì Thảo vào chuyện ngay:- Nghe nói con tự ý trang điểm lại phải không.Ban Mai chợt ngước lên. Ngay lúc đó Phù Dung cũng vô tình quay lại, cô thản nhiên như không nghe câu hỏi đó, còn Ban Mai thì “dạ” nhỏ một cách khổ sở.Dì Thảo hơi cau mặt:- Sao vậy?- Dạ, tại con nghĩ mặt con không được chuẩn, nên con muốn làm cho đậm thêm.- Không được chuẩn là thế nào?Ban Mai khổ sở cúi nhìn xuống bàn:- Con nghĩ... mặt con hơn con nít, so với bạn bè.- À...Dì Thảo như bật ngửa ra, và ngồi im. Một lát sau dì mới lên tiếng:- Đúng là hết chỗ nói. Thật là đại dột. Làm vậy là con coi thường người trang điểm quá. Trong khi con chưa có kinh nghiệm gì cả.- Con xin lỗi, không phải con cố ý coi thường cô ấy dì ạ.- Không ai biết con có coi thường hay không, nhưng nhìn việc con làm ai cũng phải nghĩ như vậy.- Dạ, con xin lỗi.- Cái gì làm con tự ti về mặt mũi như vậy?- Con tự thấy dì ạ.- Hết chỗ nói. Nếu con không đủ tiêu chuẩn thì dì đã không tuyển con. Bộ con tưởng tuyển người mẫu để

lắm sao? Ai làm cũng được sao? Ban Mai không thể nói gì được, ngoài sự im lặng hứng chịu. Di Thảo vẫn nói một cách nóng giận:- Bao nhiêu người xin vào đây, nhưng phải tuyển chọn rất khó khăn, chứ không phải được dễ dàng như con. Di Thảo không muốn con có tánh chủ quan đâu. Ban Mai nói quỳnh quáng:- Dạ, con không có. Con thật sự không dám nghĩ vậy mà.- Chuyên viên trang điểm là người ta kinh nghiệm rất nhiều. Một khi người ta đã không sửa mặt cho con, thì có nghĩa là đã hoàn chỉnh, sao con không tin người ta? Ban Mai muốn phát khóc lên, cô không biện luận gì được ngoài việc xin lỗi. Di Thảo thì bực mình một lát rồi cũng nguôi, giọng đã dịu hơn.- Mấy ngày nay, sao con không đến phòng tập? Ban Mai ngược lên:- Con nghĩ... có lẽ con sẽ không làm người mẫu nữa. Con sẽ trở lại chuyên môn của con. Di Thảo cau mày:- Bỏ dễ dàng như vậy à? - Dạ, con nghĩ... - Con thật không chừng chặc chút nào, sai lầm này dẫn theo sai lầm khác. Nếu mới vấp ngã một lần đã bỏ thì cả đời con làm được cái gì nên chuyện chứ? - Con... Không ai có ý nghĩ đào thải con cả. Đào tạo một người mẫu tốn bao nhiêu công sức, không thể vì một khuyết điểm mà bỏ. Ban Mai lắc đầu nguầy nguậy:- Nhưng con sợ lắm dì ạ, con xấu hổ lắm.- Sau này con sẽ thấy chuyện đó không lớn. Con mới vào nghề, có tâm lý đó cũng đúng thôi. Nhưng phải biết vượt lên chứ. Quên chuyện đó đi. Tuần sau trở lại tập chuẩn bị cho lần diễn tới. Một tháng nữa có cuộc trình diễn do báo Ánh Sáng tổ chức, dì sẽ chọn con đấy. Ban Mai mở lớn mắt một cách kinh hãi:- Không thể được dì ạ.- Tại sao? Sợ xấu hổ chứ gì? Con chưa nổi tiếng, người ta cũng không biết con là ai đâu, việc cần làm là cố gắng thể hiện mình thôi. Ban Mai vẫn không kiềm được nỗi sợ. Cô định từ chối thì Di Thảo đã nói lướt đi.- Nếu con không có tài năng, thì khuyết điểm đó dì sẽ không bỏ qua đâu. Bà giám đốc không hề có ý định đào thải con. Trở lại sàn tập đi. Ban Mai tìm có thoái thác:- Dạ, con sẽ trở lại tập. Nhưng xin dì đừng cho con diễn trong chương trình tới, vì con bận học thi.- Đó là cách để con tránh né. Con định chạy trốn đến chừng nào đây? Phải bản lĩnh lên chứ. Mẹ con hy vọng vào con lắm đó. Không để cô được nói thêm, Di Thảo khoát tay chấm dứt câu chuyện.- Bây giờ về đi, nhớ là tuần sau trở lại tập. Ban Mai dạ nhỏ, rồi đứng lên ra về. Cô có tâm trạng rất lạ kỳ, không buồn cũng không vui. Sau một cú sốc như vậy, được khuyến khích bao nhiêu cũng không đủ để xóa tất cả. Cô xuống đến thang lầu thì nghe tiếng Phù Dung gọi lại:- Chờ mình với Mai. Ban Mai đứng lại, cô ngược nhìn lên hành lang. Phù Dung đi nhanh tới, nụ cười thân thiện:- Lúc này cô Thảo là Mai lắm phải không? Tại mình mà Mai bị la, giận mình không? - Dung giúp mình mà, dù có lỡ tay thì cũng là chuyện không muốn, sao lại giận? - Hình như cô Thảo gọi Mai trở lại tập phải không? - Ủ! Mai nghĩ thế nào? - Mình cũng chưa biết nữa. Mình quê lắm. Phù Dung liếc nhìn vẻ tự lự của cô bằng đôi mắt long lanh vẻ thắc thỏm. Nhưng giọng vẫn tự nhiên:- Tại mình mà Mai bị khán giả tẩy chay. Khán giả họ có tâm lý khó khăn lắm. Đã có ấn tượng với ai thì mãi là như vậy. Dù mình có tài họ vẫn nhớ khuyết điểm của mình. Thấy mình trên sân khấu là họ không ưa. Thấy cặp môi mím lại của Ban Mai, cô làm ra vẻ thân thiện:- Nhưng mà ráng lên nghe Mai.- Mình cũng không biết nữa. Ngay bây giờ, mình chưa quyết định được. Phù Dung đứng lại:- Thôi, Mai về đi. Mình trở lên đó nghe. Ban Mai khẽ gật đầu, rồi tiếp tục đi xuống cầu thang. Tâm trạng cô càng trở nên bồn loạn. Phù Dung nói đúng, khán giả rất khó tính. Người ta đã không ưa mình rồi thì mình diễn để làm gì? - o o o - Phù Dung đứng khoanh tay, tựa lưng vào tủ chén. Về mặt đầm đầm khó khăn. Cô nhìn chăm chăm chảo cá đang chiên trên bếp mà như không thấy gì. Về mặt cô phản ánh những ý nghĩ bực bội, khúc mắc. Nó triền miên trong lòng, chứ không phải là ý nghĩ nhất thời. Bà Luyện trở con cá trên chảo, rồi bỏ đó, đến ngồi xuống cạnh bàn ăn:- Rốt cuộc rồi nó cùng trở lại tập à? - Chẳng những tập mà nó còn được chọn diễn trong chương trình tới. Đang học mà đã được cho diễn với tui. con, nó làm gì cũng gặp may cả.- Chuyện lần trước không làm nó mất tinh thần sao? Phù Dung dầm dề:- Thì có, nó định bỏ nghề luôn, nhưng mấy người đó lại gọi nó, cả bà giám đốc cũng không có ý kiến. Cô ngồi phịch xuống ghế, cười chua chát:- Số nó may mắn thật. Bên điện ảnh thì có người yêu lo. Nhảy qua thời trang thì được đạo diễn lăng xê. Còn con lúc mới vào nghề, bầm dập khóc lên khóc xuống. Chó thật! Bà Luyện bực bội:- Lần này mày làm cho nó té đi, làm như vậy người ta sẽ thấy nó không được việc mà nó cũng trở thành trò cười cho thiên hạ. Cho nó hết tinh thần luôn.- Làm cách nào bây giờ? Xô nó chắc? Thôi đi, mẹ xúi dại không hà. Người ta thấy con xô nó chắc họ để con yên à? - Ai bảo mày làm lộ liễu, phải kín đáo một chút chứ. Phù Dung lăm lăm giữa hai kẻ rặng:- Cách này không được đâu. Làm sao cho nó đừng có nhảy vào nghề này mới được. Chứ đụng mặt nó hoài con điên lên mất. Không thể có hai ngôi sao trên cùng một bầu trời được. Một là con mất, hai là nó mất. Tìm cú nào nặng hơn đi.- Lần trước nó có nghi ngờ mày không? - Không! Đôi mắt cô loé lên ánh giễu cợt:- Con đó ngu như heo. Bảo nó đừng nói với ai là nó cũng không nói. Kiểu quân tử Tàu đó mà, đồ ngốc. Bà Luyện cười phì:- Nó ngốc vậy, mày mới được việc đó. Biết điểm yếu của nó thì lợi dụng nhiều vào. Chuyện đó làm không được thì mày tức ráng chịu. Đừng có về nói với tao. Phù Dung lườm mẹ một cái:- Bộ có mình con ghét nó chắc. Chắc mẹ thích nó lắm? Bà Luyện cười nhạt không đáp. Nếu bảo ghét thì lòng tị hiềm của bà không chỉ nhắm vào Ban Mai,

mà là tất cả những người phụ nữ trong gia đình đó. Tại sao Ban Mai lại không chịu yên trong lĩnh vực của nó. Bà còn không chịu nổi khi biết nó nhơn nhơn trước mặt con gái bà, huống gì là Phù Dung. Phù Dung nói một cách chua chát:- Con người ta có phước phần nên được cả cha lẫn mẹ. Còn mình vô phước nên làm con hờ. Cha mình cũng không thèm nhận mình. Mỗi tháng quăng cho vài trăm là đủ bốn phận. Đời nó bất công vậy đó. Nói đến đó, sự Oán giận như bốc lên đầu, cô quay sang chỉ chiết bà Luyến:- Sao hồi đó mẹ không ráng kiếm chồng tử tế một chút? Bộ trên đời hết đàn ông sao mà mẹ đi lấy người có vợ? Mà đã biết vậy thì đừng sinh ra con. Sinh con ra làm chi cho con làm con hoang.- Rồi bây giờ mày đem chuyện đó ra hành tào nũa phải không? Từ đó giờ, mày nói mấy chục lần rồi, nói rồi co thay đổi được không? Đừng có hỗn với tao.- Không thay đổi, nhưng nói cho bỏ ghét.- Bỏ ghét ai. Con mắt dạy! Mày nói năng với mẹ mày vậy đó hả? Bà đứng bật dậy, đi ra khỏi bếp. Gương mặt hầm hầm tức giận, lần nôi cay đắng không nói nên lời. Kết thúc buổi nói chuyện của hai mẹ con là không khí nặng nề bao trùm trong nhà. Bắt đầu từ lúc Ban Mai xuất hiện thì Phù Dung trở nên bồn chồn cáu gắt. Những bất mãn âm ỉ về thân phận, bây giờ bùng nổ dữ dội khi nó so sánh với Ban Mai. Điều đó làm bà điên tiết lên. Nhưng không thể trút vào ai ngoài sự căm ghét đó với người đàn bà đối nghịch. Bà ngồi lặng yên với cái đầu phùng phùng. Trong nhà, Phù Dung cũng hầm hầm đi lên phòng thay đồ. Rồi dắt xe ra khỏi nhà. Ngang qua mặt bà, cô cũng không nói một tiếng. Thật ra, cô không có ý gây chuyện với mẹ. Nhưng lúc này cứ tức triền miên về Ban Mai, cô không biết trút vào ai, nên quay ra cay đắng cho thân phận mình. Mà mẹ là người phải chịu trách nhiệm. Cô phóng xe đến công ty, giờ này bọn người mẫu mới đang tập với cô Thảo. Cô muốn đến xem Ban Mai tập thể nào. Và cái cô nàng khờ khạo đó tài năng đến đâu, khiến cô Thảo phải ưu ái như vậy. Phù Dung khóa xe. Cô vừa đi vài bước thì Minh Kiềm cũng vừa vào tới. Cô bèn đứng lại chờ Minh Kiềm đi song song với cô vào trong, anh hỏi cho có chuyện.- Đi đâu giờ này vậy Phù Dung? Hôm nay rảnh hả?- Em đến xem Ban Mai tập.- Ủa, em quen với cô ấy à?- Tụi em là bạn, cũng mới biết nhau thôi. Cô liếc nhìn Minh Kiềm như dò xét, rồi hỏi lấp lửng:- Anh thấy chuyện đó thế nào? Chuyện hôm diễn ấy. Minh Kiềm nhận xét vô tư:- Ban Mai khờ quá, ai đời lại tự ý sửa đổi như vậy.- Em thấy chị Hà Mi có vẻ tự ái.- Tất nhiên rồi, cô là người mới mà dám thay đổi, ai lại không tự ái.- Chắc Ban Mai quen biết nhiều, nên được chăm chút, chứ em nghĩ, lơ mơ như tụi em mà phạm lỗi như vậy, chắc hết ai dám mồi. Vừa nói cô vừa nhìn Minh Kiềm chăm chăm, nhưng anh vô tình lắc đầu:- Không hẳn chỉ quen biết, Ban Mai có tài thật sự đấy. Cho nên người ta sẵn sàng bỏ qua sơ suất đầu tiên.- Cả anh nữa chứ gì?- Anh cũng có tâm lý đó.- Hình như anh với người yêu của Ban Mai là bạn?- Ừ.- Em nghe nói anh cứng Ban Mai lắm phải không? Minh Kiềm cười xòa:- Ai yêu mà không lo cho nhau chứ, em có người yêu đi rồi sẽ biết. Phù Dung hỏi thờ ơ:- Đạo diễn Hoàng Định là người thế nào vậy anh? Em chỉ nghe tiếng chứ chưa tiếp xúc, anh có dễ chịu như anh không?- Bộ anh dễ chịu lắm hả?- Chứ gì nữa. Thấy anh lăng xê cho Ban Mai là em biết rồi. Mà thật ra, tính nó dễ thương đấy chứ.- Ừ. Vậy là tất cả những gì cô muốn Minh Kiềm nói ra đều đi ngược lại ý cô. Tại sao nó may mắn đến vậy chứ. Mới vào nghề đã được đạo diễn chú ý. Nó chỉ cần đó nhận sự ưu ái của người ta mà chẳng cần cố gắng. Trong khi trước đây, cô phải giành giật từng chút để được ban tổ chức để mắt đến mình. Phù Dung chia tay với Minh Kiềm ở đầu cầu thang, cô đi lên tầng trên với tâm trạng bực bội khó tả. Sự ganh ghét khiến cô phải đến gần dò xét Ban Mai. Mà càng đến gần thì càng làm cô dị ứng. Cô đẩy cửa bước vào phòng. Mỉm cười chào cô Thảo, rồi lặng lẽ đứng dựa vào tường xem các cô học viên tập đi. Dù muốn dù không, cô cũng phải thừa nhận Ban Mai có năng khiếu vượt xa, từ dáng đứng thẳng đến những bước đi vừa mạnh mẽ vừa uyển chuyển, đều thể hiện sự duyên dáng rất riêng. Cô bỗng hiểu rằng sẽ không thể nào ngăn cản được Ban Mai. Người ta sẽ không bỏ qua một năng khiếu bẩm sinh như vậy. Dù cô có trăm nghìn mưu mô phá hoại, thì rồi nó cũng là thử thách đối với Ban Mai. Tốt hơn hết là phải chấp nhận sự thật. Rằng Ban Mai rồi sẽ hoạt động cùng giới với cô, cùng làm việc trên sàn diễn, cùng có chung môi trường giao tiếp. Nếu muốn tránh đi sự bực tức, thì cô phải tự thu xếp mình, chứ không phải đẩy Ban Mai ra. Ban Mai mãi tập nên có vẻ không chú ý đến cô. Cho nên cô có thể quan sát cô nàng thoải mái, mà không sợ bị đề phòng hay nghi hoặc. Đứng một lát, Phù Dung lẳng lặng ra về. Cô có vẻ bình thản hơn lúc ra khỏi nhà. Cô đi thẳng lên phòng mình ngồi thờ với những ý nghĩ lộn xộn. Bà Luyến đẩy cửa đi vào. Cả bà cũng có vẻ đã dịu lại. Bà ngồi xuống đối diện với cô, giọng ôn tồn:- Dung à! Mẹ mới nghĩ ra cách này, hay là con lên làm hự cái áo nó sẽ mặc diễn. Lúc đó mọi người sẽ nghĩ nó cố tình sửa, làm vậy từ người trang điểm đến người thiết kế đều ghét nói, rồi nó sẽ chán không làm người mẫu nữa.

4. Chương 4.1

CHƯƠNG 4 -Phù Dung phẩy tay:- Mẹ nói chuyện giống con nít quá. Con sẽ không theo phá nó nữa đâu. Ngược lại , sẽ kết thân với nó , mẹ đừng tìm cách này cách kia phá nữa , con không nghe đâu.Bà Luyến nhú mày:- Con muốn chơi thân với nó à? Mẹ có nghe lắm không?Về mặt Phù Dung trở nên lăm li:- Nó đã nhảy vào lãnh vực của con , thì tại sao con không tìm cách nhảy qua lãnh vực của nó.Cô đứng dậy , đến trước gương ngắm mặt mũi mình thật kỹ. Rồi hất mặt lên một cách tự tin:- Con đã chậ+ót chân ráo trở thành người mẫu được thì cũng xoay sở trở thành diễn viên được.Bà Luyến có vẻ chưa hiểu:- Nhưng đâu có ai mời con đóng phim , phải có người mời mới được chứ.- Không ai mời thì con phải tự kiếm. Sự may mắn phải do mình tạo ra chứ không phải trên trời rơi xuống đâu.Bà Luyến nhìn cô chăm chăm:- Con muốn làm thân với nó để nhờ nó giới thiệu cho đóng phim à?- Và hơn như vậy nữa. Nhưng con không nói với mẹ đâu.- Con sợ mẹ đem bí mật của con kể với ông à?Phù Dung bĩu môi , “phì” một cái:- Mẹ dám làm vậy không? Tức cười quá!- Vậy sao con không chịu nói với mẹ? Có gì mẹ bày thêm cho con. Không chu đáo hơn sao?- Bây giờ thì con giữ trong đầu kế hoạch của con. Chừng nào cần đến mẹ thì con sẽ nói để mẹ phụ.Bà Luyến biết tính bướng bỉnh của cô , nên không tìm cách thuyết phục. Nhưng bà rất bực cái cách úp úp mở mở đó. Thế là bà cười nhạt:- Tùy mày , tao sẽ không hơi đâu mà đi theo tra hỏi mày. Lớn rồi , có thân thì tự do đi.Và bà bỏ đi ra. Phù Dung cũng không mảy may nao lòng. Cô sẵn sàng cương lên khi bà có thái độ dằn dỗi như vậy. Đối với mẹ , cô vừa có cảm giác thương yêu , vừa có cảm giác ngấm ngấm. Nó xuất phát từ sự bất mãn , coi thường. Mẹ không làm tấm gương hoàn mỹ trong mắt cô , vì bà mà cô lớn lên trong hoàn cảnh bất thường. Cô ghét bà cũng như ghét cha đã vô tâm với mình.- o O o - Đêm diễn do báo Ánh Sáng tổ chức , được diễn ở câu lạc bộ Hướng Dương. Vẫn ê kíp cũ , và có thêm vài cô người mẫu mới. Nhưng mấy người đó không làm Phù Dung quan tâm , như đã quan tâm đến Ban Mai.Khi cô đến điểm diễn thì chỉ mới lác đác vài người tới. Cô vào hậu trường. Các cô gái đang ngồi tán gẫu với nhau.Phù Dung đến nhập bọn. Cô ngồi xuống cạnh Thanh Thùy , cô nàng nói thì ngừng ngang giữa chừng. Mắt nhìn chăm chăm ra phía cửa , làm mọi người cũng đưa mắt nhìn theo. Và không ai nói với ai , tự nhiên ai cũng mỉm cười.Từ ngoài cửa , Ban Mai đang đi vào , cô nhìn về phía cả nhóm. Như lưỡng lự , rồi đi vào phòng thay đồ. Tự nhiên ai cũng đưa mắt nhìn theo. Thanh Thùy buông câu bình phẩm vu vơ:- Hình như có vẻ hơi kên.Phù Dung làm bộ không hiểu:- Mày nói ai? À , diễn viên điện ảnh hả? Kênh cũng đúng thôi. Người ta xuất hiện từ màn bạc , lại có đạo diễn lăng xê , tụi mày có bằng được không?Câu nói đó làm Thanh Thùy nóng mũi:- Diễn viên là cái thá gì dữ vậy.Một cô người mẫu khá tên tuổi xen vào:- Không biết bên điện ảnh dạy hóa trang thế nào , sao tao thấy nó trang điểm khác người quá.- Nó muốn chứng tỏ ta đây chứ gì. Dĩ nhiên là muốn chơi trội tụi mình , có điều vụng về quá.- Muốn làm nổi , ai ngờ thành làm hề.Cả bọn cười phá lên , tiếng cười đầy ác ý không cần che dấu. Các cô thật sự không ưa Ban Mai , trong đó có cảm giác ganh tỵ lẫn ác cảm bởi việc làm của cô. Một việc làm vô tình làm cho cô trở thành người lỗ bịch.Phù Dung thấy hả hê ngầm. Nhưng cô giữ vẻ công bằng vô tư:- Người ta mới vô nghề mà , làm gì lại không có khuyết điểm chứ.- Mới vô nghề sao không biết thân , lại muốn chơi trội đàn chị. Tức cười!Phù Dung nói vu vơ thêm vài câu , rồi đứng dậy đi tìm Ban Mai. Nhưng cô vừa bước vào cửa đã thấy Ban Mai đứng dựa tường , vẻ mặt đầy căng thẳng , thất vọng. Cô nàng đã nghe tất cả câu chuyện ngoài kia.Phù Dung giấu nhanh nụ cười ác ý , vẻ mặt đầy thông cảm , cô bước tới kéo tay Ban Mai:- Vào kia đi Mai , sao đứng đây một mình vậy?Cả hai đi vào phòng thay đồ , Ban Mai đến ngồi trước gương , tư lự nhìn mình trong đó. Bây giờ cô có tâm trạng buồn nản vô cùng. Tự nhiên bị mọi người cô lập , cảm giác này thật xa lạ với một người quen sống trong sự yêu thương như cô. Nó làm cô khổ sở không ít.Phù Dung đến ngồi bên cạnh Ban Mai:- Nãy giờ Mai nghe hết rồi phải không? Thật ra , không phải vì chuyện Mai làm trên sân khấu đâu , cái đó chỉ là cái cớ để tụi nó nói thôi.- Vậy còn nguyên nhân nào khác nữa sao? Mình thật tình không biết.Phù Dung cười hiểu biết:- Môi trường này là vậy đó. Ganh nhau từng chút để trội hơn. Tụi nó không có được những thứ Mai có , gang là phải rồi.- Mình chỉ mới vào nghề , trong khi các bạn thì đã nổi tiếng , mình chẳng có gì để người khác nhìn cả.- Có đấy , được người yêu quen biết rộng rãi nè , được đạo diễn chú ý lăng xê , rồi còn cô Thảo năng nổ nữa. Nghề chính của Mai cũng sáng giá hơn tụi nó.Cô thở nhẹ với nụ cười vô tư:- Mình thì không nhìn Mai ở góc độ như tụi nó , mình không thích vẻ hiền lành của Mai , thật đó.Thấy Ban Mai nhìn cô với vẻ ngạc nhiên , cô khoát tay:- Tính mình không thích đồ kỳ ai cả , mình nói thật đó , tin mình đi. Còn nữa , chuyện hôm đó , Mai có giận mình không?Ban Mai cười trầm ngâm:- Dung lỡ tay chứ đâu có muốn vậy đâu. Dù mình bị tổn thất mấy đi nữa , thì mình cũng chỉ nghĩ về lòng tốt dành ỉnh thôi.“Con ngốc , ngu hết biết.” Phù Dung bất chợt hé một nụ cười kỳ lạ ngoài ý muốn. Rồi lập tức quay chỗ khác như sợ bị phát hiện.Một lát sau , mọi người đến đầy đủ , chuẩn bị cho buổi diễn. Ban Mai ngồi yên cho chị

Hà Mi trang điểm , dù chị không nói gì , cô vẫn cảm nhận được vẻ lãnh đạm ác cảm trong cử chỉ. Và một lần nữa , cảm giác nặng nề lại vây kín cô. Đến lúc bước ra chờ ở phía cánh gà , Phù Dung khều tay Ban Mai , khuyến khích:- Tập trung diễn nghe Mai , đừng để phân tâm nghe.Ban Mai quay lại cười nhẹ:- Cảm ơn.Rồi cô bắt đầu bước ra sân khấu. Ánh đèn rọi theo những bước đi của cô. Đèn chiếu sáng khuôn mặt cô như muốn giới thiệu với khán giả khuôn mặt mới. Ban Mai không nhận thức được đó là sự chú ý đặc biệt của chuyên viên ánh sáng , vì cô không có tinh thần để nghĩ. Nhưng Phù Dung thì lại thừa khả năng phán đoán ra những gì diễn ra trên sân khấu. Cô cảm thấy diên tiết cả người chưa khi nào đạo diễn dành cho cô sự ưu ái như với Ban Mai. Mà cô thua cô nàng ở điểm nào chứ?Trên sàn diễn , cô luôn lẫn lộn vào những người khác. Thậm chí những bộ áo cô giới thiệu cũng không có gì nổi trội. Ban Mai có tất cả những ưu ái nghề nghiệp mà một năm làm việc cật lực , cô cũng không tìm được.Vậy , nhưng khi vào phía sau sân khấu , cô vẫn giữ vẻ thân mật dễ thương với Ban Mai. Thậm chí bước đầu tự cô lập mình với nhóm bạn cũ.Sau giờ diễn , Phù Dung nhanh nhẹn tẩy trang rồi đến gần Ban Mai:- Đi ăn với mình nghe , mình đói quá.- Để lúc khác được không , hôm nay bạn mình đến đón mình.“Đạo diễn Hoàng Định chăng?” Trong đầu Phù Dung lướt qua ý nghĩ đó. Cô cảm thấy hồi hộp. Nhưng lại nói hết sức vô tư:- Bạn trai hay bạn gái vậy?- Bạn trai. Anh là...- Người yêu hả? Có phải đạo diễn Định không?- Ừ.Phù Dung ngồi hẳn xuống cạnh Ban Mai:- Nghe tiếng người yêu của Mai chứ chưa gặp mặt lần nào. Tối nay , coi như mình khao hai người để làm quen , không được từ chối đấy.Ban Mai mỉm cười:- Mình cũng muốn giới thiệu Dung với anh ấy , vậy sẵn tối nay làm quen luôn. Nhưng mình sẽ không để bạn khao đâu.Phù Dung đập nhẹ vai cô:- Khách sáo vậy? Ai khao cũng được thôi. Chờ mình chút nghe.Rồi cô đứng dậy đi vào toilette. Cô hồi hã mở gương thoa lại chút phấn. Vẽ thêm một chút chì đen lên mắt , kiểm tra lại khuôn mặt mình thật kỹ rồi mới đi ra.Ban Mai không để ý cách trang điểm của Phù Dung. Cũng không để ý là mình có vẻ đơn giản , so với bề ngoài khá thanh lịch của cô bạn mới. Cô có tâm lý muốn Định cũng quý mến Phù Dung như cô. Và muốn dành sự ưu ái nhất. Nên khi ra cổng , cô không cho Phù Dung đến lấy xe.- Dung đi chung xe với tụi mình đi. lát nữa anh Định sẽ đưa Dung về.Phù Dung chỉ từ chối lấy lệ , rồi chủ động khoác tay Ban Mai đi ra đường. Nhìn hai người như đã từng là bạn thân , vô tư và hồn nhiên. Định mở cửa bước xuống khi thấy Ban Mai đi với cô bạn mới. Anh vừa khé cánh cửa phía sau thì Ban Mai đã kéo Phù Dung đi tới.- Đây là bạn diễn chung với em , tên Phù Dung đó anh. Phù Dung.Định mỉm cười và gật đầu chào. Phù Dung chợt có cử chỉ linh hoạt hẳn lên , giọng vừa xã giao , vừa thân mật.- Em nghe tiếng đạo diễn Hoàng Định lâu rồi , từng xem mấy bộ phim của anh rồi. Lúc nghe người ta nói về anh , em thử hình dung anh là người thế nào , không ngờ người thật thì...Ban Mai cười vui vẻ:- Thì như thế nào?- Không nói đâu. Nhưng nếu anh Định là diễn viên , thì chắc chắn anh sẽ là khuôn mặt được thần tượng nhất.Định bật cười:- Lần đầu tiên có người khen anh đẹp trai. Khái niệm này mới quá , anh sẽ thưởng thức từ từ.Ban Mai đẩy anh về phía xe:- Anh hãy chờ về nhà rồi thưởng thức. Bây giờ thì đưa tụi em đi ăn , tụi em đói ghê lắm đấy.Nói rồi , cô kéo tay Phù Dung đi ra phía sau:- Tụi mình ngồi băng sau đi.Cô nhanh chóng mở cửa cho Phù Dung. Và ngược lại , Phù Dung cũng làm một cử chỉ sẵn sốc là cầm chiếc bóp giúp cô. Không ai để ý Định đang chăm chú nhìn cả hai trong kiếng. Cũng không để ý vẻ ngạc nhiên về cách thân mật của hai người. Anh chưa nghe Ban Mai kể về Phù Dung , nên sự quần quýt của hai cô làm anh thấy lạ.Lúc ngồi bên bàn ăn , theo thói quen , anh lấy muỗng đưa cho Ban Mai , ép cô ăn và tự động gọi thêm những món mà cô thích. Anh rất ít nói , để cho hai cô huyền thoại về buổi diễn lúc này. Và cười khi khi Phù Dung bảo Ban Mai sẽ là người mẫu nổi tiếng.Phù Dung có thái độ rất thật tình và cởi mở. Cô hầu như không nói gì về mình , chỉ đề cao đến mức làm Ban Mai phát ngượng. Cô gây cho Định lẫn Ban Mai ấn tượng về một người tính tình dung hòa , dễ thương , và thích bênh vực người cô thể. Và bằng giọng hết sức tự nhiên , cô nói với Định một cách thân mật:- Anh Định đừng để Ban Mai chán mà bỏ nghề này , uống lắm nha. Mấy nhỏ bạn em không ưa Ban Mai , em sợ tụi nó tìm cách chơi xấu , lúc mới vô em cũng bị bầm dập lắm , khóc hoài à , nên em thông cảm với Ban Mai lắm.Định vốn không xa lạ chuyện ganh đua giữa các cô gái để tự khẳng định mình. Đầu riêng gì con gái , đến con trai cũng vậy. Và cái gì càng hào nhoáng thì người ta càng ganh đua gay gắt. Trong lĩnh vực điện ảnh , anh không sợ Ban Mai rơi vào vòng xoáy đó. Nhưng ở thế giới của người mẫu , thì anh không tin mình hoàn toàn bảo vệ được cô.Cho nên khi nghe Phù Dung nói , anh lập tức chú ý ngay:- Em mới tham gia diễn lần đầu , có chuyện để va chạm rồi sao? Sao em không nói với anh?Ban Mai lắc đầu:- Em mới biết đây thôi , nhưng em nghĩ chắc không có gì đâu anh.Phù Dung cười với vẻ hiểu biết:- Tại Mai mới vô nên chưa hiểu đó , tụi nó ghê ghớm lắm. Gặp chuyện là chơi nhau thẳng tay , không hiểu tụi nó là không đối đầu nổi đâu , từ từ mình nói cho.Định nhìn cô một cách cảm tình:- Dù sao Phù Dung cũng đã từng lẫn lộn trong nghề , anh gởi Ban Mai cho Dung được không?Ban Mai phải đối:- Anh nói gì kỳ vậy? Làm như em là con nít vậy. Từ từ rồi em cũng sẽ biết mà.- Đợi đến khi

em biết thì em cũng đã trả giá , tránh trước những cái đó không hơn sao?Phù Dung nói nhiệt tình:- Anh Định nói đúng đó , có người đỡ ỉnh thì vẫn hơn , Mai chưa va chạm nên không hiểu hết cái khốc liệt của nó đâu. Mình đã từng khóc vì bị chơi sau lưng , không nhẹ nhàng gì đâu.Cô ngừng lại một chút , rồi nhấn giọng:- Nhưng mà đừng lo. Mình hiểu tại nó quá mà , không ai làm gì được Mai đâu.Cô chợt nhìn đồng hồ , rồi làm ra vẻ ái ngại:- Khuya quá rồi , hay là mình về hả Mai? Để Mai còn ngủ nữa , thức khuya quá chịu không nổi đâu. Mình thì quen rồi , nhưng Mai chắc không quen.Ban Mai lắc đầu:- Không sao đâu mà , mình cũng hay thức khuya lắm.- Nhìn Mai có vẻ yếu đuối ghê.- Sau này phải ăn uống theo chế độ mới , nên em ốm đi đấy , đừng có tự tin.Ban Mai phải đối:- Sao ai cũng nhìn tôi như người bệnh vậy , kỳ quá.- Không phải người bệnh , mà là tiểu thư , Mai là loại phong lan phải giữ trong nhà kính.Nói xong , cô che miệng cười khúc khích. Rồi kéo tay Ban Mai đứng dậy , bỏ đi ra trước , để Định ở lại thanh toán tiền.Đưa Phù Dung về rồi , Ban Mai lên băng trước ngồi với Định. Cô nói một cách vui vẻ:- Phù Dung nó dễ thương chứ hả anh?Định gật gù:- Anh thấy cô ta dễ mến , nhưng dù sao cũng đừng khăng định lập tức, rằng đó là người em sẽ có thể thân chứ không phải tuyệt đối.- Anh nói kiểu đó , làm như anh không thích bạn em vậy.- Anh thấy cô ấy dễ mến , nhưng em phải tập thói quen là khoan tin tưởng vào người khác , trước khi hiểu hết người đó.Ban Mai hơi phật lòng:- Còn hoài nghi có nghĩa là chưa thích phải không? Bạn em dễ thương như vậy mà anh không thích , anh làm em tự ái.Định cười xòa , rồi luồn tay qua kéo cô ngồi vào gần anh , giọng nhượng bộ:- Thì thôi , bạn em là tốt nhất , coi như này giờ anh không có ý kiến gì hết. Chịu chưa?- Và mai một gặp nó , anh không được nghi ngờ này nọ.- Anh hứa.Ban Mai cười hài lòng. Bây giờ cô thấy thích Phù Dung và cô muốn Định cũng vậy. Anh phải thấy Phù Dung dễ mến , giống như cô thấy. Một chút hoài nghi cô cũng không chịu. Tính cô là vậy , chưa từng và cũng không hề thấy được mặt trái của vấn đề.Cô chỉ thấy thế giới người mẫu đầy hiềm tị , và họ không chấp nhận cô. Chỉ có Phù Dung là dễ chịu hơn cả.Phù Dung đi dạo một mình bên bờ biển. Giờ này , Ban Mai còn ở khách sạn đọc kịch bản. Sau chuyến lưu diễn này , cô nàng sẽ ngưng diễn thời trang để nhận vai đầu tiên của mình mà đạo diễn không ai khác hơn là Hoàng Định.Phù Dung ngồi xuống một phiến đá , đưa mắt nhìn ra biển. Trong cô , sự căm ghét lẫn ghen tị đốt cháy cả tim. Cô muốn giành vai diễn của Ban Mai , muốn được đóng phim , được làm ngôi sao màn bạc. Hào quang của một người mẫu không còn là mục đích của cô nữa. Chưa chán , nhưng không bằng lòng chỉ là như vậy.Phải làm một cái gì đó ngăn chặn. Nếu không , cô đến điên lên mất.Cô muốn nhận ngay vai diễn này. Ban Mai đã từng nói với cô , Định đã chuẩn bị cho bộ phim này từ lâu. Và khi xuất hiện , Ban Mai phải thành công ngay , anh muốn như thế. Cho nên cô nàng đã đầu tư cật lực để thâm nhập vào nhân vật. Một sự chuẩn bị chu đáo như thế sẽ thành công sáng chói , cô tin chắc như vậy.Những kế hoạch lược qua trong đầu Phù Dung. Nhưng rồi cô bực bội gạt nó qua vì những cái đó mong manh quá , dễ phát hiện quá.Cô thở hắt ra một cách bực bội , bứt rứt. Đến nỗi cô phải đứng phắt dậy đi chỗ khác.Bất chợt , cô ngược mắt nhìn lên những tảng đá phía trên , rồi ngó chăm chăm vị trí của nó. Cặp mắt cô bị hút vào một phiến đá khá lớn nằm chồng giữa lối đi nhỏ , chỗ đó khá cao so với bờ cát phía dưới.Cô cúi xuống tháo giày , cố sức đẩy phiến đá nằm lẫn ra ngoài. Rồi lại đứng ra xa ngắm nghía , như đứa bé một mình với trò chơi ngộ nghĩnh của nó.Lát sau , cô cầm giày trên tay , thông thả đi dọc theo con đường nhỏ trở về khách sạn.Ban Mai đang quỳ dưới sân , lẩm nhẩm những câu thoại trong kịch bản. Thấy Phù Dung , cô vẫn không thay đổi tư thế , chỉ hỏi một cách quan tâm:- Nãy giờ Dung đi đâu vậy?- Buồn quá , nên đi dạo trong chợ.- Xa vậy hả?- Chứ Mai bỏ người ta một mình , không đi chơi thì biết làm gì. Đi với mấy đứa con nhỏ kia thì chán , một mình sướng hơn. Này , học xong kịch bản chưa vậy?- Xong rồi , nhưng mình vẫn phải đầu tư thêm trong quá trình quay.Cô bỏ xấp giấy xuống , đứng dậy:- Này! Nhìn mình diễn đoạn này xem có được không nha.Cô chạy đến đóng cửa , rồi đến đứng trước mặt Phù Dung:- Đoạn này diễn tả nhân vật đang thất tình. Nghĩa là nhớ lại cảnh thấy người yêu mình đi chơi với cô kia. Xem thử nha.Cô dừng suy nghĩ một chút. Rồi bắt đầu diễn. Khuôn mặt bình thường bỗng chốc chuyển sang nét buồn suy sụp. Cô từ từ khụy xuống gạch , tay bấu chặt lấy mép giường. Từ từ nhắm nghiền mắt , nước mắt ứa ra mi , rồi chuyển sang khóc nức nở , khóc rất thật.

5. Chương 4.2

Phù Dung kinh ngạc nhìn Ban Mai. Mấy lúc xem diễn viên trong phim, cô thấy nhân vật thể hiện là điều rất bình thường. Nhưng bây giờ ngoài đời, trước mắt cô là một Ban Mai rất hồn nhiên bỗng hóa thân thành người khác hẳn, khiến cô vừa kinh ngạc, vừa khâm phục ngoài vòng kiểm soát của lý trí. Và cô buột miệng:- Mai khóc thật đó hả? Thật hay là nhỏ nước vô mắt vậy? Ban Mai chợt ngẩng lên, mỉm cười:- Khóc thật đấy, nhỏ nước mắt đâu có được. Nó đâu có chảy ra nhiều như vậy. Dung thấy diễn vậy được không? Hay là mình làm kiểu khác? Cô lại đứng lên, sửa lại tóc cho ngay ngắn rồi cười chúm chím:- Để mình nghĩ cách khác xem. Cô nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, và nhìn Phù Dung như tham khảo ý kiến:- Nhân vật này có tính cách vô tư và hiền. Không thể làm ầm ĩ lên được, hay là diễn cách này vậy. Cánh này ủy mị hơn. Cô bước qua bàn, mở quyển tập như ngồi học. Nhưng học không được rồi lại gục xuống khóc. Phù Dung ngồi nhìn chăm chú, cô không biết nói thế nào, nhưng quả thật trong dáng ngồi của Ban Mai có cái gì đó nhìn là biết rất khổ sở, yếu đuối. Không biết Ban Mai đã được đào tạo thế nào, mà diễn cứ y như không diễn, nếu không học từ Ban Mai thì cô là đại ngọc. Cô đứng dậy kéo Ban Mai ra khỏi ghế:- Để mình làm như Mai xem có được không nha? Thế là cô ngồi vào ghế, cũng làm những động tác mà Ban Mai đã làm, rồi nhìn Ban Mai dò hỏi:- Được không? Ban Mai khen thật lòng:- Dung cũng có khiếu diễn lắm, thật đó.- Mình thích bắt chước Mai thôi, khiếu quý gì. Hay là dạy mình cách diễn đi. Mình thích tưởng tượng lúc làm người này, lúc làm người khác. Vậy cũng vui.- Vậy thì diễn chung với mình luôn há.- Đừng có kể với ai nghe, người ta cười mình chết. Ban Mai đập nhẹ lên vai Phù Dung:- Bộ mình nhiều chuyện lắm hả? Phù Dung cười khúc khích, rồi đẩy cô ra giữa phòng:- Thôi, tập đi, không giỡn nữa. Ban Mai bước tới lấy kịch bản:- Bây giờ chuyển qua đoạn kể. Đoạn này cũng gay cấn lắm đấy. Hai bên chạm mặt nhau, để mình nghĩ xem.- Ừ, nhưng mà đạo diễn không hướng dẫn, sao tự tập thế? Anh Định sẽ hướng dẫn, nhưng mình muốn làm cho ảnh ngạc nhiên, thật ra muốn tạo một chỗ đứng, mình phải làm việc cật lực, chứ không thể dựa vào sự nâng đỡ của người khác. Mình quan niệm vậy đó. Phù Dung lặng lẽ gật đầu. Gì chứ chuyện đó cô không ngại. Với cô, thủ đoạn phải kết hợp với sự làm việc. Cô không có điều kiện như Ban Mai nên phải như vậy thôi. Ban Mai không để ý cách tập nửa thật nửa chơi của Phù Dung, nhưng cô biết rõ mình đang cần cái gì. Và những lúc Ban Mai mệt mỏi ngủ vội, thì cô uống cà phê đặc để thức trắng hơn cho hết bạn phân vai. Điều đó chỉ mình cô biết. Buổi chiều, trước giờ diễn của đêm cuối thành phố biển này, Phù Dung rủ Ban Mai đi ra biển dạo. Rất vô tư, hồn nhiên cả hai cùng đến chỗ mà hai hôm trước Phù Dung đi một mình. Đến chỗ phiến đá cheo leo đã được đánh dấu, Phù Dung chậm chạp đứng lại, rồi ngồi xuống nhẩn nha:- Hình như mình bị trặc chân, đau quá. Ban Mai đỡ mình xuống đi. Ban Mai bước xuống phiến đá phía dưới chưa kịp hiểu tạo sao Phù Dung không đưa tay ỉnh thì toàn bộ tâm trí đều tê tái vì nỗi sợ choáng người. Việc phải đến đã đến, Phù Dung nhìn Ban Mai lặn phía dưới và tiếng kêu thét của cô còn lớn hơn cả Ban Mai ... Buổi tối đó, Phù Dung tự nguyện bỏ buổi diễn để vào túc trực trong bệnh viện. Đến sáng khi Ban Mai tỉnh lại thì cô đã mệt mỏi đến nỗi đoàn diễn vào bệnh viện, ai cũng thấy vẻ mệt mỏi của cô. Minh Kiềm kéo cô vào căng tin, gọi thức ăn cho cô một cách rất chăm sóc, anh nói với vẻ cảm phục:- Đêm qua em không ngủ được chút nào phải không? Bệnh viện chật chội như vậy ngủ sao được. Phù Dung cười uest oài:- Em không dám ngủ, sợ nhỏ Mai có chuyện gì thì không ai gọi bác sĩ. Có lần trong xóm em có người bị xốc nước biển chết, đêm qua em nhớ chuyện đó mà sợ không dám ngủ. Ban Mai sướng thật. Có được cô bạn tận tụy như vậy. Hai cô thân nhau như vậy cũng vui. Phù Dung vô tư hỏi:- Anh gọi điện cho gia đình nó chưa? Gọi lúc khuya rồi, chắc là ra ngay đó.- Chắc là cả nhà nó ra hả? Chắc vậy. Phù Dung làm thỉnh như rất vô tư. Nhưng quả thật cô thấy rất lo. Cô không muốn gặp mặt gia đình Ban Mai. Đây không phải là lúc làm chuyện đó. Khi rời căng tin, cô đề nghị Minh Kiềm vào với Ban Mai, còn cô thì trở về khách sạn. Minh Kiềm vỗ vai cô thân mật:- Cứ ngủ cho thoải mái, để anh lo canh Ban Mai cho. Chắc gia đình cũng đưa cổ về thành phố, em khỏi phải cực nữa.- Quên nữa, lúc sáng mẹ em nhắn về nhà gấp, không biết có chuyện gì. Cho nên em không thể theo xe với Ban Mai, anh nói lại với nó giùm em nhe.- Ừ, bây giờ em về đi. Minh Kiềm vừa tiễn Phù Dung về một lúc thì cả nhà Ban Mai ra tới. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, anh nói như trấn an:- Té cũng nặng, bị chấn thương nội tạng, nhưng không sao đâu, có điều phải nằm viện lâu đấy. Định kéo Minh Kiềm ra một góc, có vẻ lo ngại:- Mày nói thật với tao đi, có thật là không sao không? Bác sĩ nói chứ không phải tao.- Lúc hai cô đi chơi, mày có ở đó không? Té thế nào? Tao không biết, nghe nói cổ bị trượt chân từ trên cao tảng đá đó lăn rớt xuống cát luôn. May mà cổ không bị đá đè, tai nạn khủng khiếp thật. Thấy đôi mày cau lại của Định, anh nói như an ủi:- Nhưng cuối cùng cũng không sao, coi như cái xui của Ban Mai đi. Định lặng thinh không nói, có vẻ suy nghĩ rất dữ. Minh Kiềm nhìn anh:- Ban Mai bị như vậy, ít nhất là hai tháng nữa mới tham gia

bộ phim , bây giờ làm sao?- Tao chưa biết , chưa tính được. Chuyện đó không đáng lo bằng chuyện tai nạn , tao sợ cổ không phục hồi được , thể chất quá yếu , biết vượt qua nổi không.- Chắc không sao đâu.Định thở dài rồi lấy thuốc ra hút , động tác anh có vẻ gì đó bồn chồn , mắt bình tĩnh. Minh Kiềm mỉm cười:- Tao thấy mày lo thừa rồi , không đến nỗi như vậy đâu. Tội nghiệp Phù Dung , hôm qua cô bỏ diễn , thức suốt đêm với Ban mai , cô sợ Ban Mai chết.Định không trả lời , chỉ thở dài một cách nặng nề. Minh Kiềm nói tiếp:- Định chừng nào tổ chức ra mắt đoàn làm phim?Định nói nhất gừng:- Tuần sau.- Gởi thiệp rồi à?- Ừ.- Gay đó. Phải tìm diễn viên khác thôi.- Tao không muốn. Tao đã chuẩn bị gần như dốc toàn lực cho bộ phim đó , tao làm cho Ban Mai chứ không phải ai khác.Minh Kiềm không nói gì thêm nữa , anh thấy tiếc cho Ban Mai. Tại sao lại bị tai nạn vào thời điểm quan trọng thế này?Định đứng dậy vào phòng với Ban Mai , anh lảng lảng đứng dưới chân giường nhìn những dấu xây xước trên người cô. Ngoài nỗi lo về sức khỏe , anh cảm thấy thất lòng khi sợ những vết sẹo sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc của cô. Như vậy thì con đường danh vọng của cô coi như đã bị chặn lại.Khi mọi người ra ngoài , Ban Mai nhìn anh một cách tuyệt vọng:- Như vậy là em không thể đóng bộ phim này phải không anh?- Em đừng lo , trước mắt phải ráng uống thuốc cho khỏe đã. Đừng nghĩ đến chuyện giữ dáng , anh muốn em ăn cho nhiều , nếu em cứ như lúc trước thì anh giận lắm.- Em sẽ không ăn kiêng nữa , nhưng rồi cũng không thể đóng phim. Sao số em xui thế này.Cô ứa nước mắt , rồi khóc sục sịt. Định nắm chặt tay cô , lắc đầu:- Em không được nghĩ tới chuyện đó , anh sẽ có cách giải quyết cho em. Đừng khóc mà.- Nhưng anh đã lên kế hoạch quay rồi , đã ký hợp đồng với các điểm diễn rồi , em không muốn vì một mình em mà mọi người phải chịu oan.- Chuyện đó đâu có lớn.- Anh đừng an ủi em , em biết công việc của anh mà , em sợ anh bị mất uy tín , anh biết không?Định cười trầm ngâm:- Nó không quan trọng bằng em , anh không yêu công việc của anh bằng yêu em. Bây giờ anh chỉ lo cho em thôi , chuyện bộ phim sẽ tính sau.- Anh gởi thiệp mời dự lễ ra mắt rồi phải không?- Có thể hồi lại được mà. Anh không muốn em bận tâm về bộ phim đó nữa.Ban Mai khóc òa lên:- Làm sao mà không bận tâm cho được , em nôn nóng từng ngày , nếu biết thế này thì em đã không ra đây diễn , em giận em lắm...Định lặng thinh. Ngay từ đầu anh đã không thích Ban Mai làm người mẫu , nhưng đó là con đường tiến thân của cô , anh không cản. Chỉ đau lòng mà thấy cô quay cuồng với công việc , không ngờ càng lúc cô càng vì đất thế này.Thật ra , anh cũng đang rối bời trong đầu. Tất cả các khâu chuẩn bị cho bộ phim đã hoàn thành. Chỉ chờ ngày khởi quay. Anh đã sắp xếp lịch làm việc dựa theo thời gian của Ban Mai. Cả hai dự tính khi cô diễn xong sẽ trở về thành phố bắt đầu cho bộ phim này. Và cả trong thời gian quay , cô sẽ không diễn thời trang nữa.Mọi việc như mở ra trước mắt tốt đẹp , không ai ngờ lại xảy ra sự cố này. Điều đáng nói là cả sức khỏe của Ban Mai lẫn bộ phim đều ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý anh. Mà anh không thể giải quyết dung hòa.Nằm trên giường , Ban Mai lấy gối úp lên mặt , khóc thút thít. Cô hiểu cô chỉ có thể rút lui để diễn viên khác thay , nếu không muốn làm cản trở Định. Nhưng để hy sinh như vậy đâu phải là chuyện dễ quyết định.Một lát sau , cô nín khóc dần và mệt mỏi ngủ thiếp đi. Sự đau đớn lẫn căng thẳng làm cho cô hoàn toàn kiệt sức.Hai hôm sau , Ban Mai được đưa về thành phố , nhưng vẫn phải tiếp tục nằm viện. Định không hề nhắc đến chuyện quay phim. Nhưng cứ mỗi lần bạn bè cô vào , thì tất cả đều lôi chuyện đó ra tiếc rẻ cho cô.Trưa nay , khi vắng người , Phù Dung một mình vào thăm Ban Mai. Cô giấu kín sự bồn chồn trong lòng. Còn ngoài mặt là vẻ chăm sóc thật tình , cô ngồi bên cạnh giường , nhìn Ban Mai một cách lo lắng:- Có thấy đỡ đau không Mai? Khỏe lên chút nào không?- Mình bớt đau , nhưng mặt mũi tay chân thế này thì cũng không làm gì được , mình nghĩ , chẳng thà chịu đau mà ngoại hình lành lặn vẫn hơn.- Đừng nghĩ vậy nè. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này , mình khổ tâm ghê gớm , tại mình mà Mai bị thế này. Điều đáng nói là phải hoãn đóng phim.Cô bậm môi , thở dài đầy vẻ ân hận:- Hai lần mình muốn giúp Mai thì cuối cùng đều hóa ra hại. Đôi lúc mình muốn khựng hoảng lên được.- Dung nghĩ kỳ vậy , chuyện này là do xui xẻo , chứ có phải Dung cố ý đâu.Phù Dung vẫn thở dài:- Còn chuyện đóng phim thì sao đây?Cô chợt ngẩng lên , giữ bộ mặt vô tư:- Hay là để mình đóng thế cho. Mình đã nghiên cứu kịch bản với Mai , mình nghĩ chắc mình diễn được.Khi dốc toàn tinh thần để nói cái điều quyết định này , thì toàn bộ sức mạnh trong người cô như căng lên. Quyết liên giành giật. “Mình phải được , phải giành được bằng bất cứ giá nào. Kể cả việc bóp cổ con nhỏ này.” Ý nghĩ đó làm mắt cô quắc lên ánh lửa man dại. Cô nghiêng rặng , lặng thinh nhìn Ban Mai.Thấy Ban Mai nằm im như suy nghĩ , cô nói tiếp:- Chỉ cần Mai nói với anh Định , anh ấy sẽ nghe thôi mà. Nếu Mai không nói , sợ anh ấy chọn người khác mất.Ban Mai dần đo khá lâu , cuối cùng cô nén lòng gật đầu:- Mình sẽ nói với anh Định , dù sao tại mình cũng là bạn với nhau , mình không muốn nhường vai cho diễn viên nào khác.- Nhưng liệu anh Định có chịu không?- Mình sẽ ráng thuyết phục.“Có thể chứ , có thể để không uống công mình đã ép mình làm thân với con cóc này. Đồ cóc! Tại sao tao cứ phải hạ mình trước mày chứ. Một ngày không xa , khi đoạt được tất cả những thứ của mày , tao sẽ khoan khoái nhìn mày khóc , đồ ngu ạ. Trên đời này chỉ có đứa ngu mới vô tư tin vào lòng

tốt của người khác như mày.” Những ý nghĩ phản bội lập tức rùng rục trong đầu Phù Dung , ngay từ khi sắp đạt được ý muốn. Nhưng cô còn đủ kiên nhẫn để đóng hết vai của một người bạn , trước khi bỏ về. Bỏ về và chắc chắn cô sẽ không quay vào thăm lần thứ hai nữa. Cô cần gì phải làm thế , khi mục đích đã đạt được.

6. Chương 5

CHƯƠNG 5 -Buổi trưa , cả đã phòng yên lặng ngủ. Ban Mai rời giường , chậm chậm đi ra ngoài. Cô mở cửa phòng nhìn dọc dãy hành lang vắng lặng , rồi trở vào lấy cuốn báo Phụ Nữ , đi xuống sân một mình. Sánh nay , chị Lăng Vân đã mang cuốn báo đến cho cô. Ảnh chụp cô chiếm trọn trang bìa. Có điều là nó đẹp chứ không tiêu tụy như cô bây giờ. Ban Mai ngồi xuống băng đá , trong góc của sân bệnh viện. Cô đặt cuốn báo trên chân , nhìn ảnh của mình khá lâu , rồi buồn rầu đặt cuốn báo qua một bên , không buồn nhìn đến nó , cũng không muốn đọc những bài viết bên trong. Hôm nay đúng một tuần đoàn làm phim đi quay ở Phan Thiết. Giờ này chắc Phù Dung đang bận rộn đóng phim. Từ hôm đi đến giờ ngày nào Định cũng gọi điện cho cô. Nhưng Phù Dung thì không hề gọi. Đôi lúc cô có cảm giác mình bị quên lãng. Nó mơ hồ nhưng cũng làm cô hơi buồn. Nhưng điều buồn nhất là mình đã bỏ mất một cơ hội đầu tiên , uống công cô và Định đầu tư tâm huyết vào đó. Nghĩ đến đó , tự nhiên cô lại thấy buồn và cũng như bao ngày qua , cô lại ngồi khóc một mình. Cô ngồi cúi đầu , tì mặt trên tay khóc rưng rức. Đôi vai rung rung theo những tiếng nức nở. Không khí quạnh vắng xung quanh càng làm cô nghe rõ tiếng khóc của mình. Buồn nối tiếp buồn , như không muốn dứt. Mãi một lúc lâu cô mới nín khóc , và ngẩng lên chùi mặt. Chợt cô giật bắn mình khi nhận ra bên cạnh mình còn có một người. Anh ta đang cầm cuốn báo nhìn vào trang bìa. Không biết anh ta đến từ lúc nào , cứ chỉ trầm ngâm như thể là người bạn. Hoặc ít ra cũng đã từng quen biết. Anh ta lên tiếng khi thấy cô đắm đắm nhìn mình.- Cô là một trong những trường hợp đặc biệt , rất ít người mẫu chưa nổi tiếng đã được giới thiệu trên trang báo. Nhưng chụp đẹp lắm , ăn ảnh lắm.- Hình như anh... là... hình như đã gặp anh một lần ở...- Lần đó tôi và cô bé cùng chờ cô Thảo. Ban Mai thôi không nhìn anh ta nữa. Cô đã nhớ ra anh ta. Lần đó anh ta đã thấy cô cười một mình. Và cô đã nghĩ anh ta làm việc trong công ty. Nhưng mấy lần sau đó đến , cô không hề gặp lại nữa. Cô quay mặt chỗ khác , kín đáo chùi mắt. Còn anh ta thì thản nhiên như không hề thấy cô khóc.- Tên Ban Mai à? Người mẫu Ban Mai có cái tên hay lắm đấy. Có thấy vậy không?- Em cũng không biết nữa , nghe riết quen rồi.- Khuôn mặt cô cũng vậy , tỉnh khô như một buổi sáng yên lành. Mọi buổi bắt đầu của ngày , không có bụi bặm hay ồn ào. Ba mẹ cô cho cô cái tên hay lắm.- Dạ.- Tại sao phải vào đây vậy?- Em bị tai nạn , rơi từ trên cao xuống. Anh ta khẽ nhún vai:- Với một người mẫu , bị như vậy là quá thiệt thòi. Những người như cô bé , phải giữ mình như người ta bảo quản đồ sứ. Phải không? Ban Mai mỉm cười.- Anh so sánh ngộ quá.- Rốt cuộc cô cũng đã cười lại.- Anh... làm sao mà vào đây vậy?- Té xe. Đúng hơn là bị xe khác tông vào mình. Bất chợt , Ban Mai bật cười.- Thế xe có bị gì không?- Cảm ơn cách quan tâm của em , nó đã được đi sửa rồi. Mặt đường cũng không bị gì cả , cứ yên tâm.- Nhưng dù sao mai mốt anh cũng phải cẩn thận đấy. Anh thế này mà ngã xuống đường , đất đá nào chịu sao nổi.- Biết lắm. Khỏi nhắc nhở. Ban Mai không cười nữa , cô hỏi thật lòng:- Thế anh có bị nặng lắm không? Anh ta nhún vai:- Tương đối , còn một tuần nữa tôi mới được thả ra ngoài. Ban Mai lại cười vì cách nói đó. Cô gật đầu:- Em thì đến nửa tháng , không hiểu em bị gì mà người ta bảo phải giữ lại theo dõi. Thỉnh thoảng em thấy đau ở ngực.- Có phải lúc này bị đau nên khóc không?- Không phải đâu.- Dù sao thì cũng đừng nên khóc nhiều. Em đang thời kỳ suy sụp mà , đâu phải tinh thần là không ảnh hưởng đến thể chất. Ban Mai cười khẽ , không trả lời. Anh ta quay đầu nhìn nụ cười không lấy gì làm vui vẻ của cô , rồi cũng cười theo:- Ngoài nghề làm người mẫu ra , em còn làm gì nữa không?- Em tốt nghiệp trường điện ảnh.- Vậy à? Cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Ban Mai hơi tò mò:- Anh làm gì ở công ty vậy? Sao em đến nhiều lần mà không thấy anh nữa.- Tôi không làm việc ở đó , làm sao gặp được.- Vậy mà em tưởng anh là nhà thiết kế.- Bây giờ tưởng cái khác đi , tôi không có làm cái đó.- Thế anh làm cái gì?- Đủ thứ , đến nỗi tôi cũng không nhớ nghề chính của mình là gì. Ban Mai mở lớn mắt:- Đến nỗi như vậy ư? Vậy anh thử nói một nghề đi. Anh ta nghiêng đầu như suy nghĩ rồi nheo mắt đùa đùa:- Làm thơ có gọi là nghề không nhỉ?- Theo em thì cái đó làm giàu cho cảm xúc , chứ không phải là nghề. Nghề thì phải nghiêm túc hơn , làm việc cật lực hơn - Ban Mai nói vô tư.- Vậy hả? Vậy chắc tôi là nhà biên kịch hoặc đạo diễn , hoặc doanh nghiệp , thứ gì tôi cũng làm được cả. Ban Mai cười khúc

khích:- Em hỏi nghiêm chỉnh mà anh cứ đùa hoài. Nói thật đi , em không đùa đâu đấy...- Tò mò thật à?- Vâng.- Tại sao?- Tại anh là người trong giới nghệ thuật , em biết sẽ còn gặp anh nữa.Anh ta có vẻ không muốn nói thật về mình và tìm qua chuyện khác để nói:- Anh tên Trường. Công Trường.- Cái gì?- Tên lạ lắm hả?- Em không chịu đùa đâu đấy.Anh ta nhún vai:- Tôi cũng bực mình cái tên đó lắm. Có cảm giác cuộc sống của mình ngổn ngang gạch cách , nhưng từ nhỏ ba mẹ đã gọi như vậy phải chịu thôi.Ban Mai gật đầu như tin. Vì thấy anh có vẻ nói thật , cô không phản đối gì nữa. Cô chưa biết nói gì thì anh ta nói tiếp:- Ban Mai biết chơi cờ không?- Em biết chơi cờ tướng.- Hay lắm. Vậy thì có bạn giải khuây với tôi rồi. Chờ một chút , tôi lên lấy bộ cờ xuống.- Dạ.Công Trường đứng dậy , đi dọc theo bờ cỏ vào dãy phòng bệnh , một lát sau anh trở xuống với bộ cờ trên tay , anh mở ra bày giữa băng đá. Thế là cả hai ngồi hai đầu băng , chăm chú vào bàn cờ.Đến chiều , Ban Mai bắt đầu thấy chán , cô ngăn lại khi anh định sắp mấy quân cờ.- Thôi , em không chơi nữa đâu.- Chán hay mệt vậy? Có bị nhức đầu không?- Không nhức , nhưng em phải lên phòng , giờ này chắc mẹ em vô rồi.- Vậy thì tạm biệt , hẹn gặp lại.- Em lên nghe.Ban Mai đứng dậy , đi vài bước cô quay lại:- Nhưng ngày mai anh có rảnh không?Thấy Trường nhướng mắt , cô che miệng cười:- Em quên , vậy ngày mai anh rủ em chơi cờ nữa nhé. Ở đây chán lắm. Chơi cờ là em vui được rồi. Còn anh , anh có buồn không?- Vẫn hơn là ngồi hút thuốc một mình.Ban Mai cười với anh một cái , rồi quay đi. Nhưng lần này Trường gọi lại:- Còn cuốn báo , định tặng tôi luôn sao?Ban Mai trở lại lấy , cô cầm cuốn báo , nhưng Trường không buông nó ra , anh nhìn Ban Mai như có chút gì đó thông cảm:- Tập coi thường mọi chuyện đi , đừng có khóc nhiều như thế , lâu lâu bệnh lắm.Ban Mai hơi khựng lại , rồi không biết nói gì để trả lời , cô chỉ cười gượng:- Em lên nha.Trường buông cuốn báo cho cô đi. Lần này Ban Mai không quay lại thêm nữa , cô đi lên phòng mình. Vừa vào phòng cô đã nhìn đồng hồ , chờ Hoàng Định gọi đến.Nhưng chờ đến tối vẫn không thấy anh gọi. Suốt buổi tối , Ban Mai thần thờ như người mất hồn. Đến nỗi Lãng Vân cũng đâm ra lo.Đến khuya thì Ban Mai không chịu nổi nữa , cô ngồi rúc sát tường , khóc sục sịt. Lãng Vân im lặng đến bấm số máy của Hoàng Định. Nhưng chỉ nhận được một câu trả lời máy tắt hoặc nằm ngoài vùng phủ sóng.Cả cô cũng thấy lo lo trước sự im lặng kỳ lạ này. Nhưng cô làm ra vẻ bình thản.- Có lẽ anh chàng bận việc nên quên gọi , cũng có thể say nên không nhớ , đừng chờ nữa , ngủ đi nhỏ.Ban Mai lắc đầu:- Chắc phải có chuyện gì đó , nếu không thì anh ấy sẽ gọi , chắc là có chuyện gì rồi.- Em nghĩ cái gì vậy?- Có khi nào anh ấy bị tai nạn giống như em không?- Tầm bậy! Đừng có nghĩ quẩn thế , nếu có chuyện gì thì Phù Dung đã cho em hay rồi.- Em sợ anh không muốn em lo.- Chắc không có gì đâu , ráng ngủ đi nào.Nhưng Ban Mai vẫn ngồi yên , khuôn mặt buồn rười. Cô thức đến nửa đêm mới mệt mỏi thiếp đi. Mà cũng là giấc ngủ chập chờn bất ổn.Cả ngày hôm sau , cô không dám ra ngoài. Sợ Định có thể gọi điện , nhưng rồi cả ngày anh vẫn bật tắt. Mãi cho đến khi cô gọi lần nữa trong tâm trạng không mấy tin tưởng. Nhưng may là lần này có người cầm máy.- Alô.Hai mắt Ban Mai như đứng lại , không chớp nổi khi nhận ra đó là giọng của Phù Dung. Và cô nói gấp gáp:- Xin lỗi. Ai vậy?- Phù Dung đây. Ai gọi vậy? Có nhắn anh Định cái gì không?- Dung hả? Ban Mai đây. Cho mình nói chuyện với anh Định đi.- Anh ngủ rồi , có chuyện gì nhắn không , sáng mai mình nói cho.Ban Mai run giọng:- Anh đang ở đâu vậy?- Ở khách sạn. Mai khỏe chưa vậy? Có nhắn gì thì để sáng được không , bây giờ mình mệt quá , mình phải ngủ đây.Và rồi máy bị tắt ngang. Ban Mai bủn rủn buông ống nghe xuống. Khuôn mặt tái nhợt của cô làm Lãng Vân cũng hốt hoảng:- Chuyện gì vậy Mai?- Tại sao bây giờ mà Phù Dung ở trong phòng anh Định? Tại sao hai người ngủ chung phòng. Khủng khiếp quá.- Em nói cái gì?- Đến lượt Lãng Vân bị rụng rời cả người. Tim đập thon thót , cô nhìn Ban Mai chăm chăm:- Không thể nào loạn như vậy được , không thể nhanh như vậy được.Giọng Ban Mai vẫn run rẩy:- Chính Phù Dung trả lời trong máy mà. Nó còn bảo buồn ngủ nữa. Chẳng lẽ hai người...Cô đổ gục xuống bàn. Không đủ sức để làm ra vẻ bình tĩnh nữa. Phải khó khăn lắm Lãng Vân mới đỡ cô nằm được qua giường.Mà không phải chỉ riêng ai , cả hai chị em đều thấy đất trời như sụp đổ , choáng váng đến ngơ ngác trước sự thay đổi quá khủng khiếp , quá bề bàng mà Ban Mai phải nhận.Lãng Vân không còn ngu khờ như Ban Mia. Nhưng sự từng trải cũng không giúp cô đủ bản lĩnh để xem đó là chuyện thường. Hay lý giải một cách logic.Không thể nào tin nổi rằng mới chỉ mấy ngày , Hoàng Định đã có thể phản bội chớp nhoáng như vậy. Vậy còn những biểu hiện sẵn sóc , yêu thương vô bờ dành cho Ban Mai... chẳng lẽ những cái đó là hơi hợt. Nếu không , tại sao có thể ngã vào tình cảm khác nhanh như vậy.Còn nếu không là tình cảm , thì chẳng lẽ Định thác loạn tới như vậy? Và còn Phù Dung nữa , một người hiểu đời như cô vẫn không sao tin nổi có một sự phản bội trắng trợn như vậy.Cô ngồi bên cạnh giường Ban Mai , tay tì trán , lặng lẽ với những ý nghĩ hỗn loạn. Chợt cô giật mình ngẩng lên , khi Ban Mai vùng ngồi dậy.- Ngày mai , em sẽ về nhà , sẽ đi Phan Thiết tìm anh ấy , em muốn biết sự thật.Giọng Lãng Vân cứng rắn:- Em đang nằm bệnh viện , đừng coi thường sức khỏe như vậy , bộ em muốn chết hay sao?- Nhưng chịu giam mình ở đây , em sẽ chết cách khác chị ạ.- Chuyện đó chị sẽ

giải quyết cho em. Thật ra , họ còn trở về , còn có thể gặp em , em đừng có hấp tấp như vậy.- Em khỏe rồi , phải cho em ra viện thôi , em chịu không nổi nữa đâu.Lãng Vân chớp mắt giấu giọt nước mắt sắp rơi. Giọng cô cứng rắn:- Té từ trên cao xuống , không ai dám tin em sống , nhưng không ai nói ra , như vậy đó , em tưởng em bị thương nhẹ lắm sao.Ban Mai ngã vật xuống giường , khóc thốn thức:- Vậy em phải làm sao đây? Em không chịu nổi chuyện này. Đây là thật hay đùa hả chị? Lẽ nào trên đời có những chuyện thế này sao? Em không muốn tin đâu , em phải tự mình tìm hiểu mà.- Nghe này Ban Mai. Chuyện này còn làm chị đau hơn cả em nữa. Nếu em khỏe thì chị sẽ đi với em ra đó. Nhưng em đang bị thương , em nhớ không , em không được đi đâu cả.- Sao bao nhiêu chuyện cứ đổ ập xuống đầu em thế này. Em không chịu nổi sự bất hạnh này , em không chịu nổi đâu.Lãng Vân không trả lời và cố gắng im lặng. Vì nếu bất thành lời , hẳn cô sẽ nguyên rủ Phù Dung bằng từ ngữ nặng nề nhất. Chỉ có những lời nguyên rủa mới diễn tả hết sự căn tức đang đốt cháy tâm can cô.Ngày hôm sau , thật là một ngày nặng nề nhất với Ban Mai. Buổi trưa , cô không ngủ. Và đứng bên hành lang nhìn mưa bay ngoài trời. Lúc này , cô chợt nhớ đến Công Trường. Cô thấy mong gặp anh để chơi cờ , hoặc nói chuyện với anh.Đúng lúc đó thì Công Trường xuất hiện. Ban Mai thấy anh đi từ phía cầu thang tới. Lúc này cô thật sự mong là anh đến tìm cô. Nếu anh đi thẳng luôn chắc cô sẽ thấy trưa nay cô đơn nhiều hơn.Quả thật anh đang đi về phía Ban Mai , dáng điệu rất thư thả.- Không ngủ trưa sao Ban Mai?Thật lạ , câu hỏi bình thường như bao nhiêu người vẫn nói trong trường hợp thế này , nhưng cách nói của Công Trường có cái gì đó quan tâm hơn , gần gũi hơn. Nó gây cho Ban Mai cảm giác mình không bị bỏ rơi. Ít ra là trong buổi mưa nhiều như bây giờ.Ban Mai cười khê:- Anh Trường cũng không ngủ sao?Trường mỉm cười:- Hôm qua không thấy cô Ban Mai xuống chơi cờ , không biết có chuyện gì không. Đứng ngắm mưa thế này , có nghĩa là đang buồn phải không? Có cần chơi cờ không?Ban Mai buột miệng:- Em có cảm giác anh như là anh em vậy. Thấy buồn thì rủ đi làm cái gì đó cho đỡ buồn. Chị em cũng vậy đó.- Ai làm anh chị cũng vậy thôi.Ban Mai nhìn Trường:- Anh rủ em chơi cờ , nhưng có đem theo không?Trường lắc đầu:- Không đem , nhưng nếu em muốn chơi thì anh về lấy.Trường không nói gì nữa , anh đứng tì tay lên trên lan can lơ đãng nhìn ra ngoài trời. Ban Mai cũng chống cằm đứng yên. Một lát sau , cô hỏi khê:- Ở trong này , anh có thấy buồn không?- Thỉnh thoảng.- Thế có chán không?- Anh đang viết một kịch bản , trốn vô đây đôi khi lại hóa ra hay.Ban Mai quay hẳn lại nhìn:- Anh là biên kịch thật hả? Sao em không biết nhỉ?Trường nhún vai:- Nó đâu phải là chuyên môn của em , biết làm chi.- Nhưng nếu sau này làm diễn viên , chắc em phải biết chút ít về người viết kịch bản chứ.- Làm việc với đạo diễn được rồi , biết nhiều người làm gì ắt thời gian.- Anh nói chuyện có vẻ bất cần quá.Trường không trả lời câu nói đó , anh nói nửa đùa nửa thật:- Lần đầu tiên gặp cô Ban Mai , thấy cười một mình. Lần thứ hai gặp lại thấy khóc một mình. Nhân vật này mà đưa lên màn ảnh chắc ấn tượng lắm.Ban Mai nghiêng đầu cười khê. Cô đang nhớ lại buổi chiều tràn đầy hạnh phúc. Điều đó làm cô trở nên tự lực:- Anh có biết lúc đó em nghĩ gì không? Em tưởng tượng em trở thành người mẫu nổi tiếng đấy.Trường nói nghiêm chỉnh:- Điều đó cũng có thể trở thành hiện thực lắm chứ. Vậy còn lúc khóc thì tưởng tượng cái gì? Người mẫu qua thời à?- Không phải đâu. Cái đó không liên quan gì đến thời trang cả.- Cô Thảo bảo người mẫu Ban Mai có nhiều tiềm năng hứa hẹn sẽ trở thành siêu người mẫu.Ban Mai có vẻ chú ý:- Anh hay gặp dì Thảo lắm à? Thế dì ấy có nói về lần diễn đầu tiên của em không?Trường chỉ cười , chứ không trả lời. Có lẽ anh tế nhị nên không nói ra. Dù vậy , Ban Mai vẫn thấy xấu hổ đỏ mặt. Bất giác , cô lấy tay che mặt.- Em không dám nhớ lại chuyện đó nữa.Trường tế nhị nói lảng qua chuyện khác. Anh hỏi lặp lại:- Vậy lần khóc một mình thì là chuyện gì?Ban Mai cúi đầu , buồn hẳn đi:- Nếu không bị tai nạn , thì giờ đây em đang đóng phim rồi. Đó là vai diễn đầu tiên của em. Anh ấy đã chuẩn bị cho em rất lâu. Anh ấy muốn em trở thành ngôi sao. Thế mà bây giờ... vị trí đó thuộc về người khác rồi.Trường nhướng mắt:- Có phải bộ phim đó là của đạo diễn Hoàng Định không?- Sao anh biết? - Ban Mai tròn xoe mắt , thật sự ngạc nhiên - Sao chuyện gì anh cũng biết hết vậy?- Tôi có nghe dư luận nói , lẽ ra là diễn viên Ban Mai , nhưng cuối cùng phải đổi người mẫu Phù Dung.- Lạ thật , anh biết rành về cả lĩnh vực điện ảnh , có lẽ anh quen biết rộng rãi lắm.Trường nói vô tình:- Ở vị trí của tôi , bắt buộc phải biết những tin tức đó. Nhất là sự hoạt động của hãng phim Rạng Đông.- Anh nói vậy là sao? Tại sao anh phải biết , vị trí của anh là gì?Trường có vẻ không muốn nói chuyện đó , anh lại hỏi sang chuyện khác:- Không biết Phù Dung có thành công trên lĩnh vực điện ảnh không , hai cô thân nhau lắm phải không?Ban Mai chợt thần thờ:- Em đang tự hỏi , rồi đây tụi em có thể thân nhau được nữa hay không , khi hôm qua...Bất chợt cô khóc tức tưởi , vừa khóc vừa nói đứt quãng:- Hôm qua em gọi điện cho anh ấy , nó là người trả lời , hai người cũng ở một phòng vào lúc khuya. Đến giờ em vẫn không sao tin nổi. Điều đó tàn nhẫn quá.Trường nhủ mảy:- Có chuyện đó nữa à?- Hôm qua giờ , anh ấy không gọi điện cho em. Thật khủng khiếp quá. Lẽ nào người ta có thể phải bội chộp nhoáng như vậy. Cả hai đều là người thân của em mà.Trường im lặng suy nghĩ. Có lẽ anh cũng khó chấp

nhận một chuyện gần như hoang đường như vậy , nhưng vốn là người từng trải , anh không thấy nó kỳ lạ đến nỗi khó tin. Giọng anh trầm ngâm:- Tôi không biết có sự lầm lẫn nào không , và tôi cũng không hiểu hai người đó nghĩ gì. Nhưng em phải tập nhìn vào thực tế , là trên đời này , không có gì là tuyệt đối , kể cả tình yêu.- Chẳng lẽ tình yêu của anh ấy lâu nay chỉ là trò đùa , anh ấy đâu cần phải đùa một cách nghiêm túc như vậy. Cả gia đình em đều coi anh ấy như người nhà mà.- Tôi không nói đó là đùa , có thể anh ta lỡ sa ngã hoặc có nhận thức mới nào đó về Phù Dung. Và người mà em gọi là bạn... cũng có thể cô ta nhầm vào em để đạt mục đích nào đó. Ban Mai bịt tai lại:- Em không tin. Hãy nói là nó bốc đồng đi. Hãy nói là cả hai đều say rượu đi. Rồi khi tỉnh lại , họ sẽ thấy hối hận vì đã phản bội em.- Tôi cũng mong như vậy cho em. Nhưng em hãy chuẩn bị tinh thần nếu phải đón nhận sự tệ hại. Đừng trốn tránh nó. Ban Mai thẫn thờ:- Lẽ nào hai người đã yêu nhau mà em không biết? Cho nên chỉ trong thời gian ngắn mới thân mật như vậy. Trường cười trầm ngâm:- Tôi không biết đó có phải là tình cảm hay không , nhưng đôi lúc người ta dễ sa ngã vì ngoại cảnh. Có thể cả hai đều rung động nhất thời , khi thoát khỏi khung cảnh đó rồi họ sẽ hối hận. Anh ta sẽ xấu hổ với em.- Còn Phù Dung thì sao? Trường cười nhếch môi:- Tôi không biết. Ban Mai không để ý nụ cười kỳ lạ khi anh nói câu đó. Có vẻ như anh hiểu gì đó về Phù Dung , nhưng không nói ra. Không biết đó là ý nghĩ gì , nhưng chắc chắn không có cảm tình. Ban Mai nhìn đắm đắm xuống sân , gương mặt cô lộ một vẻ tuyệt vọng ghê gớm.- Cách đây không lâu , em thấy cuộc đời thật đẹp , tương lai như mở ra trước mắt em. Bây giờ thì mọi thứ đều mất. Hết tất cả rồi , em không còn gì trên đời này nữa. Trường xoay người lại đối diện với cô , điềm tĩnh:- Em chỉ tưởng là mất , chứ thực tế mọi thứ vẫn còn chờ em. Vẫn còn là em , có điều là nó không trọn vẹn. Phù Dung không đủ sức giành tất cả của em đâu.- Cái gì không trọn vẹn , thà không có vẫn hơn.- Em phải tập chấp nhận mặt trái của vấn đề thôi , cô bé ạ. Nếu không biết cách chấp nhận , em sẽ mất nhiều hơn. Trên đời này , không phải mọi thứ đều diễn ra theo ý muốn của mình. Vấn đề là chấp nhận , và sống theo nó. Ban Mai im lặng nghe. Cô hiểu những gì anh nói , nhưng chấp nhận thì chưa thể. Bây giờ cô chỉ cảm nhận nỗi đau khổ không bờ bến của mình.

7. Chương 6.1

CHƯƠNG 6 - Ban Mai đứng bất động ở hàng hiên chờ mở cửa. Cả người cô ướt sạch vì cơn mưa bất chợt. Cô lạnh run. Nhưng hoàn toàn không để ý mình đang lạnh. Và trong lúc đứng chờ Định , cô chỉ còn cảm nhận duy nhất là mình đang đau khổ tê tái. Hình như thời gian qua lâu lắm , Định mới ra mở cửa. Ban Mai từ từ ngược lên. Cô nhận thấy sự kinh ngạc lẫn cái gì đó hoảng hốt trong mắt anh. à anh vội vã kéo cô vào nhà.- Sao em đến lúc này? Sao để ướt đồ hết vậy? Em còn đang bệnh mà. Vào thay đồ đi em. Định kéo Ban Mai vào trong , nhưng cô rút tay lại , và vẫn đứng yên.- Anh về hai ngày rồi phải không? Định đứng im , lặng lẽ gật đầu. Anh có vẻ né tránh tia nhìn của cô. Và dù đang xúc động , Ban Mai vẫn nhận ra được cử chỉ phạm tội đó. Và cô khẳng định được tất cả những gì mình suy đoán trong những ngày qua. Cô cũng trở nên lạnh lùng , lạnh giá. Định lên tiếng:- Em trốn bệnh viện phải không? Lãng Vãn đâu? Sao bỏ mặc em thế này vậy? Ban Mai hé một nụ cười hoang vắng:- Đừng tỏ vẻ quan tâm đến em như vậy. Em không còn tin đâu. Em chỉ muốn gặp anh để hỏi một điều , chỉ cần anh khẳng định thôi là em sẽ không bao giờ hỏi nữa. Giọng Định khàn khàn:- Em đã biết tất cả rồi phải không? Ban Mai vẫn đắm chìm trong ý nghĩ của mình:- Anh và Phù Dung , tình cảm đó lâu chưa? Hay nó mới xuất hiện trong những ngày đi làm phim? Định gục đầu không trả lời. Có lẽ anh cảm thấy quá khó khăn khi phải nói. Ban Mai lên tiếng một lần nữa.- Em muốn biết tại em ngốc nên không nhận ra , hay là do em tạo điều kiện để hai người sa ngã. Định không thể ngẩng lên nhìn cô , thái độ Ban Mai có cái gì đó xa vắng , đau khổ nhưng không mềm yếu. Chính vẻ không mềm yếu làm anh vừa lạ lùng vừa thấy ngán sợ. Đó không phải là tính cách bình thường của Ban Mai. Anh nghĩ cô sẽ khóc và lên án chứ không phán xét. Thấy anh cứ im lặng , cô nhìn vào mặt anh:- Từ lúc nhận được vai diễn của em , Phù Dung đã không hề liên lạc với em nữa. Em không hiểu được thái độ đó nghĩa là gì. Cả anh cũng vậy , cho dù có bị phản bội thì em cũng phải nhận được lời giải thích chứ.- Vào thay đồ đi rồi nói chuyện Mai ạ. Em không thể để bị lạnh như vậy.- Em không quan tâm cái đó , anh cũng không cần phải tỏ vẻ sẵn sàng , em cần câu trả lời của anh , rồi sẽ về ngay. Định lại cúi đầu suy nghĩ. Rồi anh ngẩng lên:- Anh không muốn trốn tránh hoặc biện hộ cho việc làm của mình. Mấy ngày qua , anh không đủ can đảm vào gặp em , hay nhìn mặt em. Anh...- Anh và nó đã đến với nhau lúc nào?-

Buổi tối đó , anh ngồi một mình ngoài bãi biển , Phù Dung ở lại với anh , đến giờ anh vẫn còn bàng hoàng vì điều đó đã xảy ra. Anh không muốn , Ban Mai ạ.- Anh không muốn , nhưng lại để nó tiếp diễn lần nữa ở khách sạn. Đây là lần đầu tiên em đứng trước một vấn đề , mà em không thể giải quyết , ngoài câu hỏi em phải làm sao. Em thật sự không biết phải làm sao , cả anh cũng vậy nữa sao? Định nhăn mặt như đang trải qua cơn đau thể xác. Anh nói với vẻ khổ tâm day dứt:- Anh biết mình có lỗi. Một lỗi lầm tai hại hủy hoại lòng tin của em , hủy hoại thanh danh của anh. Ngay lúc này anh cũng tự thấy chán bản thân mình.- Anh yêu Phù Dung rồi phải không? Tình cảm đó có giống với em không?- Đừng bắt anh phải trả lời , Ban Mai ạ. Ban Mai nói như trong cơn mê:- Chưa bao giờ em nghĩ nổi , một người như anh lại có thể phản bội. Cũng như bao giờ em nghĩ sẽ là nạn nhân của chính người thân của mình. Em yêu anh và em mến Phù Dung. Bộ hai người không biết chuyện đó sao? Cô dừng lại để lấy hơi , rồi nói tiếp:- Tại sao phản bội em một cách tàn nhẫn như vậy? Tại sao anh không thích người nào đó , mà lại chọn chính bạn em?- Anh chưa hề chọn Phù Dung , Ban Mai ạ.- Bây giờ hai người định sẽ thế nào đây? Anh đã đẩy em vào đường cùng , em không thể xem anh là người yêu , càng không thể xem nó là bạn. Bây giờ anh chủ động bỏ rơi em , hay em phải tự rút lui , em phải làm sao đây? Định im lìm nhìn Ban Mai. Hình như anh không đủ sức quyết định. Thái độ căm lạnh đó , làm Ban Mai không sao nhận ra được sự thân quen trước kia. Trước kia , đối với cô , anh là cả bầu trời bình yên và ấm áp. Luôn che chở mạnh mẽ và dịu dàng. Bây giờ , trước mắt cô chỉ còn lại cái bóng của anh. Sao lại mất tinh thần đến mức bạc nhược thế? Tại sao thiếu tự chủ đến mức để mình rơi vào suy sụp , đến nỗi mất cả tự tin. Anh làm cô không chịu nổi khi thấy anh như vậy. Bất chợt , Định lên tiếng , giọng chậm rãi chán chường:- Bây giờ anh đang tự chán chường bản thân mình. Anh không còn đủ tư cách để yêu em , cả xin lỗi cũng có tư cách để nói. Tùy em.- Tùy nghĩa là gì đây?- Em quyết định mối quan hệ này ra sao , tất cả là tùy ở em. Anh sẽ năn nỉ hay chủ động chia tay , tất cả là tùy ở em. Ban Mai nói như mất hồn:- Cả em cũng không quyết định được , em không đủ sức để biết mình phải làm gì. Em... Chợt cô lặng im , rồi khụy xuống gạch. Khi Định quay lại đỡ cô thì cô đã không còn biết gì nữa. Định xốc Ban Mai lên , cơ thể lạnh giá của cô làm anh như bưng bình , như bị rút ra khỏi trạng thái mệt mỏi chán chường , mà anh luôn chìm đắm trong thời gian này. Anh đưa Ban Mai trở lại bệnh viện , cô đã tỉnh lại trên đường đi. Và mặc cho anh hỏi về mình , cô vẫn một mực không trả lời. Lãng Vân đang nhón nhác đi tìm Ban Mai , thấy Định đưa cô lên cầu thang , còn Ban Mai thì ướt từ đầu đến chân , cô vừa hoảng hốt , vừa kinh ngạc:- Nãy giờ em đi đâu vậy? Cô nhìn qua Định , nghiêm giọng:- Nó đang bệnh , không còn lúc nào và chỗ nào để nói hay sao? Sao lại để nói đi ngoài mưa vậy? Ban Mai nói như không muốn anh lên tiếng , giọng cô yếu ớt như không còn hơi:- Tại em đến tìm anh ấy , đừng nói gì hết chị ạ. Lãng Vân đem Ban Mai vào phòng. Khi cô trở ra thì thấy Định còn đứng đó , cô bèn đi đến phía anh.- Tôi nghĩ Định đã về rồi , ở lại chờ Ban Mai hay muốn nói chuyện với tôi vậy? Thấy Định lặng lẽ mím môi , cô cười khan:- Tôi nhớ lúc trước , trong số những bạn bè , tôi không nhìn thấy người nào bản lĩnh hơn Định. Và tôi cứ tìm cách gần Ban Mai... Định chợt ngắt lời:- Tôi hiểu , đây là lúc Vân đang hối hận , đang tự dày vò mình.- Có lẽ hơn cả như vậy. Nếu có thể giết ai đùng vào em tôi , thì... giá mà tôi làm được chuyện đó để trả thù. Cô xoay người về phía khác , nói với giọng khinh miệt:- Nhưng tôi sẽ không làm gì cả. Vì tôi nghĩ chuyện gì cũng có cái giá của nó. Đạo diễn Hoàng Định nổi tiếng quá , cho nên hãy cẩn thận hơn để giữ mình. Định im lặng như muốn nuốt nỗi nhục vào lòng , Lãng Vân quá hiểu anh , nên không nói thẳng. Nhưng chỉ cần hiểu được sự khinh bỉ thâm lạnh của cô , anh cũng đã tự trả giá. Lãng Vân nói một cách nghiêm nghị:- Từ đây về sau , đừng gặp Ban Mai nữa , cũng không cần làm điều gì đó chuộc lỗi với nó. Cả về tình cảm cũng như nghề nghiệp. Định im lìm nhìn cô , cái nhìn đó làm cô cười khan:- Ban Mai có thể nhận một vai phụ mờ nhạt với bất cứ đạo diễn nào. Nhưng không bao giờ cần đạo diễn Hoàng Định đỡ đầu bằng vai diễn có thể thành ngôi sao. Không cần! Cô nhìn Định một cách nghiêm nghị , rồi bỏ đi trở vào phòng. Định vẫn đứng yên một chỗ thật lâu , anh ngoái đầu nhìn về phía phòng Ban Mai như phân vân. Rồi cuối cùng chậm rãi đi xuống cầu thang. Anh về nhà thì thấy Phù Dung đang ngồi ở phòng khách. Nhìn thấy cô , anh quay mặt đi theo bản năng , như không muốn nhìn thấy bóng tối trước mặt. Phù Dung ngồi yên , đầu hơi cúi xuống với vẻ nhản nại:- Em đến thế này , anh không thích phải không? Định đến bên cạnh bàn , xoay lưng về phía cô:- Em không nghĩ để lấy sức sao? Ngày mai làm việc suốt ngày đấy?- Em biết , em cũng biết là chúng ta không nên gặp nhau , nhưng chuyện đó... Định khoát tay chặn lại:- Đừng bao giờ nhắc chuyện đó.- Em biết. Lẽ ra cả em và anh đều phải quên nó đi , cả em cũng quá xấu hổ với Ban Mai. Em đã tự nhủ sẽ quên chuyện đó đi , nhưng mà không thể quên. Cô đứng dậy , đến gần bàn. Nhưng vẫn giữ một khoảng cách với Định , giọng cô trầm xuống:- Con gái không giống con trai anh ạ. Khi em bị anh chiếm đoạt , em không hề ghét anh , mà từ sau đêm đó em cảm thấy yêu anh , muốn quên mà không được. Định rùng mình , mắt nhắm lại như trốn tránh sự thật:- Tôi xin cô , hãy quên chuyện đó đi. Nếu thật sự tình cảm cô là như vậy

thì đó là tình cảm nhớ nhớt. Phù Dung ngắt lời:- Em không thấy nhớ nhớt mà đó là tình cảm thật của em. Yêu không phải là tội lỗi anh ạ. Cả em cũng thấy giận mình , tại sao ăn cắp tình yêu của bạn , em với Ban Mai là bạn mà. Tự nhiên cô khóc sục sịt:- Em thấy tuyệt vọng vô cùng. Biết gặp anh để phải bị yêu anh , thà là em không gặp , thà là đừng nhận vai diễn này. Ban đầu , em sợ lắm , em không quen với điện ảnh , nhưng vì yêu cầu của Ban Mai , em phải ráng vượt lên. Không ngờ cuối cùng em làm việc phản bạn. Cô bước tới một bước , gục vào vai Định , khóc một cách yếu đuối:- Lương tâm luôn lên án em. Nhưng em không thể đừng yêu anh , em biết làm sao bây giờ? Định thở dài:- Tôi xin lỗi và đã xâm phạm đến cô. Con người có lúc không thể kiểm soát được bản thân. Nhưng hãy dừng lại , đừng đi quá xa nữa.- Em có muốn như vậy đâu.- Quay xong bộ phim này , xin cô coi như mọi việc là quá khứ. Đừng bao giờ nhắc đến nó nữa. Bây giờ cô hãy về đi. Phù Dung ngẩng lên , khuôn mặt cô kề sát vào mặt Định , khiến anh phải quay đi. Nhưng cô như không thấy điều đó , cô tiếp tục vẽ yếu đuối chịu đựng:- Em biết em đã sai khi yêu anh. Nhưng xin anh hãy hiểu , tình cảm có những lý lẽ riêng của nó , em không có ý xen vào giành anh của Ban Mai đâu.- Điều đó nói ra cũng đâu có ý nghĩa gì.- Em không đủ can đảm để gặp mặt Ban Mai nữa , nhờ anh nói giùm , là em thành thật xin lỗi Ban Mai. Cả anh cũng vậy , từ đây đến lúc quay phim xong , em sẽ chỉ gặp anh vì công việc mà thôi.- Như vậy sẽ tốt hơn. Bây giờ cô đi về đi. Phù Dung ngẩng lên , nhìn anh dăm dăm. Rồi nói khẽ:- Em muốn nhìn anh , để ghi lại hình ảnh cuối cùng của anh. Sao đó em sẽ không bao giờ dám làm phiền anh nữa. Anh... có thể cho em một kỷ niệm cuối không?- Kỷ niệm gì? Phù Dung hơi khép mắt lại , mặt ngẩng lên , như chờ đợi được hôn. Định nhìn cô hơi lâu rồi nhìn đi chỗ khác.- Đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì nữa. Cô về đi. Phù Dung không nói gì , chỉ lặng lẽ đi đến lấy chiếc giỏ rồi lặng lẽ đi ra cửa. Ra đến ngoài đường , mắt cô lóe lên ánh lửa tình quái. Cô chưa đón ngã được Định , nhưng không có nghĩa là không. Cô sẽ giết người yêu của Ban Mai một cách thành công và tuyệt đối , chứ không giết nữa vờ như mẹ cô đã làm với ba Ban Mai trước kia. Ban Mai bước vào cửa hàng băng video. Trên tường tờ tranh quảng cáo bộ phim “Hoa sóng” như đập vào mắt cô. Ảnh của diễn viên Phù Dung được phóng lớn như khẳng định vị trí của cô trong làng điện ảnh. Phù Dung được hóa trang đẹp hơn người thật rất nhiều. Và nụ cười của cô ta... một nụ cười đẹp quyến rũ. Hoàng Định đã phát hiện lợi thế của cô ta. Đúng là con mắt của đạo diễn. Ban Mai đứng nhìn dăm dăm bức ảnh. Tự nhiên cô liên tưởng đến khía cạnh đen tối. Người ta có mấy ai biết được đằng sau nụ cười xinh đẹp kia là một tâm hồn xấu xa đầy gian trá. Rồi cô ta sẽ bước lên bằng những bước chân đạp đổ người khác. Cô ta sẽ tiến tới đâu nữa đây? Đáng lẽ vị trí đó là của cô. Lẽ ra những băng rôn quảng cáo , những bài báo viết về ngôi sao mới , là tên cô chứ không phải là Phù Dung. Thấy Ban Mai cứ ngó chăm chăm bức ảnh , người đàn ông đứng sau quầy cũng nhìn theo. Rồi nói như quảng cáo:- Diễn viên mới đây , cổ đóng hay lắm. Mới có phim đầu mà đã nổi tiếng liền. Cô lấy phim đó về xem đi , mới phát hành một tuần mà bán chạy lắm. Ban Mai chớp mắt , như trở về thực tế. Cô cười gượng:- Chú lấy giùm phim đó. Cô bỏ cuộn băng vào giỏ , rồi rời cửa hàng về nhà. Cô lên phòng mình , để cuộn băng vào máy và thả thờ ngồi xuống giường. Đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình với một vẻ đau đớn khó tả. Càng xem Phù Dung , cô càng run rẩy tức giận. Tất cả cách diễn lạ mắt đó cô đã hướng dẫn cô ta. Giờ đây , cô thấm thía hối hận , vì đã thật lòng với con người phải ơn như người ta phải bực. Ban Mai nằm suốt trên giường đến chiều. Đến lúc mẹ lên gọi , cô mới nhớ là đến giờ ăn. Bà Công đã chuẩn bị sẵn bàn ăn cho cô. Thời gian này , bà gần như loay hoay trong bếp suốt ngày , để nấu những món ăn riêng cho Ban Mai. Như vậy bà mới yên tâm. Ban Mai không biết mỗi khi cô khóc trong phòng thì cũng là những lúc bà khóc trong bếp. Việc Ban Mai mất cơ hội đóng phim không làm bà đau đớn bằng khi cô bị người yêu phản bội. Cộng thêm sự căm ghét đứa con gái quỷ quyết kia , khiến bà như thêm quẫn trí. Thời gian này , trong nhà bao trùm không khí lạnh lẽ , nặng nề. Ông Công suốt ngày im lặng như chôn giấu sự đau khổ thầm kín. Bà cho đó là tâm trạng giống bà , nên không quan tâm tìm hiểu. Có mặt Ban Mai , bà làm ra vẻ rất vững vàng , bình tĩnh:- Ăn trước đi con , rồi nghỉ ngơi một chút , tối chị Vân sẽ đưa con đi diễn. Ban Mai nhìn mấy món thức ăn trên bàn , khê lắc đầu:- Mai một đường nấu nhiều nữa mẹ ạ , cực lắm. Mà con ăn cũng đâu có bao nhiêu.- Mẹ muốn con đừng diễn thời trang nữa , ở nhà nghỉ cho khỏe , mẹ với con đi du lịch , con chịu không? Ban Mai cười gượng:- Con mà rút lui , chẳng khác nào con chịu thua Phù Dung. Nếu không có ai mời đóng phim thì con sẽ tập trung lo diễn thời trang , con sẽ không để nó khinh thường đâu. Bà Công im lặng , không phản đối. Nhưng không quá khuyến khích. Bà có tâm lý rất nửa vời. Biết chắc rằng Ban Mai sẽ không đầu tư nổi với đứa bạn khôn ngoan xảo trá đó. Nhưng bảo cô chịu thua tránh né , thì cô sẽ chịu đau khổ , sẽ thua kém xa hơn. Vì vậy mà bà để Ban Mai tự làm theo ý mình. Tối nay , có buổi diễn ở Nhà văn hóa. Ban Mai đến chỉ vừa kịp để chuẩn bị , chứ không đến sớm như trước kia. Bước vào phòng thay đồ , cô thấy Phù Dung đang ngồi với mấy cô nàng ở cuối bàn. Cô ta đã trang điểm xong và phớt lờ như không thấy Ban Mai đi vào. Trước kia thì không thể. Mỗi lần Ban Mai

đến thì dù đang làm gì , cô cũng bỏ đó để đến gần Ban Mai , như một người bảo vệ. Ban Mai đến ngồi vào bàn. Bề ngoài cô như bình thản vững vàng , nhưng trong lòng... quả thật cô đang vận dụng hết sức lực để làm việc của mình. Bị mọi người cô lập , quả là không phải dễ chịu. Đàng này lại phải đối đầu thêm với một kẻ thù của mình. Một kẻ thù luôn tìm cách khiêu khích , tráo trở... Nếu không vì sự tiến thân của mình , chắc cô sẽ không đủ dũng khí để tham gia buổi diễn này. Trang điểm xong , Ban Mai đứng dậy , đi ra ngoài. Cô đứng một mình sau bức màn chờ đến giờ mở màn. Các cô người mẫu khác cũng lần lượt đi ra. Ngang qua cô , không ai buồn nhìn đến. Phù Dung đi ngang , nhìn cô bằng nụ cười hạ cố. Rồi tự tin với một chút kên kiệu , cô bước ra phía cánh gà. Diễn xong , Ban Mai lẳng lặng đẹp , không muốn ngồi lại tẩy trang để phải gặp mọi người , cô lặng lẽ về trước một mình. Khi cô và Lăng Vân vừa ra gần cổng , thì chợt một thanh niên đi về phía cô.- Xin lỗi , cô Ban Mai. Ban Mai , đứng lại nhìn anh ta. Cô thấy anh ta không quen. Thấy bó hoa trên tay anh ta , cô tưởng đó là người hâm mộ tặng. Nhưng anh ta đã nói nhã nhặn:- Có người gửi tặng cô.- Thế sao? Anh nói giùm , người đó là ai vậy ạ?- Dạ , anh ấy không muốn cô biết và chuyển lời chúc cô vui vẻ.- Cảm ơn anh. Ban Mai nói khẽ , rồi nhận bó hoa , Chưa hết anh ta còn quay xe lấy thêm một hộp giấy hoa lớn , đưa đến trước mặt cô:- Và cả cái này nữa.- Cảm ơn anh. Anh ta đi rồi , Lăng Vân và Ban Mai nhìn nhau:- Ai thế nhỉ? Chắc là người nào đó hâm mộ em.- Sao người đó lại không ra mặt nhỉ? Rồi lại còn giấu tên nữa. Làm sao cảm ơn người ta bây giờ.- Họ đã không muốn em biết , cảm ơn cũng không được đâu. Nhưng chị vui lắm , có nghĩa là em được người ta thích rồi.

8. Chương 6.2

Ban Mai không nói gì , cô vừa ôm hộp quà , vừa bó hoa đứng chờ Lăng Vân đi lấy xe. Sau khi trải qua không khí căng thẳng thù nghịch , có được người bày tỏ tình cảm với mình , đúng là sự khích lệ rất lớn. Mà có lẽ người đó cũng không biết cô vui đến mức nào. Về nhà , cô và Lăng Vân mở hộp quà ra. Trong đó là một con gấu bông lớn đến nỗi choáng hết một góc giường. Ban Mai úp mặt vô bụng con gấu , mỉm cười sung sướng một mình. Cô thấy vui thật sự. Chiều hôm sau , cô đi lang thang ngoài phố thì có điện gọi. Mở máy , thấy số rất lạ , tự nhiên cô nghĩ đó là số của người tặng quà hôm qua , giọng cô hơi tò mò:- Alô. Xin hỏi ai gọi vậy? Trong máy có tiếng cười nho nhỏ:- Chào cô người mẫu. Thốt nhiên , Ban Mai reo lên:- Anh Trường phải không? Em nhận ra giọng anh ngay mà.- Giờ này không làm gì sao? Sao đi lang thang một mình vậy? Tự nhiên Ban Mai ngó quanh. Cô đang đứng trước một cửa hiệu. Dĩ nhiên là ngoài phố. Nhưng làm sao Trường biết chứ? Trong máy lại có tiếng cười:- Tìm gì vậy? Có phải tìm anh không?- Anh đang ở đâu vậy?- Rất gần Ban Mai , chỉ cách có vài bước. Ban Mai lại ngó quanh quất lần nữa. Nhưng chẳng thấy Trường đâu , cô khẽ giậm chân:- Em không thấy đâu cả , anh trốn ở đâu vậy? Đúng lúc đó , cô thấy Trường trong quất cà phê đi ra , anh cất máy , đi thẳng về phía cô:- Xin chào. Thấy anh , Ban Mai cười tươi lên. Cô không hiểu tại sao cô rất mừng khi gặp lại anh. Và cô nghiêng đầu nhìn anh:- Thì ra anh ở trong quán , nhưng sao anh thấy em? Trường ngược nhìn lên tầng trên cửa quán cà phê, Ban Mai cũng nhìn lên theo. Rồi ngó kỹ hơn.- Cũng thích há , sao em không biết chỗ này kia.- Lên trên đó đi.- Nhưng anh có ngồi với ai không đã. Nếu là người yêu của anh , thì em không lên đâu.- Không có ai cả , lúc này anh đi với bạn , nhưng nó đã về rồi. Thấy em là anh đuổi nó đi. Ban Mai nhướng mắt:- Sao anh kỳ quá vậy?- Có gì đâu. Ban Mai theo Trường đi lên cầu thang. Bàn anh ngồi kê sát lan can. Thảo nào Trường nhìn thấy cô dưới đường. Cô ngồi xuống ghế , hai ly cà phê còn để trên bàn. Cô đẩy qua một bên , rồi xoay người vào trong với vẻ tò mò:- Ban Mai uống gì?- Giống anh.- Con gái không nên uống cà phê , dễ bị mụn lắm , ăn yaourt đi nghe. Rồi anh tự động gọi cho cô. Ban Mai nhìn anh , nửa cười nửa trách:- Độc tài ghê. Giống anh Hai em quá. Trường cười chứ không trả lời. Anh nghiêng tới rút điều thuốc , châm lửa rồi ngồi yên nhìn cô. Ban Mai cũng không nói gì , cô vẽ những đường vô hình trên mặt bàn , nét mặt trầm ngâm và thư thái. Thật ra , cô và Trường không có gì để gọi là thân. Không cùng môi trường hoạt động , không cùng nghề nghiệp , cũng không có mối quan hệ nào ràng buộc. Nhưng những ngày tiếp xúc trong bệnh viện cũng đủ làm cô có cảm giác thân với anh. Cho nên dù không có chuyện gì để nói , cô cũng thấy dễ chịu. Trường chợt lên tiếng:- Ban Mai khỏe hẳn chưa?- Dạ khỏe , còn anh?- Dạ trở lại bình thường. Ban Mai che miệng cười:- Nhưng nhớ là phải đi đứng cẩn thận đó. Trường cũng cười theo:- Cảm ơn. Cô Ban Mai cũng vậy , nhớ là đừng leo trèo đó.- Không mượn anh phải nhắc. Xí!- Đã diễn lại rồi à? Hôm qua có vui không? Ban Mai buột miệng:-

Ừa , sao anh biết?- Cũng không biết tại sao anh biết. Nhưng có việc làm , dù sao cũng đỡ hơn lúc trong bệnh viện , phải không?Tự nhiên Ban Mai thở dài:- Cũng không vui đâu anh. Em cảm thấy nặng nề lắm.- Tại sao?- Tất cả mọi người cô lập em , Phù Dung thì không hề nhìn em , xa lạ như chưa từng biết vậy. Em thật sự ngỡ ngàng về nó.- Cũng không có gì lạ.- Có phải khi người ta đạt được mục đích , người ta thường trở mặt như vậy không anh? Dần dần , em cảm nhận được rằng em bị nó lợi dụng , sao lúc đó em ngốc quá , không hiểu biết gì cả.- Bởi vì sành sỏi đến mức hiểu được sự xảo quyệt , thì đâu còn là cô Ban Mai nữa.- Nói thế có nghĩa là em ngốc lắm hả?- Em sẽ cứng cáp hơn khi trải qua những cú sốc như vậy. Nhưng tại sao mọi người lại cô lập em? Em thế này mà có người ghét được sao?- Có lẽ nó bắt đầu từ sự khờ khạo của em.Rồi cô kể với Trường chuyện Phù Dung sửa mặt cho cô. Nghe xong , anh cười rung cả người. Ban Mai xụ mặt bất mãn:- Chuyện vậy mà anh cười đó hả?- Anh tức cười vì cô Ban Mai gặp những chuyện trớ trêu như vậy. Khi nào thoát ra được , nhìn lại em cũng sẽ thấy tức cười như anh vậy.Ban Mai tự lự:- Nếu bây giờ em nói thật với mọi người như thế có hèn không anh? Em cảm thấy Phù Dung không đáng để em tốt với nó nữa.Trường lắc đầu:- Em không nên nói gì cả, không phải vì bảo vệ cô ta mà vì tránh tiếng xấu cho em.- Sao cơ?- Nói ra chưa hẳn ai nghe em , ngược lại Phù Dung có thể quật lại , rằng em dựng chuyện vì ganh tỵ với cô ta.- Ôi , đến mức vậy sao?- Cô ấy có thể làm được những chuyện đã làm , thì cũng sẽ làm được cái gì đó thủ đoạn hơn. Chuyện quật em là điều quá dễ với cô ta.- Rốt cuộc em chẳng đối đầu với nó sao? Em cứ phải nuốt sự Oan ức căm giận , cứ vậy rồi nhìn nó nhơn nhơn trước mặt , em khổ sở lắm.- Đừng để tâm cô ta nữa , đó là cách hay nhất để em tự giải thoát.Ban Mai mân mê chiếc ly trên tay , nói khẽ:- Em làm không nổi chuyện đó anh ạ.Trường nhìn cô chăm chú:- Anh rất muốn khuyên Ban Mai một điều , em có chịu nghe không?- Anh nói đi.- Em hãy gạt Phù Dung ra khỏi đời em đi. Nếu cứ theo cô ta để đòi lại những gì đã mất , thì em cứ bị dẫn dắt đến sự thất bại mà thôi.Ban Mai im lặng , mở to mắt nhìn anh như lắng nghe. Cử chỉ của cô làm Trường mỉm cười:- Một trong những điều bất hạnh của con người là có kẻ thù , và cứ phải đối đầu với kẻ thù đó. Nó sẽ làm cho em mệt mỏi. Thử gạt Phù Dung ra đi , em sẽ thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn.Ban Mai tự lự:- Có lẽ anh nói đúng. Cứ nghĩ về Phù Dung thì lòng em chỉ có oán hận , thời gian này tinh thần em xuống dốc lắm , tối tăm lắm.Cô ngừng lại , thở dài:- Có lúc em muốn bỏ hết , mỗi khi gặp nó trong buổi diễn , em lại chịu không nổi.- Anh không khuyên em bỏ công việc , nhưng thử vắng bóng một thời gian , trong thời gian đó , em không phải đối đầu với cô ta , em sẽ nhẹ nhàng hơn.- Thế chẳng lẽ em sẽ không làm gì cả , cảm giác thất nghiệp khổ sở lắm anh.Trường mỉm cười:- Vắng bóng trên sân diễn , nhưng sẽ đóng phim. Em đâu có thất nghiệp.Ban Mai cười như mèo:- Nhưng chẳng có ai mời đóng phim cả. Một vai phụ cũng không có. Trong khi Phù Dung nhờ vai diễn đó mà trở nên nổi tiếng , nó đang được một đạo diễn khác mời nhận vai chính.Trường hơi ngả người ra sau , đôi mắt vẫn không rời mặt cô:- Cô ta đã đoạt lấy sự may mắn của em. Nhưng điều đó không có nghĩa là em vĩnh viễn mất cơ hội.Anh chuyển sang giọng thân mật , bông đùa nhẹ nhàng:- Có khi nào cô Ban Mai nghĩ rằng cái người xa lạ đã từng bắt gặp cô cười một mình , sẽ là người gắn bó với cô trong nghề nghiệp , nếu là số phận , thì em sẽ đến với anh và dừng lại ở đó , còn không có duyên thì em sẽ có cơ hội khác.Ban Mai nhăn mũi:- Anh Trường nói chuyện khó hiểu quá.Trường ngồi thẳng lên , và nghiêng người về phía cô:- Ban Mai có biết bây giờ anh vẫn còn lạ lẫm khi thấy em không?- Em không hiểu.- Đúng lúc anh định gọi điện hẹn em đến đây thì anh thấy em dưới đường.- Nhưng anh cũng đã gọi điện đó thôi. Anh có biết không , lúc này thấy anh , em mừng lắm.Trường gật đầu và cười cười:- Điều đó chứng tỏ cô Ban Mai vẫn nhớ tôi.- Sao lúc ra viện rồi , anh không gọi điện cho em , em nghĩ anh quên mất em rồi.Trường lơ đãng:- Anh bận viết kịch bản.Ban Mai tò mò:- Anh cũng viết mấy cái đó à?- Vậy cô tưởng tôi làm cái gì?- Em không biết , thật tình đến giờ em cũng không biết anh làm nghề gì nữa.- Anh đã nói rồi.- Anh toàn là đùa thôi , nói gì em cũng đâu có nhớ.- Mà thôi , cần gì biết anh là ai , làm gì , miễn nói chuyện hợp gu là có thể làm bạn , ok?Ban Mai gật đầu:- Tất nhiên rồi.Trường chợt rút trong áo một xấp giấy , đặt xuống trước mặt cô:- Đây là kịch bản , trong đó em nhận vai chính , em về đọc đi.- Hả? - Ban Mai tròn mắt ngạc nhiên.- Trong đó có bản phân vai của em , về nghiên cứu kỹ đi , rồi quyết định xem có đảm nhiệm được không?Ban Mai tò mò cầm cuộn giấy , mở lướt vài trang đọc thử. Nét mặt vẫn còn bàng hoàng.Trường lơ đãng hút thuốc. Và chợt mỉm cười khi thấy vẻ căng thẳng trên mặt cô:- Nói vậy , nhưng anh tin chắc là em sẽ diễn được , mà thật ra em không cần diễn , em chỉ có việc thể hiện tính cách của chính em thôi.Ban Mai nhướng mắt:- Chẳng lẽ anh xây dựng tính cách nhân vật giống em?- Là em , chứ không phải giống em.- Ôi trời! Em cũng có tính cách đủ để trở thành nhân vật trong phim sao?- Có , nếu biết khai thác.Ban Mai chợt cười hoang mang:- Anh viết thì được rồi , nhưng có đạo diễn nào chịu nhận kịch bản này không , anh không có tên tuổi , sợ là không hãng phim nào nhận làm phim này.Trường nheo mắt:- Sao em biết anh không có tên tuổi?- Tại em không biết anh.Trường cười thành tiếng:- Thế em biết mặt nhà biên kịch nào , kể tên anh nghe xem.Ban

Mai ngắc ngứ làm thinh. Quả thật vài lần đi với Định, cô đã gặp vài người viết kịch bản, nhưng họ đều đã nổi tiếng và lớn tuổi. Còn nhà biên kịch Công Trường thì cô chưa hề nghe tên. Thế là cô ngồi im. Vì sợ nói ra làm Trường tự ái. Nhưng anh thì có vẻ thản nhiên và vẫn cứ cười. - Thật ra, anh chẳng có tiếng tăm gì hết. Nhưng em không phải sợ đạo diễn và mấy hãng phim từ chối. Không lẽ anh tẻ đến vậy? Ban Mai gật đầu, cô mím miệng cười. - Nếu em nói là em cảm động thì anh có tin không? - Tin. Nhưng hình như em không tin lắm vào anh? - Tin, tin chứ. Ban Mai nói một cách yếu ớt. Quả thật là cô cảm động, nhưng không mấy tin tưởng. Trường như nói ra ý nghĩ của Ban Mai. - Em nhận kịch bản vì nhận lòng tốt của anh, chứ em không thấy vui, không hề hãnh diện. Và trên hết là em còn sợ không ai nhận kịch bản này, vì anh là một người vô danh, một người chỉ có thể cho em lòng tốt, chứ không thể cho em hào quang, như đạo diễn Hoàng Định. Ban Mai cười gượng. - Thật tình là em có sợ như vậy, đâu phải tất cả những kịch bản viết ra đều được làm phim. Em có nhỏ bạn, nó có đến cả chồng kịch bản, không ai ngó tới. Trường gật gật đầu. - Tất nhiên, làm nghệ thuật cũng phải chấp nhận quy luật đào thải thôi. Ban Mai nói như an ủi. - Em sẽ nghiên cứu vai diễn, sẽ chuẩn bị cho hết khả năng của em, nhưng nếu không ai nhận kịch bản này thì em sẽ không buồn. Anh cũng vậy nha. Không được cái này thì viết cái khác. Rồi anh sẽ nổi tiếng thôi. Trường khẽ nghiêng đầu, cử chỉ có chút giễu cợt. - Cảm ơn sự động viên quý báu của cô Mai. Ban Mai háy anh một cái. - Còn chọc em nữa, em nói thật chứ bộ. Thế anh có đưa trước cho đạo diễn chưa? - Chưa. Em là người đầu tiên. - Vậy hả? Vậy... anh định gửi cho hãng phim nào? - Hãng phim Ngôi Sao Xanh. - Em nghe nói hãng phim đó kén kịch bản lắm, anh gửi chỗ khác đi. - Nhưng anh chỉ thích gửi ở đó thôi. Ban Mai nói với giọng không lấy gì làm tin tưởng lắm. - Chúc anh thành công. - Cảm ơn em. - Nhưng rủi đạo diễn không chọn em thì sao? - Chọn chứ. - Anh tự tin quá à. Thật ra, em chưa có vai diễn nào, tên em người ta còn chưa biết tới, Phù Dung đang nổi, sợ họ sẽ chọn nó thôi. - Chọn ai cho bộ phim là tùy thuộc vào anh nữa chứ. Thái độ tin tưởng của Trường làm Ban Mai thấy buồn cười. Anh thật là lạ. Bình thường thì trầm tĩnh, chững chạc lắm, nhưng nói đến công việc thì quá tự tin, gần như hơi nể. Làm gì có chuyện một người viết kịch bản vô danh, lại có quyền bắt đạo diễn chọn diễn viên. Người ta nhận kịch bản là may lắm rồi. Thế nhưng cô quý mến anh, nên không có ý nghĩ coi thường. Cô chỉ sợ kịch bản bị từ chối sẽ làm anh buồn. Nhìn mặt Ban Mai, Trường hiểu rõ điều cô đang nghĩ, nhưng anh phớt lờ. - Anh chưa cho quay ngay đâu, còn những hai tháng cho em chuẩn bị, cứ nghiên cứu từ từ đi. Nếu có đoạn nào khó diễn cứ đến hỏi anh. Ban Mai bặm môi cười. - Hôm nay anh Trường lạ ghê. - Lạ thế nào? - Anh... không giống anh như lúc trước. Trường thản nhiên. - Em đang thấy anh quá chủ quan, nên em ngạc nhiên. Thật ra, anh phải nói thế để em tự tin học kịch bản. Phải thật sự tin vào anh, nếu cứ hoài nghi không thành công, em sẽ khó nhập vai lắm. - Em nói rồi, dù được hay không, em cũng vẫn học mà. - Đừng có bướng vậy, nghe lời anh đi. Còn nữa, trong thời gian chờ đóng phim em cứ diễn thời trang, coi như chuyện này không ảnh hưởng gì đến thời gian của em cả. - Dạ. Rồi cô nói như khoe. - Hôm qua có một chuyện làm em vui lắm. - Được ai tặng quà phải không? - Sao anh biết? - Anh đoán. - Anh lạ ghê đó. Em làm gì anh cũng biết cả. Mà thật là vậy đó, hôm qua có người gửi tặng quà em, em vui lắm. - Vui vì được quà? - Một phần thôi, và phần lớn nữa là... có người hâm mộ mình. Ước gì mỗi đêm diễn em đều được khán giả tặng hoa. Cho nhỏ Dung tức chơi, nó luôn kênh kiệu và tỏ ra hơn hẳn em, em không thích vậy. Trường phì cười. - Cô Ban Mai có lúc trẻ con quá. Ừ, mà không phải có lúc, lúc nào cũng vậy. Rất trẻ trung. Ban Mai chột xụ mặt. - Anh có biết vì câu đó, anh đã góp phần làm hại em không? Trường nhướng mắt như hỏi. Cái nhìn đó làm cô ngượng một cái. - Lúc gặp anh trong phòng cô Thảo, anh đã bảo rằng em non nớt, phải hóa trang cho già. Trước đó, anh Định cũng nói vậy.

9. Chương 6.3

- Vậy thì hại làm sao? Ban Mai cong môi lên. - Đến anh là người lạ mà cũng nói vậy, làm sao em không bị khủng bố. Bởi vậy lúc Phù Dung bảo sửa lại cách trang điểm là em tin liền, nó bảo phải vẽ đậm nhìn mới già, ai ngờ là cố ý biến em thành hề. Trường chột phá ra cười, cười run cả người, và cười rất lâu. Anh lắc đầu như cố nín, nhưng nín không được. Ban Mai cau mày nhìn anh. - Anh còn cười được sao? Bộ chuyện đó vui lắm hả? Chán anh ghê. Trường khoát tay. - Nói chuyện với em thú vị thật. Quả thật là càng tiếp xúc với em, càng thấy thú vị đó Ban Mai. - Em không thích anh coi em như con nít đầu đuôi. - Anh cũng không hề nhìn em như vậy. Ban Mai thấy không còn gì để nói nữa, cô nhìn Trường rồi cất quyển kịch bản

vào giỏ.- Bây giờ em phải về.- Tối nay không diễn , về sớm làm gì.- Chứ chẳng lẽ ngồi đây hoài , tính em không thích ngồi lâu một chỗ , nhất là ở đây , quán cà phê toàn là con trai.- Thì đừng chú ý đến họ.Ban Mai nheo nheo mắt như chọc tức:- Chẳng lẽ em phải nói thẳng là em chán nói chuyện với anh.Trường bật cười:- Vậy thì anh phải đuổi em thôi.Ban Mai đứng dậy , Trường cũng đứng lên theo:- Để anh đưa về.Cả hai đi xuống dưới đường. Vừa đến chỗ lấy xe , thì Ban Mai thấy Phù Dung và Thanh Thụy. Cả hai ngó lơ như không thấy cô. Ban Mai cũng nhìn chỗ khác như không thấy họ. Nhưng lúc Trường dẫn xe ra , thì Phù Dung nhìn anh chăm chăm. Cái nhìn như đo lường , so sánh. Ban Mai hiểu ngầm là cô ta so sánh Trường với Định. Và bề ngoài xuề xòa của anh làm cô hãnh diện vì Định có vẻ lịch sự hào nhoáng hơn. Ban Mai chỉ có thể tìm được một người như vậy thôi đấy.“Đồ cướp giật!” Ban Mai chột tức choáng người vì ý nghĩ đó. Trên đời này , nếu có ai đó làm cô căm thù thì người đó là Phù Dung. Và cô hận Định đã phản bội , đã đưa kẻ thù của cô lên đỉnh cao , để cô ta có thể tự hào vì giành giật được tình yêu và sự nghiệp của cô.- o O o - Định mở cửa , trước mặt anh là Phù Dung với vẻ mặt hoảng hốt bất thường. Vẻ mặt đó làm anh phải chú ý và không thấy nặng nề vì sự xuất hiện của cô , anh mở rộng cửa hơn.- Sao cô đến lúc này , có chuyện gì không?- Diễn xong là em đến đây ngay.Phù Dung trả lời không đầu không đuôi. Cô bước vào phòng , nhưng vẫn cứ đứng. Định chìa tay về phía salon:- Cô ngồi đi.Phù Dung lắc đầu , và vẫn không thay đổi vị trí , cô nói mà mắt vẫn nhìn về phía cửa , như tránh phải thấy anh.- Em có chuyện quan trọng , hôm qua em khủng hoảng lắm. Em đã đi khám hôm qua.- Cô bệnh à?- Em có thai chứ không phải bệnh.- Cái gì?Định thẳng thốt nhìn cô , và lặp lại:- Cô không đùa đấy chứ.- Chuyện động trời thế này mà đùa , em đâu có óc khôi hài đến vậy.Thấy anh như hóa đá , cô cười nhếch môi:- Rồi sự nghiệp em ra sao đây? Em là người thiết thời chứ đâu phải anh. Sao anh có vẻ hoảng vậy?Định vẫn còn choáng váng. Đến mức không thể có phản ứng nào. Thật lâu sau , anh mới lấy lại bình tĩnh:- Cô định giải quyết thế nào?Phù Dung hỏi lại:- Vậy anh muốn em phải làm sao? Em muốn biết anh có trách nhiệm hay không? Chỉ cần anh bảo không liên quan gì đến anh thì em về ngay và không làm phiền anh nữa.- Tôi không hề nói là không có trách nhiệm. Vấn đề là giải quyết thế nào cho nhẹ nhàng và vì cô là người thiết thời , nên tôi để cô chủ động giải quyết.- Nếu như cứ để nói phát triển liệu anh có cưới em không?Định lặng yên , không thể nào anh trả lời bữa ầu lúc này. Nãy giờ anh có thái độ thụ động khác thường. Và Phù Dung đủ khôn ngoan để hiểu tâm lý đó. Chính vì vậy mà cô không chủ động nói suy nghĩ của mình. Cô hỏi với vẻ thụ động.- Bây giờ phải làm sao đây? Hôm qua nay em rối lắm rồi.Định nói như phân tích:- Khoan nói chuyện tình cảm , tôi biết cô rất quan trọng cái mà cô gọi là sự nghiệp , mọi thứ đều rất thuận lợi , cô đang trở nên nổi tiếng , nếu bị cản trở , cô có chịu hy sinh không?- Vấn đề là anh có chịu trói buộc với em không?Định trầm ngâm:- Tôi không thích trả lời cô bây giờ , nhưng tôi sẽ không bỏ mặc cô một mình.“Có thể chứ”. Phù Dung khoan khoái nghĩ thầm. Và cô chuyển sang vẻ mặt buồn buồn:- Anh có biết tâm trạng em lúc này thế nào không? Em sung sướng lắm.Định nhướng mắt:- Sung sướng à? Cô có cảm giác đó được sao?- Có chứ. Vì đó là con của anh mà. Yêu một người có con với người đó , đâu có thứ gì đổi lấy hạnh phúc đó được. Anh tưởng em cần tiền và danh vọng sao , không phải đâu.Cô chột im lặng , thở dài:- Tiếc là anh không yêu em. Không có chút cảm tình nào đối với em. Em không hiểu tại sao anh ghét em như vậy.- Tôi không hề nói là có ác cảm với cô.- Nhưng đó không phải là tình yêu , đúng không?Bất giác cô bước đến , úp mặt vào vai Định với vẻ yếu đuối:- Những lúc thế này , em cô đơn quá , em cần anh hơn bất cứ lúc nào. Ban Mai nó không cần anh như em , nó đã có người khác , con em thì một chút tình cảm của anh cũng không có.Định đứng yên , vẻ mặt như không tin:- Cô không hiểu Ban Mai nhiều đâu , đừng kết luận gì cả.- Em không kết luận , chỉ nói điều em thấy thôi. Bọn em thấy Ban Mai hay đi với một người , không biết anh ta là ai , làm gì , nhưng anh ta không lịch sự , hào hoa như anh.Cô ngược lên nhìn Định và bắt gặp ánh mắt tối sầm của anh. Cô biết Định đang bị tổn thương. Điều đó làm tăng thêm lòng căm ghét đối với Ban Mai. Cô không chấp nhận được ai có thể yêu Ban Mai hơn yêu cô. Bất chấp mình là người đến sau.Định như đã tự trấn tĩnh mình , anh cúi xuống nhìn Phù Dung:- Hãy suy nghĩ trước khi quyết định sai lầm , Phù Dung ạ. Liệu có nên để cho tình cảm bốc đồng chi phối cả đời mình. Nếu có con , cô sẽ bị cản trở nhiều lắm.- Em không cần biết chuyện đó. Chỉ biết là em rất yêu anh và đã hình thành kết quả tình yêu đó. Nếu anh không nhận cũng không sao , tại em mù quáng mà.Cô ngừng nói và lùi lại hơi xa Định , cười nhợt nhạt:- Đêm nay em cô đơn và bị khủng hoảng , chỉ có tâm trạng bám víu vào anh , vì vậy mà em đến đây. Xin lỗi đã làm phiền anh. Em về đây.Cô chủ động đi ra cửa. Nhưng khi được vài bước , cô chợt đưa tay vịn trán , rồi khụy xuống. Định giật mình bước tới đỡ cô lên:Định lắc đầu:- Cô cứ ngủ đi , tôi sẽ thức canh chừng cô.- Không được. Anh mệt mỏi làm sao em chịu nổi. Bắt buộc anh phải ngủ em mới yên tâm.Giọng Định chùng xuống:- Đừng lo cho tôi , cứ ngủ đi.Nhưng Phù Dung nhất định không chịu:- Nếu ở đây mà làm phiền anh thì thôi để em về.Cô thở dài và ráng ngồi lên. Cử chỉ của cô làm Định phải ngăn lại:- Thôi được , tôi sẽ ngủ dưới

gạch , nếu cần gì cứ gọi tôi. Phù Dung nằm xuống với vẻ yên tâm:- Chúc anh ngủ ngon: Và cô giờ tay lên che mắt:- Em không quen ánh sáng , anh có thể tắt đèn giùm em không? Định bước tới bật đèn ngủ , rồi bước về phía cửa sổ tắt đèn. Anh đứng yên nhìn Phù Dung , thở dài. Còn cô thì nhắm mắt như đã ngủ. Trong ánh sáng mờ nhạt , mái tóc xõa trên gối và vẻ yếu ớt của khuôn mặt tạo cho cô vẻ đẹp mong manh , làm anh không thể không nhìn. Anh đến ngồi ở góc phòng , lặng lẽ hút thuốc một mình. Đêm nay , Phù Dung đem đến cho anh cảm giác vừa là choáng váng , vừa có cái gì đó nao nao. Ý nghĩ cô có thai làm anh vừa thấy đau khổ. Nhưng đồng thời cũng thấy gần gũi cô hơn , có trách nhiệm hơn. Định ngồi một mình chìm đắm trong những ý nghĩ mâu thuẫn. Chợt anh cảm thấy bàn tay quăn quýt của Phù Dung quanh cổ mình. Rồi khuôn mặt cô áp bên mặt anh , giọng nhẹ như hơi gió:- Anh có biết là em yêu anh lắm không? Em sắp có con với anh , điều đó thiêng liêng quá. Đừng bỏ em nghe anh. Lúc này , em cần anh lắm. Định im lặng trong cảm giác yếu mềm , xúc động , anh vỗ nhẹ tay cô:- Đừng nghĩ quẩn nữa Phù Dung. Phù Dung không trả lời , cô bước vòng qua trước mặt Định , ngả hẳn vào người anh. Và chủ động tất cả những cử chỉ âm thầm trói buộc. Cho đến khi anh không còn làm chủ bản thân mình được nữa. Và sự đam mê cũng hồi hã , cuồng nhiệt như đêm nào trên bãi biển Phan Thiết. Và một lần nữa , cô đã thành công , khi mà trong lòng Định còn quanh quẩn cảm giác xấu hổ với Ban Mai. Khi mà hai người chưa kịp xóa nỗi mặc cảm trong lòng để hàn gắn , thì cô không để cho anh có thời gian để lắng lại , mà chỉ có thể lao theo sự dẫn dắt của cô. Sáng hôm sau , khi Phù Dung thức dậy thì Định vẫn còn ngủ. Cô lặng lẽ mở cửa , đi ra khỏi nhà thật sớm sau khi đã viết mấy chữ vĩnh biệt để trên bàn. Phù Dung về nhà với vẻ mặt tươi tỉnh. Bà Luyến mở cửa cho cô , và hỏi ngay:- Sao rồi , đêm qua ngủ ở nhà cậu ta phải không?- Mẹ biết rồi còn hỏi. Cô đi thẳng vào phòng mình. Bà Luyến đi theo , đứng nhìn cô mở nút thay áo , bà hỏi một cách sốt ruột:- Có tiến triển gì hơn không?- Dĩ nhiên là có , mà chắc chắn sẽ thành công thôi.- Chẳng lẽ nó dễ ngã như vậy , thằng đó coi vậy mà thiếu bản lĩnh quá. Phù Dung hơi gắt:- Thiếu bản lĩnh cái gì , tại tính ảnh nhân đạo con mới dễ lợi dụng , cũng phải khôn ngoan lắm chứ mẹ tưởng con dễ dàng lắm hả?- Hứ! Làm gì mà bênh quá vậy? Con chừng lụy nó hồi nào không hay đó?- Thôi mẹ Ơi , nói chuyện dở hơi quá , bởi vậy con không tin tưởng mẹ chút nào. Bà Luyến tức âm ức trong bụng. Nhưng không dám nói. Phù Dung coi mẹ không ra gì cả. Muốn nạt lúc nào thì nạt , muốn nói gì thì nói. Ban đầu bà còn phản ứng , nhưng như thế chỉ khiến cô gần như cãi tay đôi. Cho nên muốn yên ổn , bà làm thỉnh nín nhịn. Dần dần thành thói quen. Phù Dung thay đồ xong , nằm ngả ra giường một cách thoải mái. Cô lim dim mắt nhớ lại đêm qua và khoái trá vì thắng lợi của mình. Khoái trá chứ không phải hài lòng vì sung sướng. Rồi thì Định cũng dần dần ngã vào cô thôi. Cái gì giật từ tay người khác thì thắng lợi đó mới vẻ vang. Và nó thật đáng kiêu hãnh. Cô nói mà vẫn không mở mắt:- Ngày mai con sẽ về nhà ngoại. Mẹ đến nằm vạ nhà ảnh đi , nói thế nào đó để ảnh tự đi tìm con , mẹ cứ khóc lóc bảo là con buồn mà đòi bỏ đóng phim , và nói là con bị thai hành dữ lắm. Bà Luyến im lặng nhìn Phù Dung. Sự khôn ngoan của cô vượt xa cả tưởng tượng của bà. (Trời ơi , cái này gọi là khôn ngoan sao? Ai cũng nghĩ ra mà, nhưng đa số người không có hành động vì như vậy quá vô liêm sỉ) Không hiểu nổi một đứa con mới ngoài hai mươi tuổi như cô , lại có thể giảo quyết đến như vậy. Nhưng bà không nhìn chuyện đó theo khía cạnh đạo đức. Vấn đề là cô có thành công không thôi. Tuổi trẻ của bà đã trôi qua với chuỗi ngày giành giật không ngừng. Bà không muốn Phù Dung phải thất bại như bà. Không nghe mẹ nói gì , Phù Dung mở to mắt , nằm nghiêng người qua nhìn bà.- Sao mẹ làm thỉnh vậy? Bộ có bao nhiêu đó mẹ nói cũng không được nữa hả?- Mẹ sợ con chủ quan quá , thằng nhỏ đó thương con Ban Mai , liệu con giành nổi không? Phù Dung nhăn mặt:- Mẹ sợ vớ vẩn quá. Rồi mẹ chống mắt mà coi , con sẽ thành công về vang luôn ấy chứ. Cho con nhỏ đó chết tươi luôn. Cô ngồi dậy , đi xuống bếp ăn sáng. Rồi trở lên phòng ngủ một giấc ngon lành. Và đến tối cô mới soạn đồ cho chuyến về quê của mình. Hôm sau , Phù Dung đi một mình ra bến xe. Thật ra , cô chán về nhà ngoại khủng khiếp. Nhưng bắt buộc phải làm theo màn kịch của mình. Cô xuống Bến Tre lúc trưa. Sau khi bày nhiều quà ra và nói chuyện một cách tế nhị với ngoại và mấy dì , cô chui vào buồng nằm suy nghĩ về chuyện của mình. Thật ra cũng chẳng có gì phải băn khoăn. Những gì cô đã làm và đã sắp đặt , gần như hoàn chỉnh quá. Định chỉ có thể lao theo sự sắp đặt đó , cô hiểu tính anh rất rõ , và anh sẽ không thể làm khác được. Phù Dung chờ đến hai ngày thì Định xuống. Lúc đó cô đang nằm trong buồn. Khi dì Út gọi , cô bước ra ngoài với vẻ mặt đầu đầu buồn bã. Và đã vô cùng sung sướng khi thấy Định:- Sao anh biết em ở đây? Và như nhớ ra , cô vội rủ anh ra vườn. Khi cả hai ngồi xuống gốc dừa vắng người , Định chủ động lên tiếng:- Sao cô phải làm như vậy? Chuyện đâu còn có đó , sao phải tự dày dora mình như vậy? Phù Dung buồn bã nhìn đắm đắm xuống con mương trước mặt:- Sau chuyện đêm đó , em thấy mình khủng hoảng quá. Em đã để mình làm theo tình cảm. Mà cái đó là tình cảm vô vọng , em muốn bỏ hết để có thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện.- Vậy cô định thế nào?- Có lẽ em sẽ về sống ở đây , một mình sinh con , rồi sẽ tự làm kiếm tiền nuôi nó. Em sẽ không để anh

bị vướng víu đầu , anh hãy hàn gắn với Ban Mai và coi như không có em trên đời này , em không đòi gì anh cả.- Giải quyết như vậy không sáng sủa gì lắm đâu.Phù Dung cười buồn:- Có lẽ em ngốc , nên cứ khư khư đi tôn thờ tình yêu. Em muốn một mình nuôi con anh , nhìn nó để sống với hình ảnh của anh , vậy là đủ rồi.- Cô đừng mù quáng như vậy , sao không giải quyết cách nào tươi sáng cho cô hơn.- Em không còn cách nào hết. Khi không được yêu , thì mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.Định nói một cách tỉnh táo:- Cô hãy nghe lời tôi , bỏ cái thai này đi. Vì con cái sẽ làm cô vướng víu , trong khi tương lai của cô chỉ mới bắt đầu.Phù Dung làm ra vẻ phẫn nộ:- Anh ác lắm. Anh có hiểu được thiên chức làm mẹ không? Không có mẹ nào muốn bỏ con mình , anh là đồ ác độc.Không để Định kịp nói , cô nói thêm với giọng run run:- Anh về đi. Em đã nói sẽ không phiền đến anh mà.Khuôn mặt Định u ám như bị phân đôi với nhiều ý nghĩ mâu thuẫn. Anh nói chậm rãi:- Cô nghĩ tôi ích kỷ đến mức làm ngơ trước lỗi lầm của mình sao?- Em không đòi hỏi anh phải lo cho em. Anh biết không , cứ nghĩ tới Ban Mai , thì em lại bị mặc ám phạm lỗi. Em đâu có muốn chiếm đoạt tình cảm của người khác. Anh biết em khổ đến thế nào không?- Tôi hiểu , khi cô tìm cách tránh né tôi , thì tôi càng cảm thấy áy náy hơn.- Em sợ lắm , vì nếu phải thấy anh , thì em sẽ kiểm chế không nổi , em chỉ muốn giành lấy anh thôi. Em yêu anh quá mà.- Phù Dung à!- Để em nói. Có lúc em buồn cho số phận mình lắm. Trong khi Ban Mai đã quên anh để tìm ngay người khác , nó có tình yêu mới không cần vướng bận anh , còn em thì sống hết mình cho anh , anh cũng không thêm nhận. Em hận đời lắm.Định lặng lẽ mím môi , cảm giác vừa bị tổn thương vừa bị xúc động làm anh bồn chồn bất ổn. Và anh nói theo bản năng:- Cô trở về nhà đi. Tôi sẽ không bỏ mặc cô , đừng giải quyết vấn đề thụ động như vậy.Phù Dung làm thỉnh ngồi nghe Định thuyết phục. Bây giờ cô không cần nói gì thêm nữa. Vì đã làm và nói đủ những gì cần. Cuối cùng Định đã vào phòng , cô chỉ có việc diễn cho hết màn kịch của mình mà thôi.

10. Chương 7

CHƯƠNG 7 -Lần đầu tiên Định đưa Phù Dung đến nhà hát diễn là một thắng lợi thật sự của cô.Khi Ban Mai ngồi vào bàn trang điểm thì bạn bè của Phù Dung đang bàn tán về người yêu mới của cô. Các cô người mẫu không biết mặt Định. Nên khi Phù Dung bảo đó là đạo diễn nổi tiếng thì sự ghen tị ngấm ngấm lẫn thêm ngưỡng đã dấy lên xung quanh cô.Phù Dung ngồi tréo chân trên ghế , vẻ tự mãn khiêu khích. Cô đã trang điểm xong và ngồi nấn lại để chọc tức Ban Mai.Làm ra vẻ không thấy Ban Mai ngồi gần đó , cô lớn giọng:- Tụi mày đứa nào muốn đóng phim thì hôm nào tao giới thiệu cho. Thật ra đóng phim cũng dễ lắm. Ăn thua đạo diễn chịu lãng xê thôi.Lập tức , nhiều giọng khác nổi lên:- Nhưng liệu ảnh có chịu tụi tao không? Mày là người yêu nên ảnh lãng xê , chứ tụi tao thì nghĩa lý gì?- Tao nghĩ ăn thua là có ngoại hình , được không Dung?- Vậy hôm nào mày giới thiệu tụi tao với ảnh đi. Đừng lo , tụi tao sẽ chơi đẹp mà.Phù Dung cười hãnh diện:- Giới thiệu thì được thôi , tao nói một tiếng là ảnh chiều tao liền. Nhưng ban đầu thì chỉ được vai phụ thôi nhé.- Tất nhiên , tao đâu có đòi cao đâu , vai phụ là được rồi.Giọng Thanh Thụy bắn khoả:- Nhưng có chắc không đó , rùi ảnh chối thì tao què lắm.Giọng Phù Dung chắc nịch , đầy tự mãn:- Nếu mày có đóng đỡ , tao bảo đảm ảnh cũng bỏ qua , ảnh chiều tao thì phải ga lăng với bạn tao chứ.Đề tài hấp dẫn của Phù Dung đã thật sự lôi cuốn các cô người mẫu. Các cô đổ xô đến đứng ngồi vây quanh Phù Dung , làm cô trở thành nhân vật trung tâm sáng giá.Ban Mai ngồi một mình ở đầu dãy bàn , lẳng lẳng trang điểm. Rồi cô bước ra ngoài phía cánh gà , đứng một mình.Đến giờ mở màn , các cô người mẫu mới miễn cưỡng bước ra , ai cũng có tâm lý háo hức với những vẻ vờ của Phù Dung. Và thích ngồi lại quanh cô để nói về chuyện đóng phim. Nó hấp dẫn đến nỗi các cô có chút lơ là với buổi diễn.Xong chương trình , Ban Mai vào phòng tẩy trang , mọi người uể oải thay đồ ra về. Chợt ai cũng đưa mắt nhìn ra cửa , khi thấy một cô gái đi vào. Không phải nhìn cô ta mà là ngó bó hoa đẹp lộng lẫy , cùng với hộp giấy hoa cũng lộng lẫy trên tay cô ta.Cô ta đưa mắt nhìn quanh rồi lịch sự:- Xin lỗi , có chị Ban Mai ở đây không ạ?Ban Mai lên tiếng:- Ban Mai là tôi , chị tìm tôi à?- Có một người gửi tặng chị. Anh ấy không nói tên , nên tôi cũng không biết đó là ai.Ban Mai đón lấy quà tặng:- Cảm ơn chị.Chờ cô gái đi ra rồi , cô trở lại bàn. Đặt hai thứ xuống bên cạnh và tiếp tục lau son trên môi. Lòng tự hỏi chủ nhân của quà này là ai. Tại sao cứ cố ý giấu tên? Cô có cảm tưởng người này với người hôm nọ chỉ là một. Nhưng đoán thì cô chịu.Trong phòng , các cô người mẫu làm ra vẻ không nhìn về phía Ban Mai , nhưng bó hoa và hộp quà thì cứ như đập vào mắt các cô với một vẻ khó chịu.Chuyện một cô người mẫu mới toanh được khác giả ái mộ quá mức

như thế , chẳng khách nào làm bề mặt đàn chị.Phù Dung thì ganh tùm mặt. Cảm thấy như bị khiêu khích. Cô muốn biết giá trị của món quà đó , đến mức muốn nhảy đến mở nó ra. Quà tặng đẹp như vậy , chứng tỏ chủ nhân của nó không phải người tầm thường. Chẳng lẽ Ban Mai được một người ngon lành ái mộ hay sao? Cô không chấp nhận được điều đó.Mỹ Diệu đến gần Ban Mai , hỏi một cách vô tư thật lòng:- Hoa đẹp quá , ai tặng vậy Mai?- Em không biết , người đó không cho biết tên.- Hôm trước chị thấy Mai cũng nhận quà tặng , vậy là ai đó hâm mộ lắm đó.- Em cũng không biết nữa.Ban Mai lăm lè dọn mấy thứ son phấn. Tuy ngồi hơi xa , cô vẫn nghe không sót mẩu chuyện đằng kia. Có nghĩa là không phải đây là lần đầu tiên , mà còn nhiều lần trước Ban Mai nhận được quà tặng.Chẳng lẽ cái anh chàng xuề xòa mà cô gặp hôm nọ lại có khả năng tặng quà đắt giá như thế?Chắc chắn không phải đó là anh ta , mà là người khác nữa. Vậy Ban Mai không mất gì hết. Vừa bị mất tình yêu thì lập tức có người khác. Sao số nó may mắn đến vậy.Ồ đằng kia , Mỹ Diệu đề nghị sống sướng:- Mở quà xem đi Mai , chắc là đẹp lắm.Ban Mai có vẻ không thích , nhưng cũng chiều ý đàn chị. Cô loay hoay tháo lớp giấy. Bên trong hộp hiện ra một bộ áo màu trắng. Cô mở lớn mắt , bật lên:- Lạ quá!Mỹ Diệu cũng mở to mắt , xuýt xoa:- Áo đẹp quá , nhìn là biết hàng cao cấp , không biết ai mà ưu ái Ban Mai thế , anh ta chắc là ga lăng lắm. Chỉ hâm mộ thôi mà đã tặng quà đắt giá như thế rồi. Mặc thử đi Mai.Ban Mai cầm bộ áo , ước thử lên người. Mỹ Diệu xuýt xoa:- Đẹp quá trời. Mình đã từng quảng cáo vô số mẫu đẹp , nhưng không có áo nào hay như vậy. Chắc của nhà thiết kế nước ngoài quá.Phù Dung đứng dậy đi ra. Ngang qua chỗ Ban Mai , cô không thể không nhìn một cái. Dù ghen tức cháy lòng , nhưng bằng cặp mắt sành sỏi , cô vẫn phải thừa nhận bộ áo đó rất hợp với Ban Mai. Mặc nó , trông con nhỏ thanh lịch và trong sáng như một nàng công chúa nhỏ. Quả thật người tặng có khiếu thẩm mỹ cao. Thẩm mỹ ở chỗ anh ta biết lựa kiểu áo làm cho người mặc gây ấn tượng. Chứ không phải chỉ dừng ở chỗ đẹp.Khi ngang qua Ban Mai , bất giác cô nhếch một nụ cười châm biếm. Như cố ý coi khinh.Ban Mai không bỏ qua cử chỉ đó , cô cũng nhếch mặt lên đáp trả thái độ khiêu khích đó. Và Phù Dung thật sự nổi điên. Cô vừa đi ra , vừa nghiêng răng cắn tức. Và cô sẽ sẽ làm cho Ban Mai điều đáng hơn nữa. Cô đã có Định trong tay , việc dùng Định để trả thù Ban Mai đâu phải là khó. Một tuần sau , sau khi diễn ở sân khấu Nhà văn hóa , Phù Dung xuống thay đồ. Cô hồi hải đứng trong góc phòng , mở máy gọi điện thoại cho Định:- Alô. Anh Định...- Chuyện gì vậy Phù Dung?- Bỗng nhiên em thấy chóng mặt quá , tự em chạy xe không được , anh đến đón em ngay nhé.Giọng Định ngân ngừ:- Em có thể nhờ ai được không? Anh đang bận.- Trời ơi! Nếu bạn em biết em có thai thì nó đồn ầm lên , em xấu hổ chịu gì nổi.Không nghe anh trả lời , cô ra cú đòn cuối cùng:- Em chờ anh ở đây nghe , em khó chịu quá , chịu hết nổi rồi.Không để anh có cơ hội thoái thác thêm , cô tắt máy. Rồi nhếch một nụ cười cay độc. Cô thừa biết Định không thể nào đến đón cô ở đây. Nhưng cô muốn thế. Cô muốn dùng anh để làm Ban Mai đau đớn. Và cô sẽ thản nhiên nhìn sự bề bộn giữa hai người. Thú vui đó thật không bút mực nào tả nổi.Phù Dung bước ra ngoài. Mọi người đang thay áo và bắt đầu ngồi vào bàn tẩy trang. Ai cũng nói chuyện rôm rả với nhau. Trừ Ban Mai. Cô lúc nào cũng có vẻ lạc lõng bị cách biệt ở môi trường này.Mọi người đang làm việc của mình , thì một cô gái lạ bước vào phòng. Cô ta ôm bó hoa và hộp giấy cũng được gói rất đẹp. Mọi người đều dồn mắt nhìn về phía cô. Tự nhiên ai cũng nghĩ đó là của Ban Mai.Quả thật , cô ta lên tiếng:- Xin lỗi. Chị nào là chị Ban Mai ạ?Ban Mai đứng dậy , bước về phía cô gái:- Tôi đây ạ.- Có người gửi chị đây.Cô ta đưa quà cho Ban Mai , rồi định quay ra. Ban Mai vội lên tiếng:- Chị cho hỏi , người đó là ai chị biết không?Cô ta lắc đầu:- Anh ấy dặn không nói tên.Rồi cô ta đi ra. Ban Mai trở lại bàn ngồi. Một lát sau , Mỹ Diệu lại lần la đến ngồi gần cô:- Lại là người đó nữa à? Cho xem quà với Mai.Thật là quá đáng. Ý là đàn chị rồi tự cho phép mình làm những chuyện không giống ai. Ban Mai không chịu nổi cách tỏ mò lộ bịch đó , cô cương quyết lắc đầu:- Xin lỗi chị , em phải mang về ẹ em xem trước.Thái độ cứng rắn bất ngờ của cô làm mọi người hơi bị hẫng. Và không dám coi thường cô nữa. Nhưng Mỹ Diệu thì bị què , cô bèn đứng lên:- Quý vậy sao? Xin lỗi nha.Cô bỏ qua chỗ khác đứng. Ban Mai biết phản ứng của mình chẳng khác nào dựng thêm bức tường ngăn cách.Cô dọn dẹp xong rồi đứng dậy ra về. Phù Dung lập tức đi phía sau. Ra khỏi khu vực sân khấu , quả nhiên là Định đang đứng đó , anh cố ý đứng lẫn trong bóng tối như giấu mình. Nếu không để ý , có lẽ Ban Mai sẽ không nhận ra.Nhưng Phù Dung thích chơi ác hơn , cô bèn vượt lên Ban Mai , đi nhanh về phía Định:- Anh đến lâu chưa , em mệt quá.- Cô có sao không?- Còn thấy chóng mặt lắm.Liếc thấy Ban Mai đến gần , cô bèn nắm tay Định kéo đi:- Đưa em về nhanh đi anh , em khó chịu lắm rồi.Định cũng đã thấy Ban Mai , vẻ mặt anh có một cái gì đó như đau khổ , xa cách lần xấu hổ né tránh. Phù Dung không nghĩ đến tâm trạng anh nhiều. Cô muốn tìm Ban Mai phải đau oằn oại hơn nữa. Và cô nép sát vào Định , tựa đầu vào vai anh , bắt buộc Định phải choàng tay qua lưng dìu cho cô khỏi ngã.Đây là thắng lợi thật sự của cô , và cô biết cô đã chặn đứng con đường trở lại của hai người. Cô khoan khoái cực kỳ vì đã buộc Định phải làm theo ý cô. Và bằng cách trối buộc hiệu nghiệm này , cô có

thể điều khiển anh làm bất cứ điều gì cô muốn để làm Ban Mai đau đớn đến mức trốn chạy khỏi nơi nào cô ta phải thấy cô.

11. Chương 8.1

CHƯƠNG 8 -Cắt. Cắt.Tiếng ra lệnh của đạo diễn khiến Ban Mai đứng lại , quay nhìn về phía ông ta. Đạo diễn Luận Thái bước về phía cô.- Cô đừng có nhăn mặt nhiều như thế , phải khóc thật tự nhiên , phải nhập vai hơn nữa , mẹ của nhân vật chết thì phải đau khổ chứ. Bây giờ bắt đầu lại nhé.Ông ta trở lại ngồi trước màn hình. Ra lệnh ấy bắt đầu quay. Rồi chăm chú theo dõi diễn xuất của Ban Mai.Ông lại lắc đầu hô lớn:- Cắt , cắt.Mọi người đều dừng lại , Ban Mai đứng cúi đầu với vẻ vừa căng thẳng vừa khổ sở. Cử chỉ của cô làm đạo diễn lắc đầu:- Sao lại thế , cô Mai? Cô đã diễn rất thành công , sao đoạn này lại cứng ngắt vậy.- Con... con không thể khóc được chú ạ. Con đã cố gắng , nhưng không hiểu sao không thể tưởng tượng được.- Cứ tưởng tượng mẹ cô chết xem sao.Cách nói của ông làm mọi người xung quanh bùm miệng lên cười. Ban Mai ngơ ngẩn nhìn ông. Cô không còn tâm lý để nhận rda nó quá đáng. Cô bặt môi:- Chú cho con thêm vài phút , để con trấn tĩnh lại.- Thôi được.Ông quay lại phía nhóm người:- Giải lao mười phút.Ban Mai bước đến cho cô thư ký chạm phấn. Khuôn mặt cô rịn mồ hôi vì diễn xuất quá căng thẳng. Cô nhìn về phía Trường với vẻ xấu hổ vì đã làm anh thất vọng. Anh mỉm cười và gật đầu như khuyến khích. Nó làm cô đỡ lo hơn một chút.Máy lại chuẩn bị. Ban Mai vào vị trí diễn. Lần này , cô khóc được. Nhưng cũng không đạt yêu cầu. Đạo diễn có vẻ hết kiên nhẫn , ông ta nhăn nhó:- Cô phải nhập vai hơn nữa mới được , đến mẹ chết mà cô chỉ ứa nước mắt thì hồng bét rồi.Phó đạo diễn cũng bước ra làm công tác tư tưởng cho cô. Nhưng giữa lúc đó , Trường bước ra khoát tay:- Để tôi.Ban Mai ngạc nhiên nhìn anh. Và càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy đạo diễn lập tức đi chỗ khác. Cô còn đang ngơ ngác về quyền lực bất ngờ đó thì Trường đã ngồi xuống đối diện với cô , mặt cau có:- Cô là tôi thật thất vọng. Năng lực của cô chỉ có đến vậy thôi à? Cô đã khờ lại kém năng lực , chẳng trách Phù Dung đoạt lấy những thứ của cô.Anh chỉ nói bao nhiêu đó thôi rồi im lặng. Ban Mai ngược lên nhìn anh , tia nhìn sưng sốt choáng váng. Cảm giác bị tổn thương làm môi cô run lên. Rồi bật khóc nức nở.- Cả anh cũng nhìn em như vậy nữa sao?Trường nghiêm mặt nhìn cô:- Ngồi đó suy nghĩ lại mình đi.Và anh bước ra , Ban Mai bị kích động thật sự. Cô không còn nhớ mình đang ở đâu. Cô khóc một cách rất lạ. Vừa bị tổn thương vừa uất ức. Trường đã làm cô thật sự đau đớn.- Cắt , được rồi. Tuyệt lắm. Diễn hay quá sức tượng của tôi. Chưa có diễn viên nào thể hiện hết mình như thế.Tiếng vỗ tay làm Ban Mai ngẩng lên , ngơ ngác nhìn mọi người. Trường bước đến phía cô , mỉm cười:- Em thành công rồi đó , Ban Mai.- Anh nói cái gì? - Ban Mai ngơ ngác hỏi lại.Đạo diễn vỗ tay một cách hài lòng:- Cô đã khóc hay vượt mức yêu cầu. Đoạn này hoàn chỉnh lắm , cô gái ạ.Ban Mai đã hiểu ra , cô im lặng chùi nước mắt , nhưng vẫn không sao nín khóc được. Chỉ một câu nói của Trường cũng đủ chạm đến nỗi đau của cô , khơi gợi tất cả những gì âm ỉ trong lòng cô trước giờ. Và dù bây giờ hiểu anh không ác ý , cô vẫn không sao dần lòng được.Thấy cô không chịu nín , đạo diễn có vẻ sốt ruột:- Chà! Cô này không làm chủ được cảm xúc rồi. Phải bình tĩnh để diễn cảnh sau nữa chứ. Cô vào hóa trang lại đi.Nhưng Trường đã chặn lại:- Cô không thể diễn ngay được đâu , chú cho diễn viên khác vô đi.Và anh kéo Ban Mai vào phía quán , gọi cho cô ly nước. Anh đưa ly đến trước mặt cô:- Uống đi , uống một chút cho dễ trấn tĩnh.Ban Mai lắc đầu , đẩy tay anh ra. Trường đặt ly qua bàn , mỉm cười tự nhiên:- Đâu có gì nghiêm trọng mà phải khóc như vậy. Anh chỉ muốn giúp em có tâm lý diễn thôi. Ngoài ra , câu đó không có nghĩa gì cả.Ban Mai vừa khóc vừa nói:- Nhưng nó là sự thật.- Đúng , nó có như vậy , nhưng anh nhìn ở góc độ khác và em không nên vì nó mà tự nhấn chìm mình. Em phải vượt lên cao hơn chứ.- Có thật anh nghĩ như vậy không , nếu không thì anh đã không nói như vậy.Trường kéo mặt cô lên , nhìn hơi lâu. Rồi buông tay xuống , cười nhẹ tênh:- Chỉ có cách nói khích để em khóc bất ngờ , nếu anh giải thích liệu em có tâm lý bị sốc không? Đúng là anh không có thời gian chuẩn bị hay giải thích. Anh chỉ có thể làm như vậy giúp em.Ban Mi sụt sịt một lát , rồi ngùi ngùi. Cô loay hoay tìm chiếc khăn lau mặt:- Em phải ra diễn tiếp đây.- Nếu không thể tập trung được thì em nên về nghỉ , mai làm việc tiếp.Ban Mai tròn xoe mắt:- Anh nói cái gì vậy? Chú Thái bảo em còn một cảnh quay mà. Em đâu có dám...Trường khoát tay:- Không sao. Em cứ nghỉ , để anh nói cho.Anh đứng dậy , kéo Ban Mai đứng lên theo:- Nãy giờ em căng thẳng lắm rồi , về thì hay hơn. Đừng sợ , không sao đâu.Ban Mai lơ ngơ đi theo Trường ra ngoài trường quay , anh đến nói cái gì đó với đạo diễn. Ông ta gật

gật đầu. Và quay ra ngó Ban Mai như tò mò , làm cô hơi ngại vội quay nhìn chỗ khác. Khi ra ngoài đường , Trường nói như không có chuyện gì xảy ra:- Bây giờ cười được chưa? Có muốn đi ăn cái gì không? Ban Mai lắc đầu:- Em không muốn ăn... Anh Trường này!- Gì?- Thật ra anh là ai vậy?- Sao tự nhiên lại hỏi vậy? Những gì em biết về anh chưa đủ hả?- Ngoài nghề viết kịch bản ra , anh còn làm gì nữa không?- Bây giờ thì không , nhưng mai mốt thì anh không biết. Ban Mai cau mặt thắc mắc:- Lúc nãy gần như anh ra lện cho đạo diễn vậy. Trường cười lớn:- Tầm bậy! Anh làm gì có quyền lực đó.- Rõ ràng là như vậy , mà ngạc nhiên hơn là ông ấy chịu nghe anh. Trường nói lấp lửng:- Có người trợ giúp , thì người ta phải cảm ơn thôi. Ban Mai phản đối:- Không phải. Anh làm như em ngốc vậy. Anh thừa biết là ở trường quay , quyền lực của đạo diễn là tối cao. Ai mà chịu để người biên kịch ra lện chứ. Trường cười cười:- Em là diễn viên rất giàu trí tưởng tượng. Nhưng mà đừng để ý gì cả , diễn không còn muốn chết , nghĩ chuyện khác làm gì cho đau đầu. Này , có đi ăn kem không? Ban Mai ngần ngừ:- Ăn mấy thứ đó...- Đừng lo. Một ly kem không làm vòng eo em lớn thêm đâu. Trong khi anh còn muốn em ăn cả thùng kem nữa kìa. Và không để Ban Mai từ chối , anh chủ động ngừng lại ở quán kem bên đường. Ban Mai đành nhượng bộ đi theo anh vào quán. Trường gọi cho cô ly kem sáu màu. Ban Mai hoảng hốt ngăn lại:- Một ly nhỏ thôi , em không ăn nhiều đâu.- Ăn không nổi thì anh sẽ phụ. Rồi anh khoát tay ra hiệu cho người chạy bàn. Cô ta đi rồi , Ban Mai nhìn anh trách móc:- Anh giống như anh Hai em vậy , độc đoán thấy ghê.- Câu này em đã nói với anh một lần rồi.- Và sẽ còn nói , nếu anh còn như vậy? Trường cười chứ không trả lời. Khi hai ly kem được mang ra , Ban Mai múc nguyên muỗng bỏ qua ly anh. Nhưng anh kéo ly chỗ khác như né. Không chịu thua , cô giữ tay anh lại , tay kia sang một hơn nữa ly qua Trường. Hai người giằng co như trẻ con. Rồi cùng bật cười vì hành động con nít của mình. Ban Mai múc muỗng kem đưa lên miệng. Cô nhìn Trường một cách vui vẻ , rồi nói như kể:- Anh có nhớ lần em kể về một người tặng quà em không?- Sao?- Lạ lắm , cứ mỗi lần em diễn thì anh ta lại gửi quà tặng. Em diễn ở đâu anh ta cũng biết. Nhưng anh ta không chịu cho em biết tên.- Chắc là một người hâm mộ , biết người ta làm gì. Em chỉ việc nhận thôi , miễn em vui thì người ấy cũng vui rồi.- Sao anh biết? - Ban Mai hỏi gặng. Trường nhún vai , nói tỉnh bơ:- Đến con nít cũng đoán được , nếu không muốn làm em vui thì người ta gửi quà làm gì. Ban Mai nghiêng đầu ngẫm nghĩ:- Lạ thật đấy , không hiểu tại sao lại tặng quà , bao nhiêu người đẹp hơn em , diễn hay hơn em , nhưng không có khác giả nào tặng cả. Thỉnh thoảng cũng có chị được gửi tặng , nhưng chỉ là hoa thôi.- Chắc tại họ thấy em dễ thương.- Em không tin đâu. Nhưng em thắc mắc lắm. Nếu họ thích thì họ phải cho em biết mặt chứ. Thường thì người ta có tâm lý cho và nhận , không cho em biết mặt , làm sao em có cảm tình đáp lại chứ.- Em có tình cảm với nhân vật không biết mặt đó rồi à?- Thì người ta tốt với mình , mình phải thích , bộ anh không như vậy sao? Trường nhìn vào đôi mắt trong veo của cô , rồi mỉm cười:- Anh thấy ghen tị quá.- Ghen tị gì?- Em có cảm tình với một người xa xôi nào đó , trong khi anh ở sát bên cạnh thì em chẳng bao giờ chịu nhìn anh.- Hứ!- Có phải nhìn xa dễ hơn nhìn gần phải không?- Ai nói với anh là em không có cảm tình với anh? Em thích anh chứ bộ.- Nó giống như thích con búp bê của em vậy , đúng không? Vì búp bê thì em có thể kể bất cứ chuyện gì với nó , yên tâm mà kể , không sợ bị phản bội. Ban Mai cười khúc khích:- Anh so sánh gì kỳ. Trường hỏi qua chuyện khác:- Lúc này còn đụng chuyện với Phù Dung không? Nghe nhắc cái tên đó , nét mặt Ban Mai thay đổi hẳn đi.- Càng ngày em càng ghét nó.- Chuyện gì nữa vậy? Ban Mai bặm lấy miệng , cô ngồi im , đôi mắt bắt đầu chớp như sắp khóc. Nhưng cô mím môi , ngẩng mặt lên như trấn tĩnh và vẫn không nói gì. Trường im lặng nhìn cô. Cứ chỉ như thế tức là đã có chuyện gì đó. Anh biết rất rõ tích cô. Và anh ngồi im đợi cô nói. Chắc chắn Ban Mai sẽ nói , từ trước giờ , cô chưa giấu anh chuyện gì. Ban Mai bỏ tay xuống bàn , ngước lên nhìn Trường:- Em có kể với anh chuyện mới đây chưa? Em biết nó cổ tình để anh Định đón nó trước mặt em , nhưng em không hiểu , đúng hơn là không tưởng tượng anh ấy ác đến như vậy. Trường điềm nhiên:- Trước sau gì cũng đến chuyện đó thôi. Đó là cách cô ấy dùng để trả đũa cho những may mắn mà em có được.- Nhưng tại sao anh Định lại nghe lời nó chứ? Anh ấy thừa biết làm như vậy em bẽ mặt mà.- Có thể anh ta bị khống chế vì cái gì đó. Ban Mai mím môi:- Em vừa thất vọng , vừa thấy tội nghiệp anh ấy.- Em đủ sức thương anh ta à? Ban Mai trầm ngâm:- Chị Vân nói với em , rằng em không cần phải hận thù anh ta. Chính anh ta đã tự trả thù mình , khi đến với Phù Dung. Trường gật đầu:- Chị em nói đúng. Nhưng anh ta không đến với Phù Dung , mà là bị ràng buộc.- Ràng buộc cái gì chứ , nếu không phải là thích sắc đẹp của nó. Trường nghiêng đầu nhìn cô , mỉm cười:- Em cũng rất đẹp.- Nhưng có thể anh ta thấy nó đẹp hơn.- Không phải đâu. Anh không bênh vực anh ta. Nhưng anh biết chắc một điều , cô bạn em đã sử dụng mảnh khoe nào đó. Nó làm người đàn ông có lương tâm bị trói buộc. Ban Mai không nghĩ ra nổi những chuyện đó. Cô mím môi như không tin:- Khi người ta thay đổi , người ta thường viện đến những lý do chính đáng.- Có lẽ em mãi hận thù Định , mà quên mất cách suy đoán. Phù Dung đã sử dụng thủ đoạn với em , thì cũng sẽ làm vậy với anh ta. Em cũng có lỗi trong đó , Ban Mai ạ.- Em có lỗi à?- Lẽ

ra khi anh ta lỡ có lỗi một lần , em nên bỏ qua và kéo anh ta lại , vậy mà em đã cắt đứt.Ban Mai lắc đầu:- Lúc đó em chưa có ý định cắt đứt , em chỉ giận và... Em không biết nói thế nào , nếu như biết người yêu anh... qua đêm với bạn anh , anh có chịu được không?Không đợi Trường trả lời , cô nói luôn:- Lúc đó em chỉ muốn tránh mặt , không ngờ sau đó anh ta đi xa hơn.- Phù Dung biết lợi dụng khoảng cách đó để nhảy vào làm người thứ ba. Nhưng cô ta không chiếm lĩnh trọn vẹn được đâu. Nếu còn yêu Định , em hãy kéo anh ta về phía em. Bây giờ còn kịp đó.Ban Mai ngồi sững người như hóa đá. Điều này mới mẻ quá , khiến cô không tiếp thu nổi. Gia đình đã gieo cho cô tư tưởng xa lánh con người như Định. Chỉ có Trường là khuyến khích ngược lại.Trường cũng im lặng nhìn Ban Mai. Cái nhìn đăm đăm khó hiểu. Nửa như chờ đợi , nửa như tò mò , muốn có một đáp số nào đó ở cô. Nhưng tất cả những ý nghĩ đó anh đều không nói ra. Và Ban Mai cũng không thể nào hiểu nổi.Thấy cái nhìn của anh , cô nghĩ theo nghĩa khác và cô hỏi thành thật:- Nếu như em làm theo lời anh thì em có đại dột lắm không?- Tại sao lại là đại dột?- Cả nhà em đều bảo em đừng mù quáng , nếu yêu đuổi em sẽ khổ.- Còn em thì sao? Bản thân em phải có lập trường riêng chứ.Ban Mai cười bối rối:- Em... từ nhỏ đến giờ , em coi ý kiến của gia đình là tuyệt đối , cho nên...Trường nói chậm rãi:- Anh có cảm giác em không yêu anh ta thật sự , vì nếu yêu , dù gia đình có cấm đi nữa , em vẫn lao theo giành lại anh ta.Ban Mai bậm môi:- Bây giờ em vừa hận vừa đau khổ , đủ thứ cảm giác cả. Có lúc em cũng muốn làm như anh nói , nhưng rồi em sợ.- Sợ cái gì?- Em nghĩ , anh ta không yêu em nữa. Có giành giật cũng vô ích. Em không dám để gia đình biết em buồn. Nhưng thật ra thì... đêm nào em cũng khóc.Trường gật đầu:- Thật ra , em cũng bản lĩnh lắm. Nó gần như mâu thuẫn với bề ngoài của em.Thấy Ban Mai chớp mắt sắp khóc đến nơi , anh vội nói qua chuyện khác:- Em hãy chuẩn bị đón sự thành công của em đi , đừng để chuyện khác chi phối nữa. Tập trung diễn cho xong mấy cảnh nữa rồi nghỉ thư giãn. Lúc đó muốn làm gì cũng được.Ban Mai hỏi gặng:- Sao anh biết em thành công?- Anh đoán.- Nếu không vậy thì sao?Trường nheo mắt:- Thì thôi.Ban Mai héch mặt lên:- Anh chuyên môn nói nước đôi , có thì coi chừng không , không thì có thể có. Làm em bị cụt hứng một lần.Trường có vẻ chú ý:- Lần nào?- Lần đầu tiên gặp trong phòng dì Thảo ấy.- Lúc đó anh đã nói gì vậy?- Anh bảo được dì Thảo đầy ắp , chắc chắn em sẽ trở thành người mẫu nổi tiếng.- Thì bây giờ nó thành hiện thực rồi đó.- Không , nhưng lúc đó anh không chỉ nói vậy.- Chà! Chẳng lẽ anh nói lung tung lắm sao? Nhưng lúc đó anh nói gì nữa?- Khi em hỏi có thật không , lập tức anh trả lời là điều đó còn tùy thuộc khả năng của em , làm em mất hứng.Trường cười cười:- Nhưng anh nói đúng chứ đâu có sai. Người ta dạy hay là một lẽ , còn khả năng thể hiện mình là một lẽ. Nếu anh bảo chắc chắn , rồi em chủ quan thì sao. Tóm lại là anh khuyến khích chứ không phải khẳng định.Ban Mai nhăn mặt:- Anh là vua... vua gì nhỉ?- Vua lý sự - Trường nói giúp cô.- Đúng , đó là từ chính xác dành cho anh.- Anh cũng không phản đối.Ban Mai ngo ngoáy trên ghế:- Thế theo anh , lần này em có thành công không? Có.- Nếu không , em sẽ buồn lắm. Em không muốn thua Phù Dung và em muốn chứng minh cho mọi người thấy rằng em có thể thành công mà không cần dùng thủ đoạn nào cả.Trường nói một cách công bằng:- Thật ra , Phù Dung cũng có tài. Cô ta thông minh , biết nắm bắt thời cơ và biết làm chủ hoàn cảnh. Tiếc là cô ta không biết cách sử dụng trí thông minh của mình.Nét mặt Ban Mai dàu dàu:- Em có nói nó bắt tài đâu , nếu không có khả năng thì dù có học lóm của em , nó cũng không diễn được , em chỉ ghét là nó thủ đoạn.Cô nói một cách âm ỉ:- Trên đời này , có người nhờ thủ đoạn mà thành công sao? Nếu ai cũng như vậy thì thiên hạ loạn hết. Tức là chẳng ai nhìn ra con người thật của nó.- Rồi dần dần người ta cũng biết chứ.

12. Chương 8.2

Ban Mai ngồi im không trả lời. Cô đã tự nhủ sẽ không khi nào nhắc đến tên Phù Dung. Vì nếu nhớ cô chỉ có tức lên. Càng nhắc càng tức chịu không nổi. Tốt hơn hết là phải dừng lại thôi.Trường ngẩng ngó khuôn mặt cau kín giận dữ của cô , rồi chợt cười:- Khi giận , em người lớn ra hẳn , nhìn vui vui.Ban Mai lườm anh một cái:- Bộ trông em tức cười lắm hả?- Anh thấy nó hay hay , rất cá tính. Thịnh thoảnh cũng nên cau có cho có nhiều sắc thái , lúc nào cũng cười thì chán lắm.Ban Mai phì cười. Cô thừa biết đó là cách anh chọc cho cô cười. Cứ mỗi lần cô giận điều gì đó , anh không hề xoa dịu bằng cách an ủi. Chỉ nói một câu gì đó làm cô không thể giận được nữa và tâm trạng cũng thay đổi hẳn đi.Trường thản nhiên như không thấy nụ cười mím trên môi cô. Anh nhìn ly kem đã chảy tan trước mặt cô , rồi lắc đầu:- Dở quá.Ban Mai đẩy ly ra:- Tại anh cứ bắt em vào đây , chứ có phải tại em đâu.- Bây giờ muốn đi đâu nữa không?- Thôi , em muốn về. Hôm nay em mệt quá , không hiểu tại sao như vậy?- Khóc nhiều dễ mệt lắm.Rồi như như không thấy cái lườm thật dài của cô , anh thản nhiên quay lại gọi tính tiền.Cả hai len lỏi qua các bàn , đi ra ngoài. Ban Mai đứng đợi Trường lấy xe. Lúc ngồi lên phía sau anh , cô bỗng nảy ra ý nghĩ tò mò. Và cô nghiêng người

tới trước , hỏi lớn:- Anh Trường , thật ra anh có quen với chú Thái không?- Hỏi vậy là ý gì? Có nghĩa muốn gián tiếp chê kịch bản anh dở , phải nhờ quen biết mới được dựng phim phải không?Ban Mai vô tư nhéo hông anh một cái:- Mấy người đầu óc lắc léo mới suy bụng ta ra bụng người như vậy. Tại em ngạc nhiên chứ bộ.- Ngạc nhiên cái gì?Ban Mai không trả lời mà nói như kể:- Anh biết không? Phù Dung nó rêu rao lung tung rằng em đang kết với một tên vô danh tiểu tốt. Nó còn bảo anh là dân vô công rồi nghề.- Sao cô ta biết anh vô công rồi nghề nhỉ? - Trường hỏi thản nhiên.- Mấy lần gặp em đi chung với anh đó , có lần em nghe nó nói với chị Diệu là anh ăn mặc lè phè , chẳng có dáng dấp hào hoa như...- Như đạo diễn Hoàng Định.Mặt Ban Mai tối như đêm ba mươi:- Nó hãnh diện lắm , thứ nhất là giành được người yêu của bạn , thứ hai là người đó nổi tiếng.- Cô thở dài tê tái:- Tiếc là nó nói đúng. Em thua kém nó nên để mất người yêu.Trường vỗ nhẹ lên tay cô:- Có thể em đã bị thất bại , nhưng đừng ngồi đó tiếc nuối cái đã mất. Cô ta đã biết giành giật , sao em không biết cố giữ lại , hoặc đi làm cái khác.Anh nói một cách đặc biệt:- Trên đời này , đâu phải chỉ duy nhất có mình anh ta là có thể yêu được.- Nhưng muốn quên khó lắm anh ạ.- Khó chứ không phải không làm được.- Anh mẫu thuẫn ghê , lúc thì bảo em giành lại , lúc thì khuyên quên.- Tại vì em chỉ có thể làm một trong hai cái đó. Ngoài ra em không còn đường nào khác.Ban Mai lại nghĩ qua chuyện khác:- Anh Trường này!- Gì nữa?- Phù Dung coi thường anh như vậy , anh có tự ái không?- Anh không bận tâm cái nhìn của người khác về mình. Vấn đề là em có xấu hổ , khi chơi với người bạn thua xa người yêu của em không?Ban Mai lắc đầu:- Em không nghĩ tới chuyện đó. Chơi với một người mà cứ cân đo từng chút thì mệt mỏi lắm.Trường gật đầu như có một ý nghĩ nào đó. Nhưng không nói ra.Khi đưa Ban Mai về nhà , anh định về thì gặp Lãng Vân cũng vừa thắng xe trước cổng. Anh hơi cười và gật đầu chào cô. Lãng Vân nhìn anh đăm đăm như cố nhớ. Nhưng không nhớ ra nổi. Cô cũng đành cười chào.- Hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi.- Vậy sao? Tôi cũng có cảm giác giống chị , nhưng không nhớ gặp ở đâu.- Hình như ở nhà ông Công Ninh thì phải... Lần đó...Trường cắt ngang , nhưng lắng qua chuyện khác:- Chị Vân đi quay phim về phải không? Tôi đã xem băng cả nhạc mới nhất của chị , dàn dựng công phu thật , phong cách rất mới.Lãng Vân mỉm cười:- Cũng thường thôi , có gì đặc biệt đâu.- Không , nó có chiều sâu lắm đấy , tôi rất thích những đạo diễn đầu tư nhiều cho bộ phim , dù là ca nhạc.Anh nhìn qua Ban Mai:- Tối rồi , em vô nghỉ đi.- Chào anh , chúc ngủ ngon.Trường chào Lãng Vân rồi phóng xe đi. Lãng Vân dắt xe vào nhà , vừa đi cô vừa cau trăn cổ nhớ.- Tức quá , hình như chị đã gặp anh ta ở đâu rồi , không nhớ được , kỳ thật.- Chị tiếp xúc với bao nhiêu người , làm sao mà nhớ hết những người đã gặp chứ.Lãng Vân không nói gì nữa , nhưng khi hai chị em đã lên phòng , cô nhìn Ban Mai với vẻ dò xét:- Bộ hôm nay anh ta đưa em đến trường quay hả?- Dạ.- Sao thân quá vậy? Có gì không?- Đâu có gì đâu chị. Coi nhau như anh em đấy.Lãng Vân neho mắt như suy nghĩ:- Nhưng nếu có thể kết được thì cứ chọn anh ta , chị cảm thấy người này tốt thật sự , nhìn phong cách mình thấy yên tâm.Ban Mai không trả lời , cô muốn nói “Định cũng có bề ngoài dễ mến như vậy. Nhưng bên trong thì khác”. Nhưng không muốn nhắc tên anh trước mặt Lãng Vân , nên cô làm thinh.Hai chị em tắt đèn lên giường. Lãng Vân ngủ đã lâu mà Ban Mai vẫn còn thức lặn lội. Từ trước tới giờ , có bất cứ chuyện gì , cô cũng kể cho Trường nghe. Kể xong rồi thì thôi. Nhưng hôm nay dù nói về Định rất ít , nhưng cứ làm cho cô nhớ mãi.Trường đã đánh thức những ý nghĩ tiềm ẩn trong lòng cô. Đó là thái độ tích cực trước tình cảm của mình. Cô đã thụ động rồi bỏ Định , trong khi vẫn còn yêu anh. Tại sao không chịu tha thứ để giành lại anh? Có lẽ cô đã ngốc khi nhận chịu sự đau khổ một cách thụ động.Ban Mai nhẹ nhàng bước xuống giường. Trong bóng tối , cô lần mò xuống nhà sau , khẽ khàng mở máy gọi điện cho Định.Trong khi nghe tiếng chuông , cô chợt lạnh toát người hi nhớ cái lần Phù Dung trả lời máy. Giờ này , biết đâu cô ta cũng ở bên cạnh Định.Cô định tắt máy thì có người lên tiếng:- Alô.Rõ ràng là giọng của Phù Dung. Tim Ban Mai đập như có thể nhảy ra ngoài. Thế là cô lẳng lặng tắt máy. Và thêm lần nữa , sự đau khổ cùng cực lại xé nát trong cô.Hôm sau , khi cô đi quay ở công viên , thì Phù Dung đến tìm. Thấy mặt cô ta , Ban Mai khinh ghét không muốn nhìn đến. Nhưng cô ta thì thản nhiên chờ cho cô diễn xong một cảnh , rồi bằng vẻ mặt căng căng khiêu khích , cô ta đi thẳng đến chỗ Ban Mai.- Ra ngoài kia nói chuyện chút đi.- Tại sao tao phải nói chuyện với mày?Phù Dung nhếch môi , ngạo nghễ nhìn cô:- Không ra ngoài thì nói ở đây cũng được , có điều xấu mặt thì ráng chịu đó. Đừng trách tao.Ban Mai trừng mắt nhìn Phù Dung , rồi đi thẳng đến một băng đá , chỗ không có ai. Phù Dung cười khẩy trước thái độ của cô rồi khoan tay trước ngực , lững thững đến ngồi xuống cùng băng.Ban Mai chưa kịp hỏi thì cô lên tiếng trước. Giọng nhận xét một cách hạ cố:- Rốt cuộc cũng có người mời mày đóng phim à. Đỡ khổ nhỉ! Chấn nhảm không mời nổi tao nên hạ cố đến mày , không có chó thì bắt mèo đỡ vậy mà.- Nếu mày biết cách khiêm tốn lại một chút , thì mày đỡ xấu xa hơn đấy.- Không biết tao có xấu xa hay không , nhưng trước mắt là mọi người đều không ưa mày. Chuyện một đứa người mẫu chân ướt chân ráo dám tự ý sửa đổi cách trang điểm , cũng còn làm người ta nhớ lâu lắm đấy.Ban Mai tái mặt , quắc mắt nhìn Phù

Dung:- Đồ tồi! Rất tiếc là không ai nhận diện được con người của mày.- Tồi thế nào cũng được. Vấn đề là trước mắt mọi người , ai đáng ghét hơn thôi. Một mình mày ghét đâu có làm tao chết được. Ngược lại , còn tội nghiệp ày ấy chứ. Tức mà không làm gì được người ta. Tức thật.Ban Mai mím môi , nheo mắt nhìn cô:- Tao không hiểu nổi tại sao trên đời tồn tại một đứa xấu xa như mày.Phù Dung cười thản nhiên:- Cứ việc chửi thoải mái , tao đem mấy câu này kể lại với mọi người , nhất là với cô Thảo , chắc cổ sẽ ưu ái mày thêm đấy. Điều chắc chắn là mọi người sẽ nghe tao hơn nghe mày rồi. Tao bảo mày ganh tỵ họ cũng sẽ tin thôi.Cô khoát tay , nóng nhằng nháo:- Dẹp chuyện đó đi. Tao tới đây không phải để nói chuyện với mày. Nghe đây , tao cấm mày , từ đây về sau không được gọi điện cho anh Định nữa.- Mày lấy quyền gì?- Anh là người yêu của tao , đủ chưa?- Mày liệu cấm nổi tao không?- Cứ thử xem tao có quyền lực hơn mày không? Tao và anh ấy sẽ đánh hôn đấy , cứ chống mắt mà xem.- Mày nghĩ anh ấy có thể yêu mày hơn tao sao?Phù Dung thản nhiên:- Tao không nghĩ gì , ngoài việc khiến cho anh ấy đánh hôn với tao. Thử xem tao có làm được không?Ban Mai nhìn Phù Dung như một quái vật:- Thật là kinh tởm. Tao sẽ không để cho anh Định vướng phải một người như mày.- Cứ thử xem , nhưng nếu thua thì đừng khóc nhé. Thử xem anh ấy có chịu quay lại với mày không. Thử đi.Ban Mai đứng bật dậy:- Đồ dê tiện! Tao không để mày thành công đâu.Và cô bỏ đi. Phù Dung nói với theo:- Tao thách mày giành được anh Định đấy.Ban Mai đứng lại , hất mặt lên:- Tao sẽ làm như vậy.Phù Dung bĩu môi:- Mặt mày dày thật , bị người ta đá mà cứ lì lợm bám người ta , đồ không biết xấu hổ.Ban Mai tức điên người , cô quay phắt bỏ đi. Cả người run lên bần bật , mặt đỏ bừng như lên cơn sốt. Cô trở lại chỗ quay phim , tìm chỗ trống ngồi xuống. Quả thật Phù Dung rất thành công , khi làm cho cô điên đảo , không còn tinh thần để làm việc nữa.Ngoài kia , đạo diễn gọi cô ra vị trí diễn. Ban Mai bước ra như người mất hồn. Chỉ một cảnh mà cô diễn đến mấy lần không xong. Ban Mai nghĩ đạo diễn sẽ tức giận trách móc. Và cô nhìn ông một cách dè dặt lo sợ.Nhưng thái độ nhượng bộ của ông làm cô rất ngạc nhiên. Ông khoát tay ra hiệu cho cô đi ra.- Cô cứ ngồi nghỉ , bao giờ tập trung được hãy gọi tôi.- Vâng.Ban Mai trở lại chỗ của mình lúc này. Bất giác cô òa lên khóc , vì sự khủng hoảng , căng thẳng. Và trong tâm trạng đó , cô lấy mái ra gọi cho Trường , giọng anh có vẻ ngạc nhiên:- Ban Mai hả? Sao gọi cho anh giờ này? Không phải em đang đi quay sao?Ban Mai khóc thút thít:- Em đang ở trường quay , nhưng không diễn được. Em buồn quá , nên gọi cho anh , em chỉ muốn nói chuyện cho bớt căng thẳng thôi.- Có chuyện gì vậy?- Để khi gặp rồi kể , chuyện cũng dài dòng lắm. Tại em buồn nên muốn nói chuyện với anh thôi.- Bây giờ anh đang ở Biên Hòa , không thể về ngay được. Chiều này anh đến đón em nhé. Chuyện gì gấp dữ không?- Không có gì đâu anh , tại em buồn chút thôi. Thôi , em cúp máy nha. Bây giờ em thấy đỡ căng thẳng hơn rồi.- Nếu có chuyện gì buồn , ráng bỏ qua đi nhé. Cứ coi như không có gì đi. Còn nếu cảm thấy không tập trung được thì nói chú Thái cho nghỉ.- Thôi , em không dám đâu.- Không sao đâu , để anh nói cho.Ban Mai lắc đầu nguầy nguậy , như đang có Trường ở đó.- Anh đừng nói gì hết nhé. Em ngại lắm. Anh mà nói là em giận đấy.Trường cười nhỏ trong máy:- Thôi được , không nói gì hết , chiều gặp lại.Ban Mai tắt máy. Thật lạ , khi nói chuyện với Trường xong , cô cảm thấy gánh nặng như đã trút sang anh. Tâm trạng cô đỡ căng thẳng hơn rất nhiều.Cô ngồi một lát , rồi đi ra chỗ làm việc. Bây giờ bận nghĩ tới công việc , nên cô quên mất chuyện đáng thắc mắc. Nếu rảnh rồi , hẳn cô sẽ hỏi tại sao Trường dám ra lệnh cho đạo diễn. Anh thật là kỳ lạ.Ban Mai trở lại vị trí diễn. Cả buổi sáng , cô làm việc rất trôi chảy , đến mức làm cho đạo diễn ngạc nhiên về tâm lý thất thường của cô.Buổi trưa , cô ngồi một mình trong quán cà phê , tần ngần gọi Định. Nhưng gọi mấy lần vẫn không được. Cô chỉ nhận được lời báo máy ngoài vùng phủ sóng hoặc bị tắt.Định đang quay phim ở thành phố , vậy thì chỉ có thể anh tắt máy. Tại sao lại như vậy , cô biết anh không bao giờ tắt máy , kể cả ban đêm. Lẽ nào chuyện này là do Phù Dung làm.Ban Mai tức choáng người với ý nghĩ đó. Cô gần như chắc chắn là Phù Dung giữ máy của anh. Một người thủ đoạn như nó , chuyện gì lại không làm được.Cô những muốn gọi điện cho Phù Dung , mắng nhiếc bằng những lời nặng nề nhất. Nhưng thấy làm vậy không ích lợi gì , nên cô ráng nén cơn giận.Mãi đến hai ngày sau , Ban Mai mới liên lạc được với Định. Cô hẹn anh buổi trưa ở quán cà phê mà trước đây cô và anh hay đến. Và Định đã nhận lời. Hình như là hơi miễn cưỡng.Khi Ban Mai đến chỗ hẹn thì thấy anh ngồi chờ. Quán vắng nên cô thấy bàn của anh ngay. Cô tiến thẳng đến bàn. Nhìn anh với vẻ dè dặt , thận trọng và khắc khoải. Hình như anh có cái gì đó thay đổi. Bề ngoài vẫn chỉnh tề , lịch sự như trước kia. Nhưng phong cách như trầm hơn , chậm rãi hơn.Định cũng nhìn Ban Mai quan sát. Hình như anh cũng tìm một cái gì đó thay đổi ở cô. Anh đứng dậy , kéo ghế cho cô:- Em uống gì?- Uống cam.Định quay quay tìm người bồi bàn , gọi nước xong , anh xoay người lại , cầm ly uống một ngụm. Hình như anh hơi bối rối , hơi thiếu tự nhiên.Thật lạ , bỗng nhiên Ban Mai trở nên không biết nói gì. Cô có cảm giác bất ổn , như xa lạ với Định. Điều đó làm cô chột hoang mang.

13. Chương 9

CHƯƠNG 9 -Tại sao trước kia , mỗi lần gặp Định , cô có thể nói chuyện huyên thuyên , dù là chuyện không đầu không đuôi. Còn bây giờ thì lại thấy khoảng cách xa xôi.Thấy Ban Mai cứ ngồi im, Định chủ động lên tiếng:- Em đang làm phim với đạo diễn Thái phải không? Ông ấy rất kén diễn viên, vậy mà ông ta chọn em, anh mừng cho em.- Cám ơn anh.- Ông ấy khó tính, đòi hỏi cao, nhưng đó là vì công việc. Cho nên nếu có bị nặng nhẹ, em cũng đừng mất tinh thần.Ban Mai không muốn nói đến chuyện đó, nên chỉ gật đầu cho qua.- Vâng.Rồi cô chủ động nói trước:- Hôm nọ, em gọi điện cho anh, nhưng không gặp anh.Định nói một cách vụng về:- Chắc là lúc đó anh ngủ nên tắt máy.- Lúc đó là buổi trưa, Phù Dung nó trả lời em.Định hơi quay chỗ khác. Cố giấu sự bối rối. Anh định nói một cái gì đó giải thích, nhưng Ban Mai đã nói tiếp:- Và em biết, mấy ngày nay, nó cố ý giữ máy của anh, có nghĩa là ai muốn liên lạc với anh đều phải qua nó, em nói đúng không?Định im lặng nhìn cô, rồi nói một cách khó khăn:- Anh không biết là em gọi cho anh.- Nếu biết em gọi, chắc anh sẽ đổi số máy khác, đúng không?- Không khi nào.Ban Mai hỏi gặng:- Có phải mấy ngày nay, Phù Dung giữ máy của anh không? Nó quản lý anh kỹ thế sao? Anh vốn là người trung thực mà, đừng dối em.Định cười một cách mệt mỏi:- Phù Dung bảo máy cô ấy hư, và...Ban Mai chặn lại:- Đủ rồi, anh không phải nói gì thêm nữa, im lặng đi để em đỡ thấy đau.Định trở lại thái độ lặng thinh. Ở anh có vẻ gì đó quá chán chường. Một sự chán chường không thể hở môi. Và anh chỉ còn biết đè nén mọi cảm xúc, vì không có con đường nào khác để chọn.Ban Mai cố trấn tĩnh mình. Cố gạt bỏ hết sự tức giận tự ái, để đạt cho được mục đích của mình. Giọng cô trở nên trầm tĩnh hẳn:- Thời gian sau này, em cứ tự hỏi em có sai lầm không, và em biết em sai lầm trầm trọng, khi đẩy anh ra xa em. Như thế có nghĩa là em đẩy anh về phía nó.- Ban Mai, anh xin lỗi là anh đã đi quá xa.- Nhưng nếu thật sự yêu em, anh sẽ không thể cùng lúc yêu được nó phải không? Hãy trở lại với em đi, em hiểu là em không xa anh nổi, và em chấp nhận tha thứ, dù như vậy nó cũng không nhẹ nhàng gì.Định tì tay lên trán, rồi lắc đầu trong cử chỉ chán nản:- Muộn rồi Mai à. Anh đã lỡ đi xa quá rồi.- Anh muốn nói là... anh không còn yêu em? - Ban Mai lạc giọng - Anh không nói vậy. Có lẽ đến chết anh cũng không quên được em. Nhưng anh ở tình thế không thể chọn lựa được nữa.- Tại sao chứ? Cho dù là lỡ quan hệ với nó, anh vẫn có thể cắt đứt được mà, trừ phi...Nói đến đó, một ý nghĩ lướt qua đầu Ban Mai, làm cô bủn rủn:- Em không tin là hai người có sự ràng buộc đó, em không tin.- Cổ đã có thai, và tụi anh sắp đính hôn.Ban Mai vịn chặt mép bàn. Cô cảm thấy mặt mũi tối sầm, quay cuồng. Đó không phải là sự đau đớn. Cái đó có, nhưng trên hết là sự căm thù tột độ đối với Phù Dung.Định né tránh cái nhìn của cô bằng cách cúi xuống ly cà phê, anh thành thật:- Anh không dối là anh còn yêu em. Nhưng bây giờ nếu phải lựa chọn, thì anh phải chọn cô ấy.Ban Mai lạc giọng:- Anh có yêu nó không?- Nếu bảo hoàn toàn lãng mạn thì là nói dối. Phù Dung cũng gây cho anh sự rung cảm.Cô ấy cũng bị dẫn dắt nhiều lắm, cổ không muốn cướp hạnh phúc của người khác.Ban Mai ngắt lời:- Không muốn à? Anh tin như vậy sao?- Cổ đã chấp nhận hết thiệt thòi, không đòi hỏi trách nhiệm của anh. Nhưng anh không nỡ phải bỏ trách nhiệm của mình.Ban Mai vừa cười vừa khóc. Rằng cô nghiêng lại, cố giữ im lặng đừng run. Nhưng môi cô vẫn run bần bật.- Em không ngờ trên đời lại có đứa con gái xảo quyệt như vậy. Nếu anh biết rằng nó đã thách thức em, nếu anh biết rằng nó giành anh vì anh là người nổi tiếng...Định lắc đầu chặn lại:- Anh biết em rất hận anh, nhưng anh nhận hết lỗi về mình. Phù Dung không xấu xa như em nghĩ đâu.- Anh bị lừa gạt, anh hiểu không?- Đừng nghĩ lệch lạc, Ban Mai ạ. Nếu Phù Dung cố ý giành giật anh sẽ không để cô ấy lộng hành. Cổ rất đáng thương. Yêu anh, nhưng cam chịu thiệt thòi. Và bây giờ cổ còn đứa bé. Anh không thể bỏ mặc cổ. Dù anh vẫn còn yêu em.- Và anh đã đưa em với nó lên bàn cân, phần nặng hơn nghiêng về nó?- Tụi anh còn có sự ràng buộc, em không là người trong cuộc nên sẽ không hiểu được, điều đó trói buộc đời nhau. Nó bền vững chứ không phải là tình cảm suông.- Anh có biết tại sao Phù Dung nhanh chóng đòi đính hôn không? Vì nó sợ em níu kéo anh, nó đã cấm em gọi điện cho anh.Định thở dài:- Có thể em hiểu lầm ý cô ấy. Dù sao điều đó cũng có thể thông cảm, khi đã không còn con đường nào khác, cổ phải giữ hạnh phúc của mình. Đó là tâm lý chung mà.- Em không tin nó có thai với anh, một người xảo quyệt như nó có thể dựng được bất cứ chuyện gì, đừng để bị nó lừa gạt anh Định à. Rồi anh sẽ hối hận.- Anh hiểu em hận Phù Dung, nhưng không nên gán ghép cô ấy, Ban Mai ạ. Cổ đáng thương lắm, nếu em thấy cổ bị dẫn dắt khổ sở, em sẽ thông cảm được.Ban Mai muốn quẩn trí vì tức, vì đau khổ, bất lực. Giờ đây, bên cạnh anh, lòng căm thù đối với Phù Dung, còn có cả sự tức tối trước con người mù quáng như Định. Giọng cô run rẩy:- Em hoàn toàn bất ngờ vì thái độ của anh. Em cứ nghĩ thời gian qua anh mặc cảm nên không dám gặp em, không ngờ là anh bị xỏ mũi.Cô phần nộ nói lớn giọng:- Một người đã ra đời, đã từng trải lẫn lộn như anh, lẽ nào bị một đứa con gái nhỏ tuổi hơn lường gạt. Anh có biết không, anh giống như một tên khờ, anh làm em thương hại.- Thông cảm cho anh, Ban Mai ạ. Anh không xứng đáng

với em nữa. Rồi em sẽ gặp người khác hơn anh, anh thật sự mong như vậy.- Không cần lo cho em, vì bây giờ em biết em sáng suốt hơn anh. Em chỉ muốn anh đừng lao theo nó nữa. Hãy dừng lại, kiểm tra lại tất cả, trước khi quá muộn. Định mím môi:- Tội anh sắp đính hôn, không làm khác được nữa Ban Mai ạ. Tha lỗi cho anh. Điều làm anh khổ tâm nhất là phải nhìn em đau khổ. Nhưng anh không làm khác được. Ban Mai tức run:- Em dám chắc anh rất mù mờ về cái thai đó. Thấy Định không nói gì, cô nói tiếp với một vẻ thất vọng mênh mông:- Nếu không gặp anh hôm nay, có lẽ em còn ảo tưởng lắm. Không thể ngờ anh thay đổi như vậy.- Anh thật tình xin lỗi em, Ban Mai ạ.- Trong tình cảm không có vấn đề ai có lỗi, mà là biết coi trọng nó hay không. Anh làm em thấy tình yêu của mình không có nền tảng gì cả. Chỉ cần một sự cố cũng có thể đổ ào.- Anh không xứng đáng với em, cầu mong là sau này em gặp một người tốt hơn anh gấp trăm lần.- Anh cứ thanh thản mà cưới nó đi, đừng ngại với em. Em có buồn thật đấy, nhưng không hề yếu đuối. Em sẽ không ngồi một chỗ để tiếc nuối tình cảm này đâu. Nói xong, cô đứng lên, nói một cách thanh thản:- Vĩnh biệt. Định vẫn ngồi chống tay trên bàn, không ngẩng lên chào Ban Mai. Còn cô thì chưa bao giờ thấy một người con trai bạc nhược đến vậy. Không còn là thần tượng của cô nữa, chỉ còn là một người bị nhấn chìm bởi đau khổ dần xé, yếu đuối. Chính vì thấy anh như vậy, nên cô thanh thản. Ban Mai thất thiếu ra về. Giờ đây cô có tâm trạng rất lạ. Đau khổ dày vò. Tức điên đảo. Nhưng đồng thời lại thấy thanh thản. Cô đã sống trong thời gian chờ đợi, hy vọng mơ hồ. Nhưng giờ đây thì điều đó đã chấm dứt. Sự yếu lòng của Định làm cô không còn tội thờ tình yêu của mình nữa. Một ngày sau thì bộ phim quay xong. Vào buổi chiều, cô quay cảnh cuối ở phim trường thì lại nhận điện thoại của Phù Dung. Giọng cô ta khiêu khích ngay từ đầu:- Thế nào Ban Mai, tội tao đã đính hôn rồi đấy. Tất cả người trong gia đình anh Định đều thừa nhận tao là con dâu. Họ chấp nhận tao thay mày. Thế nào, có ý kiến gì không? Ban Mai cắn chặt răng, run lấy lấy vì tức:- Tao không tin mày có thai, đó là mưu kế của mày phải không? Nếu không có thì sao? Cho là không có đi, nhưng mày nói có ai tin không? Cứ việc tới nói cho gia đình anh biết đi. Thử xem ai tin mày, xin mời.- Đồ tồi! Phù Dung cười đắc thắng:- Mày thua rồi nhé. Từ giờ về sau, tao có quyền cầm mày liên lạc với anh, điện thoại cũng không. Nếu mày ngoan cố, tao sẽ cầu viện với ba mẹ anh, họ mắng thì mang nhục ráng chịu đấy.- Con người mày thật là đáng sợ. Thật kinh tởm. Nói xong, cô đóng máy cái cụp. Tiếng cười của Phù Dung như còn văng vẳng trong máy, khiến cô bấn loạn quảng mạnh nó xuống đất.

14. Chương 10.1

CHƯƠNG 10 -Bộ phim còn đang trình chiếu, nhưng đã có rất nhiều bài viết về nó. Cùng với sự quảng cáo rầm rộ đó, là những bài báo giới thiệu diễn viên Ban Mai, như một sự chuẩn bị tâm lý cho khán giả thích xem phim. Khiến người ta có tâm lý tò mò, chờ đợi sự xuất hiện một gương mặt điện ảnh mới. Người ta chưa biết cô diễn viên ấy diễn xuất ra sao, nhưng hình ảnh của cô với tư cách là người mẫu, đã gây được rất nhiều cảm tình. Vì cô có gương mặt trẻ thơ, hồn nhiên. Khác với những diễn viên ngôi sao có vẻ đẹp lộng lẫy. Trong tuần lễ đầu khi phát hành bộ phim, Ban Mai sống trong tâm trạng bồng bềnh như ở thế giới nào khác. Cuộc sống cô bị xáo trộn hẳn đi. Ra ngoài đường, cô thấy những băng rôn với hình của mình tràn ngập. Phóng viên của các tờ báo đến nhà phỏng vấn cô. Trong đó có hai tờ báo lấy ảnh cô làm bìa. Người ta thích cô ở nét diễn xuất hồn nhiên, dễ thương cộng với kịch bản phim đặc sắc. Quả nhiên bộ phim đã làm xôn xao dư luận, vượt xa bộ phim “Hoa sóng” cũng rất ấn khách, của đạo diễn Hoàng Định trước đó. Tối nay Nhà văn hóa tổ chức đêm giao lưu với các ngôi sao điện ảnh. Ban tổ chức mời tất cả ba ngôi sao, trong đó diễn viên Linh Lan đã nổi tiếng từ lâu. Và hai ngôi sao xuất hiện trong năm nay, đó là Phù Dung và Ban Mai. Buổi giao lưu bắt đầu lúc này. Sau khi MC giới thiệu, các cô diễn viên bắt đầu bước ra. Đầu tiên là diễn viên Linh Lan. Khi cô xuất hiện, phía dưới một tràng pháo tay nổi lên rộn rã. Cô cúi chào, rồi bước đến ngồi ở vị trí của mình giữa sân khấu. MC Thúy Oanh giới thiệu tiếp:- Các bạn đã từng ái mộ diễn viên Phù Dung qua bộ phim “Hoa sóng” của đạo diễn Hoàng Định, diễn viên Phù Dung cũng là người mẫu nổi tiếng trong lĩnh vực thời trang. Xin một tràng pháo tay cho người mẫu, diễn viên Phù Dung. Phía dưới lại có tiếng vỗ tay sôi nổi. Phù Dung bước ra, điệu dàng cúi chào. Tối nay, cô xuất hiện trong bộ áo dạ hội màu vàng lấp lánh kim tuyến. Tóc vấn lộn cầu kỳ. Trông cô có vẻ quá nổi, so với cách ăn mặc thanh lịch của diễn viên Linh Lan. Toàn bộ con người cô toát lên vẻ đẹp rực rỡ, táo bạo. Cả phong cách cũng tự tin mạnh mẽ như phong cách của các ngôi sao nước ngoài. Đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, MC Thúy Oanh giới

tay về phía trong sân khấu.- Cuối cùng là diễn viên Ban Mai.Ban Mai nhẹ nhàng bước ra. Lối giới thiệu của MC như bị chìm ngấm, trong tiếng vỗ tay vang dậy muốn vỡ cả phòng. Thậm chí có các cô bé, cậu bé đứng hăng dậy, vung tay lên trời la lớn.- Hoan hô Ban Mai, hoan hô.Khán giả ùa lên tặng hoa cho cô. Nhiều đến nỗi MC Thúy Oanh phải cầm phụ. Ban Mai bị bất ngờ và kinh ngạc, đến mức phát khóc vì cảm động. Cô cúi chào rất nhiều lần, và cầm micro nói run run:- Ban Mai vô cùng biết ơn tình cảm của các bạn dành cho Ban Mai. Xin cảm ơn rất nhiều.Cô nói xong, phía dưới càng vỗ tay dữ hơn. Không phải câu nói đó có ý hay, mà người ta thích nét dễ thương chân thật của cô. Đã thích thì người ta có mọi cơ để biểu hiện tình cảm.Ngay cả ban tổ chức cũng rất ngạc nhiên vì sự nhiệt tình của khán giả. Rất ít trường hợp cuồng nhiệt như vậy. Nhưng nhờ như vậy mà đêm giao lưu lại thành công hơn.Diễn viên Linh Lan đã giao lưu với khán giả vài lần, nên cũng không có gì mới mẻ lắm. Và các câu hỏi kết thúc khá nhanh.Đến Phù Dung thì câu hỏi nhiều hơn, một khán giả đã hỏi khá tò mò, táo bạo.- Khi đóng vai Phượng, nhìn chị rất bình dị. Nhưng ngoài đời, chị có vẻ rất... chịu quây, vậy cái nào mới là bản chất của chị.Phù Dung nghiêng đầu cười ra vẻ suy nghĩ rồi nói hơi nhỏ giọng:- Mình đa tính cách lắm. Ở chỗ này thì hiền, ở chỗ khác thì dữ. Nơi khác nữa thì lại sôi nổi, cũng tùy môi trường thôi.MC Thúy Oanh gật đầu cười:- Có lẽ nhờ nhiều tính cách, nên Phù Dung có thể thành công nhiều vai khác nhau. Và một câu hỏi khác của một bạn nữ "Chị thấy làm người mẫu và làm diễn viên, chị thích nghề nào hơn".- Theo tôi thì lĩnh vực nào cũng hay như nhau. Khi diễn thời trang, dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ, tôi xuất hiện dưới những bước đi tự tin, và để lại cho khán giả ấn tượng về bộ đồ tôi trình diễn. Còn khi làm việc ở phim trường, tôi đã hóa thân thành nhân vật mà đạo diễn yêu cầu, nó cũng khá dễ dàng đối với tôi, cho nên nghề nào cũng thích như nhau.Câu trả lời rất sát với câu hỏi. Nhưng hình như hơi bị... thiếu khiêm tốn, hơi phô trương. MC Thúy Oanh mỉm cười nói đỡ:- Trả lời như thế, chứng tỏ người mẫu, diễn viên Phù Dung là người đầy tài năng. Chúc chị sẽ tiến xa hơn nữa trên con đường nghệ thuật. Xin Phù Dung vui lòng trả lời một câu hỏi tiếp theo: "Chị Phù Dung ơi! Em nghe nói nghề người mẫu cũng có nhiều khó khăn và cạnh tranh, vậy chị có thái độ thế nào trước những khó khăn đó".Phù Dung cười rất tươi:- Bạn đã hiểu nhiều về mặt trái của thế giới người mẫu đó. Tất nhiên là ở đâu cũng có sự ganh đua. Nhưng tôi không hề quan tâm chuyện đó. Ngược lại, tôi luôn nâng đỡ bạn bè, giúp họ được như tôi.Cô nghiêng người qua, ôm choàng vai Ban Mai:- Như đối với Ban Mai chẳng hạn, lúc Ban Mai mới vào nghề, tôi đã nâng đỡ nhiều lắm. Vì tôi nghĩ giữa bạn bè phải cư xử tốt đẹp với nhau.Ban Mai nhìn Phù Dung một cái, không biết nên có thái độ ra sao. Thế là cô ngồi im và vì bao nhiêu người đang nhìn vào mình, nên cô phải mỉm cười. "Hết biết";MC Thúy Oanh nhận xét:- Như vậy là không những tài năng, mà Phù Dung còn là người có tính cách cởi mở. Chắc Phù Dung có nhiều bạn bè lắm.- Vâng, rất nhiều.- Xin cảm ơn câu trả lời của Phù Dung, và sau đây là những câu hỏi dành cho diễn viên Ban Mai. Xin mời Ban Mai Ban Mai đứng dậy, gật đầu chào rồi đứng im nghe câu hỏi. MC Thúy Oanh nhìn vào mảnh giấy đọc lớn:- Xen phim "Khúc tình ca mùa thu", mình rất thích nhân vật Thy. Ngoài đời Ban Mai cũng rất giống nhân vật trong phim. Đó có phải là tính cách thật của Ban Mai không? Khi diễn chắc Ban Mai chẳng gặp khó khăn gì?Ban Mai cầm micro, trả lời tự nhiên:- Ban Mai cảm ơn bạn đã có nhận xét tốt về Ban Mai. Được giống nhân vật trong phim thì thật là vinh hạnh. Vâng, khi diễn, Ban Mai được đạo diễn bảo "cứ nghĩ và làm theo cách nghĩ của cô", thế là Ban Mai diễn tới.MC Thúy Oanh mỉm cười:- Vậy là đạo diễn chẳng cần phải chỉ đạo diễn xuất nhiều?- Dạ, cũng có chị ạ. Ban Mai mới đóng phim lần đầu nên còn vụng về lắm. May là đạo diễn Luận Thái chỉ dạy rất tận tụy và được học hỏi ở các bạn cùng diễn, nên Ban Mai không thấy căng thẳng lắm.- Ban Mai khiêm tốn nên nói thế, chứ xem phim, mình thấy cách diễn của bạn rất chừng mực.- Dạ, cảm ơn chị đã khen.- Một câu hỏi khác của bạn nam "Ban Mai nghĩ gì khi được người khác mến mộ".Ban Mai hơi cần mòi suy nghĩ, rồi nói thận trọng:- Ban Mai nghĩ, được yêu mến là một nguồn vui vô tận. Nó nâng đỡ tinh thần khi Ban Mai gặp khó khăn. Nhưng đồng thời nó cũng là mục tiêu phấn đấu. Vì Ban Mai sợ mình không xứng đáng với tình cảm yêu mến đó.MC Thúy Oanh cười:- Theo mình thấy thì Ban Mai không phải sợ điều đó. Ngược lại, bạn rất xứng đáng nhận sự yêu mến của khán giả.- Ban Mai xin cảm ơn.- Và một câu hỏi nữa, câu hỏi rất cụ thể, Ban Mai vui lòng trả lời. Là "Nghe nói lần đầu tiên trên sân diễn, Ban Mai đã tự thay đổi cách trang điểm, vì không hài lòng người hoá trang, chuyện đó có không, và bạn đã nghĩ thế nào về chuyện đó?".Đọc xong câu hỏi, MC Thúy Oanh nhìn Ban Mai một cái, câu hỏi này hơi táo bạo và có vẻ riêng tư quá. Vốn là người linh hoạt trong ứng xử, cô bèn nói nhỏ:- Ban Mai có thể từ chối trả lời cũng được.Phù Dung thấy hơi lo. Cô nắm tay Ban Mai - Đừng trả lời Ngay cả Ban Mai cũng bị bất ngờ. Không hiểu tại sao có người biết chuyện đó mà lại hỏi cô một cách tò mò công khai như vậy. Cô không đồng ý cách giải quyết của Thúy Oanh, vì như thế chẳng khác nào lấp liếm cho qua, cô bèn quyết định nói thật.Và cô hơi cúi người về phía trước, trả lời bằng giọng chân thật, nhẹ nhàng:- Bạn đã biết, đó là lần diễn đầu tiên của

Ban Mai, nên chắc bạn cũng hiểu Ban Mai rất run. Lúc đó, trước khi ra sân khấu, Phù Dung đây - cô giơ tay về phía Phù Dung - Phù Dung đã nói với Ban Mai rằng "mặt bạn giống con nít quá, người hoá trang rất dễ mới không biết xoa khuyết điểm đó". Thế là Phù Dung kéo Ban Mai trở lại, về ặt đậm lên. Phía dưới, khán giả cười rần rộ. Người ta cười vì câu chuyện của cô có vẻ tếu tếu, ngộ nghĩnh. Thậm chí có rất nhiều người vỗ tay tán thưởng. Phù Dung tức bầm gan. Nhưng ráng bấm bụng ngồi im. Cả MC Thúy Oanh và diễn viên Linh Lan, vốn rất chững chạc trong giao tiếp cũng phải bật cười: MC Thúy Oanh nhìn Ban Mai: Thế lúc đó, Ban Mai nghĩ gì? - Dạ lúc đó Ban Mai còn khờ lắm, ai nói gì cũng sợ, thế là Ban Mai đồng ý cho sửa mặt. Và tin vào thẩm mỹ của Phù Dung, nên Ban Mai không kiểm tra lại. Phía dưới lại cười rần rộ, lại vỗ tay náo nhiệt. Đúng là đêm giao lưu rất vui, rất sôi nổi vì phần giao lưu của Ban Mai. Ba diễn viên với ba phong cách khác nhau, đều gây cho khán giả những ấn tượng khác nhau. Diễn viên Linh Lan chững chạc và thanh lịch làm người ta có cảm giác nề phục. Nhưng phong cách quá tự tin và lối trang điểm phô trương của Phù Dung, lại làm người ta hơi bị hăng, so với tình cảm khi xem cô đóng phim. Cộng với cách trả lời thiếu khiêm tốn của cô. So sánh với Linh Lan, sự ưu ái có vẻ kém đi, nếu không muốn nói là mất lòng. Nhưng đến Ban Mai thì khác. Cách trang điểm kín đáo gần như không trang điểm của cô, có cái gì đó làm người ta thấy dễ gần. Cộng thêm sự thân thực hồn nhiên khi trả lời các câu hỏi, cô thật sự gây nên cảm tình nồng nhiệt của khán giả. Người ta thích cô, vì cô là diễn viên có gương mặt trong sáng, thơ ngây. Cô là hiện tượng rất hiếm trong số những ngôi sao màn bạc. Buổi giao lưu kết thúc một cách hào hứng. Khi hạ màn, các cô diễn viên gom hoa ôm vào trong. Riêng Ban Mai, vì hoa nhiều quá nên MC Thúy Oanh phải gom phụ cô. Khi vào phía trong cánh gà, Phù Dung chợt đi xăm xăm về phía Ban Mai. Trong chớp nhoáng, cô vung tay tát thẳng vào mặt Ban Mai, nghiêng rằng: - Đồ khốn nạn! Thúy Oanh, Linh Lan đứng sững nhìn Phù Dung. Anh phụ trách ánh sáng đang đẩy đèn vào trong, cũng quay lại nhìn. Mấy người dọn dẹp sân khấu tò mò ngừng tay quan sát. Phải nói là tất cả đều kinh ngạc vì hành động quá khích của Phù Dung. Ban Mai choáng váng đến mức không hay mình buông rơi những bó hoa. Cô chưa kịp có phản ứng thì Phù Dung đã tuôn ra một tràng: - Đồ mất dạy! Tại sao mày nói chuyện đó ọi người nghe. Mày muốn bêu xấu tao phải không? Ban Mai đã trấn tĩnh lại, giọng cô cứng rắn: - Nếu mày thấy đó là chuyện xấu thì mày đã tự trả lời về hành động của mày rồi, có phải lúc đó mày cố ý không? Phù Dung điên tiết lên, giọng cô the thé: - Tao không cần biết, mày thâm hiểm lắm, đợi đến lúc có cơ hội thì trả thù tao, đồ quỷ cái, đồ... Cô tuôn ra một lô từ ngữ làm người nghe xây xẩm. Ban Mai tức run lấy bẫy, giọng cô lớn hẳn lên: - Nếu mày còn mắng nhiếc, tao sẽ không nhịn nữa đâu. Cứ la lớn lên ọi người biết con người thật của mày. - Ừ, con người tao là vậy đó, thì sao? Thì sao? Vừa nói cô vừa xắn cổ vào Ban Mai, vừa kéo áo vừa nắm tóc, vừa la hét văng tục. Cô trút tất cả sự tức giận, thô thiển man dại của mình, mà không cần biết hậu quả. Và bất chấp những nhận xét xung quanh mình. Đúng hơn là cô coi họ không là gì, nên không cần giữ mình. Mọi người xúm lại kè Phù Dung ra, Linh Lan nói như phê phán: - Em làm vậy, không sợ bị mang tai tiếng sao? Phù Dung hất tay mọi người, giọng khàn đi vì la hét. Nhưng vẫn còn hung hăng: - Mấy người mà biết cái gì? Im đi! Vừa lúc đó, Định xuất hiện, anh đã nghe ai đó kể lại chuyện, giọng anh có vẻ lo ngại: - Chuyện gì vậy? Vừa thấy anh, Phù Dung chợt bùm mặt khóc. Mọi người sững sờ nhìn cử chỉ yếu đuối bất ngờ của cô. Trông cô có vẻ bị Oanh ức, bị hiếp đáp và có vẻ nhu nhược. Định đi đến gần Phù Dung: - Chuyện là thế nào, nín khóc đi Phù Dung. Phù Dung buông tay xuống, khóc tức tưởi: - Em có làm gì đâu, em biết em có lỗi nên lúc nào cũng nhường nhịn, nhưng nó cứ cố tình kiểm chuyện với em. - Tao kiểm chuyện à? Có phải tao chủ động kiểm chuyện không? - Ban Mai kêu lên. Linh Lan và Thúy Oanh can cô lại: - Đừng nói gì hết, Ban Mai. Định nhìn thấy vẻ ác cảm trên mặt mọi người, anh đâm ra khó xử. Và anh kéo tay Phù Dung đi: - Em về đi, chuyện gì từ từ giải quyết sau. Linh Lan chợt bước đến gần Định: - Em lấy làm tiếc cho anh. Xin chia buồn với anh. Câu nói tối nghĩa của cô làm Định hơi bất ngờ. Anh nhú mày hỏi lại: - Em muốn nói cái gì? Cái gì chia buồn? Linh Lan cười cười: - Thì em chỉ nói vậy thôi, anh hiểu sao cũng được. Định nhìn cô hơi lâu. Rồi quay qua kéo tay Phù Dung: - Mình về đi. Cả hai đi ra khỏi hậu trường. Vừa bước ra sân, Phù Dung đã quấy mình ra khỏi tay Định, khóc dữ hơn: - Lúc này nó làm xấu em, thế mà anh không nói nó một tiếng, anh đâu có bênh vực em. - Anh không thể phân xử chuyện này đâu. Em biết làm vậy là kỳ mà. - Kỳ cái gì? Để nó bêu xấu em thì anh chịu hả? Cô chợt nghiêng rằng, hai mắt long lên: - Con này cao tay lắm, nó đợi lúc có đông người rồi hạ em, đồ chó chết! Định nhìn sững cô, chất "bà chằn" bộc lộ lúc này của cô, khiến anh kinh ngạc. Và anh cố phân tích để cô hiểu: - Ban Mai không thâm hiểm như vậy đâu, nếu là em thì cũng phải trả lời thôi. Chính cổ cũng đâu biết người ta hỏi như vậy - Nhưng nó không trả lời cũng được vậy. Nó cố tình chơi em mà. - Phù Dung này! Em đề cao cái tôi của em quá rồi. Ban Mai chỉ lơ kể lại sự việc, chứ đâu có ý nói xấu em. - Nó kể lại tức là nó muốn hạ em rồi, nó muốn nói em chơi xấu nó. - Anh không nghĩ như vậy, chỉ có em suy đoán lung tung thôi. Đầu óc Phù Dung quay cuồng vì cơn

tức. Cô bèn chuyển sang chuyện khác.- Nó là cái thá gì mà thành công hơn em chứ. Bộ phim nó đóng cũng được lăng xê hơn em, báo chí viết rầm rộ về nó, còn được đưa đi dự liên hoan phim nữa.- Lúc em đóng phim, em cũng được quảng cáo ấy chứ.- Nhưng không bằng nó. Còn anh nữa, anh là đồ bất tài, nghe nói anh chuẩn bị bộ phim kỹ lắm. Ai ngờ không bằng một góc phim của ông Thái. Cái thằng vô danh kia còn viết được kịch bản hay. Còn anh, kịch bản dở ẹc, cũng nhận quay.Định nghiêm mặt:- Đủ rồi Phù Dung.- Chưa đủ, còn nữa. Phim người ta được dự liên hoan, còn anh thì sao? Anh là cái thá gì so với ông Thái?- Không ngờ em ăn nói hồ đồ như vậy? Trước kia, anh thấy em biết điều lắm.- Ủ, tôi là vậy đó, có ngon thì bỏ tôi đi, hủy hôn đi.- Quá đáng!Định sầm mặt bỏ đi. Phù Dung lập tức ngồi khụy xuống, rên rên:- Đau bụng quá! Cái thai làm sao vậy nè. Trời ơi! Đau quá!

15. Chương 10.2

Định quay lại, đứng trước mặt cô:- Có sao không?- Từ nãy giờ thấy đau lâm râm, bây giờ dữ hơn. Mỗi lần gặp chuyện gì tức là đau chịu không nổi.- Em bỏ diễn thời trang đi, nghỉ giữ sức chờ sanh, đừng để xảy ra chuyện gì rồi hối hận.- Không, tôi mà nghỉ thì con nhỏ đó sẽ qua mặt tôi à. Còn lâu!- Bụng em lớn như vậy, làm sao mà lên sân khấu được.- Tôi có cách để đối phó, kệ tôi!Định mím môi nhìn cô. Anh không hiểu bản chất Phù Dung là như vậy. Hay chỉ vì cô đang mất bình tĩnh? Trước kia, cô luôn tỏ ra nhường nhịn, chịu ép mình trước Ban Mai. Đó là thật hay đóng kịch đây?Phù Dung đang thịnh nộ, nên không còn tâm trí đóng kịch trước mặt Định. Mà thật ra, cô cũng không cần đóng kịch nữa, cô đã trói buộc được anh, việc gì phải tỏ ra yếu đuối, cầu lụy.Trên suốt đoạn đường về nhà, hai người không hề nói với nhau một câu. Đến lúc chia tay ở cổng nhà cô, Định cũng không dần hoà. Phù Dung bắt cần anh có giận hay không. Vấn đề là anh có dám bỏ cô không mà thôi. Chắc chắn anh sẽ không dám rồi.Suốt cả đêm, cô tức không ngủ được. Tối nay, cô đã thất bại hơn Ban Mai. Nhớ lại lúc khán giả ùa lên tặng hoa, rồi những tràng vỗ tay dành cho Ban Mai, cô tối mặt lên vì tức. Đã vậy, con khôn ấy còn vạch mặt cô trước đông người. Dám đụng đến cô dễ sống lắm sao?Phù Dung bực tức nhảy xuống giường, đi tới đi lui trong phòng. Nghiến răng với những dự tính trong đầu. Đã đến mức như vậy, cô sẽ cho Ban Mai không còn đường sống, đừng nói là sống bình thường.Cuối tháng này, công ty may mặc thời trang sẽ giới thiệu bộ sưu tập thời trang mùa xuân. Tập trung những nhà thiết kế nổi tiếng. Dĩ nhiên cả cô và Ban Mai đều được mời. Nhưng cô không muốn Ban Mai tham gia đêm diễn đó. Đúng hơn, cô muốn đó là đêm diễn cuối cùng của Ban Mai.Buổi tối, trước giờ diễn, nhà thiết kế Mỹ Lý phát hiện ra mấy bộ đồ mẫu của mình bị cắt loạn xạ, rách quá nhiều đến nỗi không thể nào cứu vãn. Thế là trong phòng thay đồ nháo nhào lên. Các cô người mẫu chia nhau kiểm tra lại mẫu áo lát nữa sẽ mặc. Hai nhà thiết kế Thụy Thụy và Hoa Lan quýnh quýnh kiểm những mẫu quảng cáo của mình. Đạo diễn lo lắng đi đi lại lại, suy nghĩ cách lấp chương trình. Phải nói là chưa khi nào có sự cố tày trời như vậy.Nhà thiết kế Mỹ Lý phát điên lên. Chị gọi tất cả các cô người mẫu lại:- Hôm qua, ai là người ra sau cùng?Các cô đưa mắt nhìn nhau, rồi Hồng Liên lên tiếng:- Em với Thủy ra sau. Nhưng em thề là em không biết chuyện này. Em nói thật đó, thử xong áo là em treo lại, không để ý cái gì khác.Đạo diễn Minh Kiểm xem vào:- Bây giờ hỏi chung chung cũng không xác định được đâu, ai là người mặc mấy chiếc áo đó?Mỹ Lý quay phắt qua nhìn Phù Dung:- Lúc thử xong, em có phát hiện gì không?- Dạ không chị ạ. Treo lên xong là em đi ra. Với lại đó là áo em mặc, làm sao em dám làm vậy.Mỹ Lý hầm hầm:- Rõ ràng là có người cố ý phá, tôi mà tìm ra được, người đó sẽ không yên với tôi.Phù Dung dè dặt bước đến, nói nhỏ cho riêng chị nghe:- Em nói điều này, nếu không phải chị đừng trách em. Em chỉ giúp chị đặt giả thuyết thôi. Có khi nào có sự trả thù không?- Trả thù cái gì?Mỹ Lý nhú mày hỏi lại. Nhưng hỏi xong, chị lập tức nhớ ra. Đúng ra, ban đầu chị đã giao cho Ban Mai mặc. Nhưng sau đó Phù Dung năn nỉ xin đổi. Còn chị thì vốn có ấn tượng với Ban Mai từ lần diễn đầu tiên của cô, nên đã đồng ý cho đổi, dù phong cách của Ban Mai hợp hơn.Ý nghĩ đó làm chị giận dữ, nói gần như hét:- Ban Mai, bước qua đây.Ban Mai giật mình nhìn chị. Rồi ngơ ngác đi diễn trước mặt chị.- Dạ, chị ạ? Có phải cô làm chuyện này không? Cô muốn trả thù tôi phải không?Ban Mai thất sắc nhìn Mỹ Lý. Kinh ngạc và bấn loạn, cô lắc đầu tới tấp:- Em không có làm, không phải em.Mọi người nhìn cô chăm chăm, ai cũng biết chuyện Phù Dung đòi đổi áo. Và cũng như nhà thiết kế, bản năng làm mọi người nghi ngờ cô.Gần như kết luận chắc chắn.Đạo diễn Minh Kiểm, vốn rất có cảm tình với Ban Mai, cũng thấy phật lòng. Anh hiểu rõ sự thù hằn giữa cô và Phù Dung trước

giờ. Nhưng Ban Mai hành động như vậy thì quá tệ. Ban Mai nhìn những ánh mắt căm ghét chiếu vào mình, cô sợ muốn điên lên. - Không phải em, em xin thề là không phải mà. Nhưng Mỹ Lý mất bình tĩnh không còn suy xét nổi, chị bước đến, xô mạnh cô vào tường. - Cô phải trả giá về chuyện này, tại sao cô hèn hạ đến như vậy chứ? Cô có biết công lao tôi đổ vào đó khó khăn bao nhiêu không hả? Đồ xấu xa! Giữa lúc đó, nhà báo Thu Thanh bước vào phòng. Cô đến lấy tư liệu để viết bài giới thiệu về bộ sưu tập mùa xuân. Nghe nói có sự cố nên cô vào lấy tin. Và cô đứng ra một góc, hỏi một cô người mẫu sự việc xảy ra. Mọi người quên bằng chuyện ra diễn. Ai cũng tập trung chĩa mũi dùi về Ban Mai. Trong lúc sự việc chỉ ở mức độ nghi ngờ, thì Phù Dung chủ động đẩy nó tới việc kết luận nhanh chóng. Từ trong phía dãy treo áo, cô bước ra. Trên tay cầm một chiếc nút áo rất đẹp, cô đưa cho Mỹ Lý. - Em mượn được cái này ở chỗ treo áo. Nút áo này là của Ban Mai đó, không biết có ai nhớ hôm qua Ban Mai mặc áo gì không? Minh thì thấy Ban Mai mặc kiểu áo đẹp nên có nhìn. Nút áo này là của bạn đó, nhận ra không Mai? 'Đây là đòn mồi của nó'. Ban Mai nhanh chóng hiểu ra ngay. Nhưng cô không thể chống đỡ. Vì sự việc đã rành rành như vậy. Không kiềm được, cô bước đến, tát cho Phù Dung một cái. - Mày hèn lắm. Mày kịch này là mày dựng lên phải không? Phù Dung ôm một bên mặt, cắn môi. - Tao chỉ thấy sao nói vậy thôi, chứ có cố ý gì đâu. Mỹ Lý phẫn nộ, quát mắng nhìn Ban Mai. - Bằng chứng rành rành ra đó còn dám đánh người ta. Cô quá quắt lắm. Chị quay qua cô phóng viên. - Cô nhà báo này, cô hãy viết về vụ này đăng báo, cho người khác làm gương nữa. Thật không ngờ trong hàng ngũ này lại có người xấu xa đến vậy. Minh Kiềm bước ra giữa mọi người. - Chuyện này tạm gác lại tính sau. Bây giờ vấn đề là tìm cách nào đó giải quyết, các cô qua chuẩn bị, nhanh đi, sắp tới giờ rồi. Mọi người nhanh chóng tản ra. Đi lo việc của mình. Ban Mai vẫn đứng gục đầu vào tường, khóc nức nở. Nhà thiết kế Mỹ Lý bước đến gần cô, giọng hằn học. - Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Hừ! Chị bỏ đi ra ngoài. Ban Mai khóc một lát mới trấn tĩnh nổi. Cô đến ngồi trước bàn trang điểm một cách vật vờ. Rồi đi ra phía sân khấu như người mất hồn. Khi đến cuối buổi diễn, bà Thảo bước vào phòng thay đồ. Đứng khoanh tay dựa tường, bà nói với giọng nghiêm nghị. - Các cô tẩy trang xong thì đi qua hội trường, tất cả đều ở lại, đừng có nào về hết đây. Tôi muốn làm sáng tỏ chuyện lúc này. Ban Mai thần thờ dẹt hộp trang điểm vào giỏ, rồi ngồi yên, đợi mọi người đi ra trước. Phù Dung khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đầy thách thức với nụ cười nhếch môi. Cô khoan khoái đi từng bước đến gần Ban Mai, gật gù. - Thật đáng tiếc à, tội nghiệp quá! Hãy chào vĩnh biệt phòng này đi, mày sẽ không còn sân khấu nào dung túng đâu. Ban Mai đứng bật dậy. - Mày bày chuyện này phải không? Tao biết chắc là mày chứ không ai. Phù Dung thần nhiên tung tung chìa khóa trên tay. - Bằng chứng đâu? Nói thử xem. - Không có bằng chứng, tao vẫn biết đó là mày. - Tức cười ghê, mọi người đều nắm bằng chứng về mày, nếu muốn họ tin mày thì ráng tìm đi. Không biết tao có làm hay không. Nhưng ai cũng biết mày không có việc gì ở quầy áo của chị Lý, thì qua đó làm gì, để nút áo phải rớt lại thế. Cô cười lên hăng hắc, rồi bỏ đi. Nhưng được vài bước, cô quay lại. - Còn nữa, lúc này tao để yên vì có nhiều người, chứ không phải tao bỏ qua. Đừng có láo xược thế nhé. Vừa nói, cô vừa túm tóc Ban Mai, dúi đầu cô xuống bàn trang điểm. Ban Mai bị bất ngờ chưa phản ứng kịp, nên lãnh trọn một cái tát nảy lửa, hoa cả mắt. Khi cô vùng lên được thì bà Thảo cũng vừa bước vào phòng. Thấy cảnh đó, bà nạt lớn. - Làm gì dữ vậy Phù Dung? Hung dữ vừa vừa thôi chứ. Phù Dung khựng lại, rồi cười giả lả với bà. Nhưng bà Thảo không nhìn cô, chỉ quay qua Ban Mai. - Con chải lại tóc rồi qua hội trường đi. Bà nhìn qua Phù Dung. - Còn cô nữa, đi nhanh lên. Khi ba người đi vào hội trường, thì mọi người đã ngồi chờ dưới hàng ghế. Phù Dung khoái trá khi thấy phóng viên Thu Thanh vẫn còn ở lại. Lần này thì coi như Ban Mai chết tươi. Mọi người ngồi dưới hàng ghế. Bà Thảo bước tới đứng phía trước, giọng nghiêm trang. - Lần đầu tiên công ty xảy ra chuyện như vậy, tôi biết đó là hành động trả thù lẫn nhau và tôi không chấp nhận một chuyện tồi tệ như vậy. Vì vậy ngay hôm nay, phải tìm cho ra thủ phạm. Phía dưới lao xao lên. Nhưng bà Thảo đã ngăn lại. - Tôi biết mọi người muốn nói gì, nhưng tôi có bằng chứng xác thực hơn. Bà bước đến phía tủ đặt tivi, đặt cuộn băng vào máy bấm nút. Màn hình hiện lên toàn cảnh trong phòng treo mẫu áo. Các cô gái đi ra đi vào. Máy ghi không bỏ sót một người. Và cuối cùng là hình ảnh Phù Dung với chiếc kéo trên tay bước vào kệ treo áo. Những động tác vội vã. Chiếc áo bị những đường cắt nhan nhợt. Cái thấy cái không thấy được. Nhưng cũng đủ để biết cô đã làm những gì. Tất cả mọi người kinh ngạc kêu lên, và ngó Phù Dung như quái vật. Còn cô thì ngồi chết lặng trên ghế, chơi với đến trở tay không kịp. Tiếng ai đó kêu lên. - Thật là thâm độc quá sức tưởng tượng. Nhà thiết kế Thụy Thụy bước đến trước mặt Phù Dung, với một vẻ ghê tởm. - Cô làm tôi phải đề phòng, sau này nếu có mặt cô trong chương trình của tôi, chắc tôi phải cử người quản lý đồ của tôi. Thấy tày trời. Mỹ Lý ngó qua cô, giọng nói rắn đanh. - Sẽ không có chuyện đó đâu, cô ta sẽ không bao giờ có hợp đồng nào nữa. Môi trường này không dung túng người như cô ta. - Chuyện như vậy mà làm được sao. Sao trên đời lại có một cô gái quỷ quyết đến vậy. Cô sẽ còn hại ai trong số chúng tôi đây. Giọng bà Thảo cứng rắn. - Đây là hành động phá hoại, tôi không biết có thể gọi là phạm

pháp hay không. Nhưng tôi đề nghị cô nhà báo viết về sự việc này, coi như bài học cảnh giác ọi người. Nãy giờ Phù Dung như tê liệt trong sự hoang mang cùng cực. Giờ nghe nói đến báo chí, nỗi sợ làm cô tỉnh trí hơn. Và cô khóc nức lên:- Em xin lỗi. Em không cố ý đâu. Tại Ban Mai đẩy em vào đường cùng mà thôi i.- Đồng nghiệp với nhau, ai có đủ khả năng đưa cô vào đường cùng chứ. Vậy nếu cô ghét người nào đó, thì cô hủy hoại cho người ta chết danh tiếng hay sao? Phù Dung chấp tay trước ngực, điệu bộ cầu khẩn:- Xin mấy cô đừng đưa chuyện này lên báo, xin đừng làm lớn chuyện, sự nghiệp em sẽ sụp đổ mất.- Vậy cô làm sự nghiệp Ban Mai sụp đổ, cô có thấy áy náy không? Phù Dung không trả lời được, chỉ gục đầu trên ghế khóc cuồng loạn. Mọi người im lặng nhìn cô, như nhìn một diễn viên đang đóng kịch hơn là thông cảm. Vừa lúc đó, đạo diễn Hoàng Định đi lên. Nãy giờ anh đứng khuất dưới góc phòng, lẳng lặng theo dõi mọi chuyện. Khuôn mặt anh không nói lên điều gì ngoài sự chán ngán mênh mông. Anh đi về phía Phù Dung, giọng xa lạ:- Đứng lên đi Phù Dung, và về nhà đi. Nghe tiếng anh, Phù Dung ngẩng lên, mừng rỡ như có một thứ để bầu vùi. Cô gục vào tay anh, khóc tiếp:- Anh biết chuyện này rồi phải không? Đến giờ anh mới hiểu hết câu nói của Linh Lan, khi cô ấy chia buồn với anh. Phù Dung nín khóc, hoang mang ngược lên:- Anh nói cái gì? Đây không phải là chỗ để em khóc, em về nhà đi. Từ đây về sau, em không còn đường trở lại đâu. Phải tự trọng lên, đừng van xin ai hết.- Anh nói cái gì vậy? Định không trả lời, chỉ nhìn cô bằng cái nhìn vô cảm. Chán ngán cho bản thân mình. Phù Dung hiểu mình đã vạch chân tướng của mình cho anh thấy. Cô hiểu cả cái điều cốt yếu. Mình đã thất bại hoàn toàn. Ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Phù Dung đứng dậy, chiếu cái nhìn căm hờn, thách thức về phía Ban Mai. Rồi ngạo mạn bỏ đi ra cửa như khiêu khích mọi người. Định cũng lẳng lặng đi ra, nhưng không đi theo hướng cửa mà Phù Dung đã bước ra. Mọi chuyện xảy ra như một màn kịch. Khi nó kết thúc rồi, tất cả đều đứng dậy ra về, mang theo câu chuyện tày trời của Phù Dung. Ban Mai đến phía bà Thảo:- Dì về bây giờ chưa ạ? Về chứ. Còn con, thấy thế nào? Con cứ tưởng con đang chiêm bao, thấy mình bị đưa lên máy chém, sau đó bỗng được trả tự do. Bây giờ con cũng chưa hiểu hết nữa. Cô nhìn bà hơi lâu, rồi bắn khoả:- Máy quay đó ai lắp trong phòng vậy dì? Nó có lâu hay chỉ mới đây ạ? Bà Thảo vừa lấy cuộn băng ra, vừa cười ý nghĩa:- Con được một người bảo vệ con như một hiệp sĩ, thế mà con chẳng hề tìm hiểu, không nên vô tư quá Ban Mai ạ.- Sao cơ? - Ban Mai ngơ ngác nhìn bà.- Đừng để phụ lòng người ta, con à. Bà vỗ nhẹ vai Ban Mai. Rồi đi ra khỏi hội trường. Cô đứng yên một chỗ ngẫm nghĩ câu nói đó. Nó làm cô liên tưởng đến Trường. Từ lâu, cô coi anh như hiệp sĩ của mình. Nhưng chưa bao giờ cô hình dung từ đó một cách cụ thể. Tại sao hôm nay, bỗng dưng dì Thảo nói như vậy? Ban Mai đến ngồi xuống ghế. Theo thói quen, mỗi khi gặp một chuyện gì đó, cô lại nhớ đến Trường, chuyện gì đó, cô lại nhớ đến Trường, chuyện này cô không thể không nói với anh. Cô lấy máy ra gọi. Khá lâu mới nghe tiếng trả lời. Giọng Trường có vẻ lơ là:- Ban Mai hả? Gọi anh có chuyện gì không? Hôm nay em gặp một chuyện ly kỳ lắm. Em muốn gặp để kể anh nghe. Anh đang làm gì vậy?

16. Chương 11.1

CHƯƠNG 11 – Anh đang bận công chuyện, vả lại giờ này cũng khuya rồi, em không ngủ sao? Ban Mai chợt nhìn quanh hội trường:- Em còn đang ở câu lạc bộ, mọi người về hết rồi, chỉ còn mình em trong hội trường thôi.- Sao em không về đi? Tại em muốn nói chuyện với anh.- Anh đang bận, mai anh sẽ gặp em.- Anh bận công việc hay buồn ngủ? Bận thật mà. Thôi nghe, mai anh đến nhà em, có chuyện gì sẽ nói sau. BN tiu nghỉu tắt máy. Rồi ra khỏi hội trường, cô là người cuối cùng ở bãi giữ xe. Thấy còn một chiếc xe của mình giữa khoảng đất trống trơn, cô mới nhận ra là khuya như vậy. Vừa chạy trên đường, cô vừa ngẫm nghĩ về thái độ thờ ơ của Trường lúc nãy. Hôm nay anh làm sao ấy. Nói chuyện lạnh nhạt như chỉ muốn cúp máy. Có bao giờ anh thờ ơ với cô như vậy đâu. Tự nhiên cô thấy buồn buồn. Sáng hôm sau, cô dậy khá trưa. Và ngồi ở nhà chờ Trường. Nhưng cả buổi sáng anh không đến. Qua buổi chiều, Ban Mai sốt ruột gọi cho anh. Nhưng anh đã tắt máy. Thật là không hiểu được thái độ thờ ơ đột ngột đó. Mãi đến tối, Trường mới đến. Đứng trên ban công thấy anh, Ban Mai chạy vội xuống. Cô gặp anh ở ngoài thềm, về bờ phờ của anh làm cô phải đứng lại.- Anh làm sao vậy? Anh hơi mệt, hôm qua em gọi có chuyện gì không? Khoan đã. Đi uống cà phê nhé. Ra quán em sẽ nói, chờ em lên thay đồ. Nhưng Trường giữ cô lại:- Hôm nay anh bận lắm, anh ở lại một chút rồi phải về. Mình lại đằng kia ngồi đi. Ban Mai miễn cưỡng đến phía băng đá, ngồi bên cạnh Trường. Cử chỉ của anh làm cô cut hứng và cô nhìn anh một cách ỉu xiu. Trường hỏi với vẻ quan tâm:-

Chuyện gì xảy ra nữa phải không, kể anh nghe đi.- Cũng có đấy, thật là động trời luôn. Anh biết không, đến giờ nghỉ lại em còn thấy bàng hoàng, y như có phép tiên cứu em vậy.- À, chắc là đụng độ với Phù Dung nữa phải không?- Đúng như vậy đó, anh không hình dung nổi nó mưu mô ra sao đâu. Thông minh nhưng quỷ quái kinh khủng. Rồi cô kể một mạch chuyện xảy ra hôm qua. Trong mắt Trường lóe lên một chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó, anh lại cười bình thản:- Cô ta thông minh thật, thông minh mới dựng được một màn kịch thuyết phục mọi người như vậy. Anh chỉ bình phẩm bao nhiêu đó. Rồi không nói gì nữa. Ban Mai có cảm tưởng đối với anh, trên đời này không có chuyện gì là lạ lùng. Kể cả những chuyện ghê gớm. Thái độ vững vàng đó làm Ban Mai phật lòng.- Dám cắt áo của nhà tạo mẫu, thật là quá sức tưởng tượng, anh không thấy vậy là ghê gớm sao? Trường cười trầm tĩnh:- Trước đó, cô ta đã làm được nhiều chuyện thì có làm thêm chuyện này nữa, cũng không trái với bản chất cô ta. Thậm chí sau này cô ta có làm gì nữa, anh cũng không thấy ngạc nhiên. Anh chợt đưa tay qua, vuốt nhẹ lên tóc cô:- Em cũng đừng cho là chuyện lớn lao, phải tập coi thường nó đi, hôm qua chắc em sợ lắm phải không? Nhớ lại cảm giác lúc đó, Ban Mai lại nhắm tít mắt, rung mình:- Mọi người đều nhìn em như quái vật, thật là kinh khủng. Điều kinh khủng nhất là em thanh minh thế nào người ta cũng không nghe. Lúc đó cô Lý như phát điên lên, cô ấy đánh em luôn. Trường không nói gì, chỉ đưa tay xoa nhẹ mặt cô. Cữ chỉ có cái gì đó vừa an ủi, vừa xót ruột. Anh nhìn cô bằng cái nhìn trù mẩn, nhưng vẫn không nói gì. Ban Mai thấy hôm nay anh hơi lạ. Nhưng không nói ra, cô giữ tay anh lại, liếm môi:- Anh có biết không, có một chuyện làm em thắc mắc lắm.- Chuyện gì?- Tự nhiên dì Thảo bảo em có một người bảo vệ như hiệp sĩ. Người đó đã đặt camera ở các phòng sau sân khấu. Nhờ vậy mới cứu được em. Cô ngừng lại, thở dài:- Nhưng dì Thảo không chịu nói đó là ai. Thấy Trường vẫn không nói gì, cô chợt nhích lại phía anh, choàng tay qua tay anh:- Mà anh biết không, lúc nghe nói vậy, tự nhiên em nghĩ đó là anh.- Cái gì làm em nghĩ như vậy? Ban Mai nghiêng đầu suy nghĩ:- Em cũng không biết nữa. Nhưng từ lâu, em cứ nghĩ anh là hiệp sĩ của em. Trường cười thành tiếng:- Thời buổi bây giờ làm gì còn hiệp sĩ hả em? Cô bé giàu tưởng tượng thật.- Nhưng thật vậy chứ bộ. Khuôn mặt cô trở nên băn khoăn:- Em nghĩ mãi mà không hiểu ai đã giúp em, người đó có liên hệ thế nào với dì Thảo? Làm sao dì ấy biết được chứ? Cô nhìn sang Trường:- Có khi nào là anh không? Đêm qua em suy nghĩ nhiều lắm, em nhớ lại những chuyện trước đó. Rồi kết luận là anh. Thật ra, anh là ai hả Trường?- Bạn em đã nói, anh là một người mờ nhạt, chẳng có danh vị, tiếng tăm và em cũng đã công nhận như vậy, thắc mắc làm gì? Ban Mai cười khi:- Trên thực tế thì là như vậy, nhưng sao ... em cứ mang máng thấy nó thế nào ấy. Thấy Trường im lặng như suy nghĩ chuyện gì đó, cô lắc tay anh một cái:- Nhưng mà anh đừng buồn, đừng quan tâm ý kiến của tụi nó, hơi đâu mà để ý mấy con nhỏ khinh người đó chứ. Trường mỉm cười:- Vậy còn em? Em có xấu hổ không? Ban Mai bĩu môi:- Tại sao em phải nghe lời tụi nó, anh là anh, là hiệp sĩ của em, thế không đủ sao? Giọng Trường có một vẻ gì đó rất đặc biệt:- Sau này anh sẽ kể hết về anh với em, anh sẽ không giấu em nữa. Ban Mai tò mò:- Kể cái gì? Sao bây giờ không kể?- Cũng chẳng có gì quan trọng. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Vừa lúc đó, có tín hiệu máy, Trường lấy ra, nhìn vào màn hình thì thoát cái, khuôn mặt anh trở nên căng thẳng.- A lô. Sao rồi?- ... - Ừ, tôi sẽ về ngay. Anh quay lại Ban Mai:- Nhà anh có chuyện, bây giờ anh phải về, bao giờ rảnh, anh sẽ gọi cho em. Ban Mai lo ngại nhìn anh:- Nhà anh có chuyện gì vậy? Có cần em giúp gì không?- Ba anh đang nằm bệnh viện, em không giúp gì được đâu. Thôi anh về. Bao giờ rảnh, anh sẽ gọi cho em.- Cho em vào thăm với. Ba anh như vậy, mà em không đi thăm thì em còn ra gì nữa.- Bây giờ thì bác sĩ không cho tiếp xúc với ai, nhiều người đến thăm cũng không vào được. Em đừng nên tới. Nhưng Ban Mai vẫn lắc đầu nguầy nguậy:- Anh phải cho em vào thăm chứ, chẳng lẽ em là người lạ với anh sao?- Có em, anh vướng víu lắm, bao giờ được anh sẽ gọi em. Và chẳng cho Ban Mai kịp nói gì thêm, anh nhanh chóng dắt xe ra ngoài. Chẳng mấy chốc, dáng anh biến mất ngoài đường. Bẵng đi cả tuần lễ, Trường không đến tìm, cũng không gọi điện cho cô. Khi Ban Mai gọi thì anh chỉ bảo rất bận, rồi chủ động tắt máy. Cách cư xử của Trường làm Ban Mai thất vọng vô cùng. Trước đây, cô cứ nghĩ anh rất quý mến cô, thậm chí coi cô như người thân. Nhưng bây giờ thì khác, thật ra anh luôn đặt cô ra ngoài cuộc sống riêng của anh. Tới nỗi ba nằm bệnh viện mà anh cũng không muốn cô đi thăm. Chứng tỏ anh chẳng muốn cô dính dấp tới gia đình anh. Ban Mai chưa chắc đã xa lạ như vậy. Huống hồ gì là cô. Chưa bao giờ Ban Mai buồn Trường như thế này, đúng hơn là thất vọng. Gần như tỉnh mộng. Cứ tưởng anh yêu mến mình lắm, hóa ra không phải vậy. Giống như một người rảnh rang quá, nên dùng thời giờ kết bạn với người khác để tiêu khiển, chứ chẳng muốn cô ta thâm nhập vào thế giới của riêng mình. Vậy mà chuyện gì xảy ra trong gia đình hay cho chính bản thân cô, cô đều kéo Trường vào cuộc giải quyết. Cảm giác bị hẫng này, thật buồn khó nói thành lời.* ** *** Đạo diễn Luận Thái cho xe vào bãi đậu, rồi mở cửa bước xuống. Ban Mai cũng loay hoay lấy giỏ quà để ở băng sau bước xuống xe. Cô đứng nhìn lên dãy phòng trên cao, đoán chừng người bệnh ở trong những phòng trên đó. Đạo diễn Thái ra hiệu cho cô rẽ về phía cầu

thang máy lên lầu năm. Đứng trong thang máy, ông liếc nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, rồi mỉm cười:- Cứ coi như bình thường đi Ban Mai, ông ấy không khó tính lắm đâu.Ban Mai cười gượng:- Dạ.- Hôm nay ông ấy cũng khỏe rồi, chắc tuần sau xuất viện đấy.- Dạ.- Bộ cô mới hay ông nằm viện hả?- Dạ - Ban Mai nói dối.- Nếu biết cô không biết, tôi đã cho cô hay rồi. Hôm trước, người ta đến thăm đông lắm, để cô đi chung với nhóm diễn viên thì hay hơn.Ban Mai không biết nói gì ngoài tiếng “dạ”. Thật ra, cô đã giấu ông Thái chuyện Trường không muốn cô đi thăm.Mà cô thì không biết làm cách nào biết về anh ngoài chuyện nhờ ông Thái. Sáng nay, ông ta đưa cô đến đây, vì cô được Trường ưu ái. Chứ nếu là một diễn viên bình thường, đồ ai dám làm phiền ông. Ban Mai hiểu rất rõ điều đó.Ra khỏi thang máy, cả hai rẽ qua dãy hành lang bên phải. Đi thêm vài phòng nữa, cuối cùng ông Thái đứng lại.- Tới rồi.Tim Ban Mai đập nhanh vì hồi hộp. Cô đi phía sau ông Thái bước vào phòng. Người đầu tiên cô thấy là Trường. Anh đang đứng bên cạnh giường, đỡ người bệnh ngồi lên, và không thấy cô.Trong phòng còn vài người nữa, gồm hai phụ nữ đứng tuổi. Một người đàn ông trung niên, và đặc biệt là có mặt diễn viên Linh Lan.Tất cả đều quay ra nhìn Ban Mai làm cô hơi khóps. Cô cúi đầu chào mọi người, nhưng vẫn đứng yên. Đạo diễn Thái tự nhiên đi đến phía giường.- Hôm nay ông đỡ nhiều chưa cậu Trường?Trường quay lại:- Ba tôi khá nhiều rồi, cảm ơn chú.Anh đặt người bệnh nằm xuống, quay lại thấy Ban Mai, anh sững sờ nhìn cô Ban Mai cười bối rối và rụt rè, cô nói nhỏ rí:- Em đến thăm bác.Người bệnh xoay đầu ra, nhìn cô chăm chăm. Nhưng không nói gì, chỉ gật đầu đáp lại cái chào của cô, rồi nằm nhắm mắt như ngủ.Người phụ nữ lớn tuổi đẩy chiếc ghế về phía Ban Mai, giọng không thân mật cũng không lạnh nhạt:- Mời cô ngồi.- Dạ.Cô rụt rè ngồi xuống và nhìn Linh Lan. Linh Lan cũng mỉm cười nhìn Ban Mai.- Sao em biết bác nằm viện vậy?Ban Mai thật thà:- Dạ, em nghe anh Trường nói.Tự nhiên Linh Lan quay qua nhìn Trường, rồi buột miệng hỏi nhỏ:- Em có quen với anh Trường à?- Dạ.- Làm sao em quen?Ban Mai không biết trả lời thế nào, vì nếu kể ra thì rất dài dòng. Cô chưa biết nói sao cho ngắn gọn, thì Linh Lan hỏi tiếp với vẻ sốt ruột:- Quen lâu chưa?- Dạ lâu rồi. Khoảng gần một năm.Hai mắt Linh Lan mở lớn đầy vẻ kinh ngạc bàng hoàng. Nhưng rồi ánh lửa kỳ lạ trong mắt cô tắt ngấm. Hai hàng mi sụp xuống bất động. Rõ ràng cô đang trong tâm trạng bất thường.Ban Mai không hiểu thái độ kỳ lạ đó. Cô ngơ ngác nhìn Linh Lan, rồi mọi người xung quanh. Ai cũng có vẻ quan tâm đến người bệnh. Không ai để ý đến cô Họ có vẻ sang cả, kiêu kỳ sao ấy. Hình như gia đình này quen được trọng vọng, cho nên ngay cả đạo diễn Thái cũng có vẻ khiêm nhường trước họ. Cử chỉ của ông ta không đường hoàng như khi ông ta ở chỗ làm việc.Ông Thái hỏi thăm người bệnh vài câu, rồi về. Ban Mai cũng tự động đứng lên theo. Cô cảm thấy mình đã sai lầm khi đến đây. Những người trong gia đình Trường gây cho cô cảm giác mình thấp kém, nhỏ bé.Ngay cả anh cũng vậy, cũng có cử chỉ xa vời đến khó hiểu. Đến nỗi Ban Mai có cảm tưởng cái người thân thiết với cô lúc trước, là ai đó chứ không phải anh. Chẳng lẽ khi ở trong gia đình, Trường trở thành một người kiêu ngạo vậy sao?Ban Mai đi theo đạo diễn Thái trở ra thang máy. Nhưng chờ lâu, nên ông ra hiệu cho cô đi qua đầu cầu thang bên kia. Ban Mai lẳng lặng đi theo. Cử chỉ lẳng lặng của cô làm ông cười thông cảm.- Đừng để ý, cô gái ạ. Họ lạnh nhạt vậy chứ không phải coi thường chúng ta đâu. Thông cảm đi, dù sao họ cũng đang bối rối mà. Ông ấy coi vậy chứ không ổn đâu. Hình như là trở bệnh nặng hơn.Ban Mai cắn môi suy nghĩ, một lát cô lên tiếng:- Chú có công nhận với cháu là ... hình như họ hạ cổ mới hỏi thăm đến chúng ta Họ có vẻ sang cả quá. Nó làm cháu có cảm tưởng mình hèn kém lắm.Đạo diễn Thái nói như an ủi:- Cô đã chấp nhận quen với cậu Trường thì phải chấp nhận thái độ của họ.- Sao cơ Cái gì chấp nhận? Chú nói cháu không hiểu.- Gia đình cậu ấy chỉ có duy nhất một đứa con trai, họ sẽ không dễ khi kén chọn một cô dâu xứng đáng. Tình cảm của hai người không đơn giản như người khác đâu.- Chắc chú lầm rồi, anh Trường với cháu không phải là người yêu.Đạo diễn Thái nhìn cô một cái. Hình như ông ta không đồng ý thái độ của cô Nhưng không nói ra, và rồi ông ta cũng trở nên yên lặng khó hiểu.Ban Mai vô cùng hối hận khi đến đây. Càng hối hận hơn khi nhờ ông ta. Bây giờ cả ông cũng gây cho cô áp lực nặng nề như chính gia đình Trường.Hai người vừa xuống đến sân nhà thì Trường cũng vừa đi ra. Anh gọi lại:- Chờ một chút, Ban Mai.Ban Mai đứng lại, lẳng thính. Đạo diễn Thái lên tiếng trước:- Cô cứ ở đây nói chuyện. lát nữa tôi trở lại.Trường khoát tay:- Chú cứ về trước đi, lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về. Cảm ơn chú.- Không có gì.Chờ ông đạo diễn đi rồi, Trường khoát tay về phía băng đá dưới gốc cây bồ đề.- Lại đằng kia nói chuyện.Ban Mai lững thững đi theo anh. Tự nhiên cô đứng lại, có ý đi phía sau như giữ một khoảng cách. Trường quay lại nhìn cử chỉ của cô, nhưng anh im lặng không có ý kiến.- Tại sao em đến đây? - Anh hỏi sau khi cả hai cùng ngồi xuống băng đá.- Vì em muốn biết ba anh ra sao. Em muốn chia sẻ cái lo với anh. Nhưng khi đến đây rồi, em biết là không nên đến.- Anh đã bảo em đừng đến, và anh cũng không đòi hỏi em phải quan tâm về anh.Ban Mai bậm môi:- Anh nói như vậy, sao không nghĩ cho em, khi em có chuyện gì thì anh ở bên cạnh em. Còn khi anh gặp chuyện thì em không có mặt. Như vậy em còn ra gì nữa.Trường nhìn cô đắm chiêu:- Anh hiểu. Nhưng anh đã nói là anh không

đòi hỏi. Em không cần phải tìm cách trả ơn, hay làm bất cứ chuyện gì quan tâm đến anh.- Tại sao vậy?- Vì anh không cần.Ban Mai thấy ghen ở cổ. Cách nói đó không phải tỏ ra bất cần, hay cố ý phủ nhận cô. Nhưng nó vẫn làm cô thấy buồn. Trường thật sự đã thay đổi rồi.Ban Mai buồn buồn nhìn đi chỗ khác:- Em có cảm tưởng anh không muốn gặp em nữa. Có phải vì em đã làm phiền anh không? Gặp em là em toàn kể chuyện không vui, sau này em sẽ không như vậy nữa.Trường nói chậm rãi, thờ ơ:- Em đã vững vàng rồi, từ đây về sau, em sẽ không phải vấp vấp như trước kia nữa, không cần phải có anh đâu. Và anh cũng không thể dành thời gian cho em như trước kia nữa.- Sao bỗng nhiên anh thay đổi vậy? Anh không thích chơi với em nữa phải không?- Đừng nói như vậy, Ban Mai. Anh và em không phải là trẻ con.- Em không hiểu nổi, tại sao bỗng nhiên anh và em như người lạ, em buồn lắm, thà là trước kia đừng gặp anh.Trường vui mặt trong tay, rồi ngẩng lên một cách tỉnh táo. Trông anh có vẻ gì đó xa lạ. Xa lạ hơn cả lần đầu tiên khi cô gặp anh ở công ty may mặc thời trang. Cả giọng nói cũng chậm rãi lơ là.- Lúc trước anh rồi rảnh, còn có thể dành thời gian cho em, bây giờ cuộc sống anh đã thay đổi, anh không còn độc thân như trước. Mà bị ràng buộc vì gia đình, anh phải sống gương mẫu hơn.Ban Mai chưa kịp hỏi thì anh đã nói tiếp:- Anh đã đính hôn rồi, có lẽ em biết Linh Lan, cô ấy là vợ anh. Tụi anh đã làm lễ vào tuần trước.Ban Mai ngỡ ngàng nhìn Trường. Bây giờ cô mới để ý chiếc nhẫn anh mang. Chỉ là một chiếc nhẫn thôi, nhưng nó là cả sự ràng buộc riêng tư của anh. Và điều đó dựng lên một sự ngăn cách rạch ròi, để Ban Mai hiểu cô không được xem anh là người thân với mình.Bây giờ cô hiểu tại sao lúc này Linh Lan nhìn cô sững sốt như vậy. Cô mím miệng, nhìn Trường một cách yếu đuối - Thì ra là vậy. Em không biết chị Linh Lan có quan hệ với anh. Cho em xin lỗi.- Tại sao phải xin lỗi anh?- Tại vì em không biết anh có người yêu, em nghĩ anh ... Mà thật ra em đã không nghĩ gì cả, trước đây em cứ nghĩ anh không có người yêu. Chị Lan chắc là bực em lắm, vì em cứ hay đeo theo anh.Trường nói nhát gừng:- Linh Lan chỉ biết anh có một cô bạn nhỏ, nhưng không biết cô ấy là ai.Ban Mai bậm môi:- Nhưng chắc không ai thích như vậy đâu. Cho em xin lỗi chị ấy, và cả anh nữa. Từ đây về sau, em sẽ không tìm cách liên lạc với anh, bây giờ thì em mới hiểu.Cô im lặng một lúc rồi cười khê:- Vậy là anh sắp có vợ, chị ấy chắc là quen với anh lâu lắm, chắc là hai gia đình thân nhau lắm.- Ai nói với em điều đó?- Lúc này thấy chị ấy, tự nhiên em nghĩ như vậy. Vì thân với gia đình anh, nên mới có mặt trong bệnh viện.Lý luận của cô hơi khấp khểnh, nhưng Trường không để ý. Anh nói vẫn cái giọng xa lạ, lạnh lạnh:- Ngày trước, ba anh nhận cô ấy là con nuôi. Lúc nhỏ, tụi anh đã từng sống chung nhà. Gia đình anh muốn anh bảo bọc cô ấy suốt đời.

17. Chương 11.2

- Thì ra là vậy. Chị Linh Lan rất hiền, em thấy chị ấy nổi tiếng mà không kiêu ngạo, chắc anh yêu chị ấy nhiều lắm.Trường cười nhẹ thay cho câu trả lời. Anh không nói gì nữa. Ngồi bên cạnh Ban Mai mà anh cứ yên lặng như không còn chuyện gì để nói. Đến nỗi cô đâm ra thấy mình dư thừa. Cô bèn đứng dậy:- Thôi em về - Để anh đưa về Ban Mai xua tay:- Dạ thôi, để em tự về. Anh lên với bác đi.- Không sao, để anh đưa em về.Cô lắc đầu nguây nguây:- Thôi, phiền anh lắm. Em không dám làm phiền anh nữa đâu. Em đi nghe.Nói rồi, cô bỏ đi như chạy, như quyết liệt tự mình lo ình. Thái độ cương quyết của cô làm Trường đứng lại, rồi cũng quay người đi ngược hướng Ban Mai.Ban Mai hơi ngược nhìn lên, cô hất tóc ra sau, dáng đi nhanh nhẹn chợt chậm lại, chẳng hiểu được lòng mình đang thế nào. Tự nhiên nước mắt cô viền quanh mi.Lần đầu tiên cô có cảm giác cô đơn. Cô đơn thật sự. Đó là cảm giác mình chỉ có một mình dù đang đi giữa mọi người. Là cảm giác trời buồn hiu hắt, khi nắng đang rực rỡ.Nó không đau khổ cuồng loạn như cảm giác mất người yêu. Nhưng buồn sâu sắc hơn nhiều, vì mất một chỗ dựa tinh thần. Một người mà mình xem hơn cả tri kỷ.Ban Mai đón taxi về nhà. Hôm nay cô có tâm trạng rất chông chênh, chia tay với một người thôi, mà sao mình thấy quanh mình thật hoang tàn.Mấy hôm sau, Ban Mai có dịp gặp Trường ở công ty dì Thảo. Giống y như kiểu gặp lần đầu. Cô đi trên hành lang thì thấy anh đi ngược chiều. Thoạt đầu nhìn thấy anh, Ban Mai mừng rỡ định chạy về phía đó, nhưng rồi nhớ ra, cô lẳng lặng đi chậm lại, thụ động chờ thái độ của Trường.Về mặt anh có vẻ không vui, thậm chí ngay cả khi cười với cô, nó vẫn có gì đó miễn cưỡng. Anh đứng lại hỏi thăm cô vài câu, rồi chủ động bỏ đi.Ban Mai buồn bã đi qua phòng treo mẫu áo. Các cô người mẫu đang đứng quanh một chiếc áo dạ hội màu cánh sen xuyết xoa bàn tán với nhau. Thấy Ban Mai, Thanh Thùy ngoác cô lại:- Xem nè Mai, mẫu này của chị Lý đó, đẹp quá trời.Ban Mai tò

mò bước lại xem. Quả thật chiếc áo rất đẹp, lạ mắt. Kết hợp chất liệu vải và voan, màu rất hài hòa với nhau. Thế nào chiếc áo này cũng được giới thiệu trước tiên. Mỹ Diệu lên tiếng:- Chị Lý bảo cái này dành riêng cho Ban Mai đó, và em sẽ có một màn riêng quảng cáo các loại áo cưới cho tiệm của chị. Sướng nhé! Đúng là một tin bất ngờ. Cô được nhà thiết kế chọn quảng cáo các bộ sưu tập mới cho tiệm của chị. Một chương trình riêng hẳn hoi. Có lẽ chị ấy muốn dành sự ưu ái này như một lời xin lỗi về chuyện hiểu lầm lần đó. Tự nhiên Ban Mai ngẫm nghĩ như vậy. Thời gian sau này, Ban Mai gần như trở thành nhân vật trung tâm trong nhóm người mẫu của công ty. Tất cả mọi người đều quý cô. Trước kia, có lúc cô muốn bỏ nghề người mẫu vì quá ngọt ngào. Bây giờ môi trường này rất vui. Phù Dung đã bị thải hồi. Không những trong công ty mà các tổ chức khác cũng không mời cô diễn nữa. Ban Mai không hề chạm mặt với cô ta, nhưng nếu có thì cô cũng không vì vậy mà khó chịu. Bây giờ cô có được tất cả, nghề nghiệp, danh vọng, sự ái mộ thì cô lại mất đi một người nâng đỡ. Có lúc cô ước, thà phải khóc mà được Trường an ủi, hơn là có tất cả mà mất anh. Cả buổi chiều cô ở lại công ty tập, chuẩn bị cho đêm diễn. Khi cô chuẩn bị về thì Mỹ Diệu đi theo cô:- Về hả Ban Mai?- Dạ.- Tối nay em có chương trình gì không?- Dạ không - Đi chơi với nhóm đi, tối nay sinh nhật một người bạn chị, có nhóm mình đi nữa đó. Ban Mai lắc đầu thoái thác:- Em đâu có quen với ai ở đó, đi kỳ lắm chị ạ. Mỹ Diệu choàng tay qua vai cô, thân mật:- Em ở trong giới người mẫu mà sống như nữ tu vậy. Bởi vậy lúc nào cũng cách biệt, phải sống hoà mình một chút, Ban Mai ạ. Này, em có biết nhảy không?- Dạ, có học nhưng em không hay đến vũ trường.- Hiền quá. Phải biết cách chơi chứ. Tối nay vui lắm. Nhiều chương trình lắm. Màn đầu xong là hát với nhau, đến mục cuối cùng là đi vũ trường, chơi tới khuya luôn. Vui lắm, đi nghe.- Sao tự nhiên chị lại rủ em?- Tụi nó bảo chị tìm cách kéo em tham gia với nhóm đó. Nếu rảnh thì em đi, đừng sống biệt lập như vậy, chán lắm. Ban Mai suy nghĩ một chút, rồi gật đầu:- Chiều nay mấy giờ hả chị?- Bảy giờ, để chị đến đón em.- Thôi, chị hẹn ở đâu đi, rồi em tự đến, mất công chị lắm.- Tụi chị chơi nguyên băng không à, đi chung xe luôn cho vui. Ban Mai gật đầu đồng ý. Cô không có hứng thú gì với chuyện bạn bè lắm. Nhưng thà đi chơi hơn là ở nhà một mình. Từ lúc ra trường tới giờ, hầu như cô không có bạn bè. Duyên số đưa đẩy cô vào làng người mẫu. Rồi gặp Phù Dung, toàn là nghi kỵ đối phó. Rồi thì cô bám vào tình cảm của Trường như đứa bé quần chân người lớn. Không cần bạn bè gì cả. Bây giờ anh thuộc về người khác, đâu còn rảnh rang quan tâm đến cô. Không bạn bè thì biết chơi với ai. Buổi tối, đúng bảy giờ, Mỹ Diệu đi với vài người đến đón cô. Một nhóm bốn người, cô nữa là vừa đủ chỗ. Toàn là những cô nàng diễn chung nhóm, nên cô cũng không đến nỗi thấy tẻ nhạt. Nhân vật chính của buổi tiệc cũng không xa lạ gì với Ban Mai. Đó là một diễn viên đóng chung phim với cô. Cô nàng có vẻ chịu quây lắm. Đặt riêng một phòng thật rộng, có hẳn một ban nhạc. Khi nhóm của cô đến thì chủ nhân đang hát một bài mở màn. Không khí có vẻ ồn ào và nhộn nhịp rất nhiều. Sáu người mới đến tự động đến ngồi vào bàn. Cô phục vụ đặt trước mặt Ban Mai chiếc ly nhỏ và rót rượu, nhưng cô từ chối và đề nghị lấy bia. Khi quan sát một vòng, Ban Mai mới nhận ra Phù Dung cũng có mặt. Cô ta ngồi ở bàn trong góc, im lặng ăn chút chiên và nốc rượu. Trông cô ta lấm lì và hơi cách biệt, không giống vẻ hoạt náo như trước kia. Thấy cái nhìn của Ban Mai, cô ta hơi hất mặt lên, ngạo ngược và bất cần. Ban Mai cũng nhìn đi chỗ khác, cô không hiểu sao Phù Dung còn tiếc nuối thế giới này. Nếu là cô thì sẽ từ giả thế giới người mẫu, nếu kéo làm gì cái đã mất. Đến chỗ đông vui mà gượng gạo lạc loài thế kia thì vui về gì. Băng Hà hát xong, cả bàn vỗ tay tán thưởng. Cô nàng định đưa mi ời người khác, nhưng Phù Dung đã đứng dậy:- Để tôi. Cô ta đi về phía ban nhạc, nói tên bài hát. Rồi đứng ra giữa khoảng trống. Thật thất bại khi giữa không khí sôi nổi như thế, cô ta lại rên rỉ một bản nhạc buồn mà âm điệu lại không hay. Phía dưới mọi người quay ra nói chuyện với nhau. Sau màn trình diễn nhảy nhót sôi động của Băng Hà, hát như thế không thu hút được ai. Đến lúc cô ta hát xong cũng không ai hay biết, nói gì đến vỗ tay. Và cô ta trở về chỗ cũng lặng lẽ như lúc cô ta hát. Màn một kéo dài đến khuya, sau đó mọi người kéo xuống phòng nhảy. Màn hai vui hơn rất nhiều. Ngay cả Ban Mai cũng ra sân nhảy với một người mẫu nam trong nhóm. Cô nhảy hết bản này đến bản khác với anh chàng. Đến lúc mệt, cô mới từ chối khi anh định đi bản kế tiếp. Anh chàng quay qua tìm bạn nhảy khác. Ban Mai trở về bàn. Phù Dung đang ngồi một mình ở đó, im lìm uống rượu. Ban Mai ngần ngại định qua bàn khác, nhưng thấy như vậy có vẻ tránh mặt cô ta, nên cô thản nhiên trở lại ngồi cùng bàn với cô ta. Cô gọi lon coca. Im lặng uống một hơi, rồi quay người nhìn ra phía các cặp nhảy. Thại độ hoàn toàn không quan tâm đến Phù Dung. Cô nàng gườm gườm một mình, rồi lên tiếng khiêu khích:- Hình như mày bắt đầu học đòi ăn chơi rồi sao? Ban Mai quay lại:- Cái gì học đòi?- Không phải sao? Trước kia, không ai cho chơi chung, mày tham gia nhóm tụi tao mà ren rết như mèo ăn vụng. Bây giờ tao qua thời, mày có vẻ phát lên nhỉ? Ban Mai xoay hẳn người lại, nhìn thẳng vào cô ta:- Phù Dung mà cũng có thể nói ra những câu tầm thường như vậy sao? Tao tưởng tư duy mày khá hơn. Phù Dung cười coi khinh và chuyển qua chuyện khác:- Có tin mừng ày đây. Tao cho anh Định rơi đài rồi, mày có thể nhặt lại mà xài, tao bỏ rồi đó. Ban Mai nhìn

cô ta kinh tởm, rồi chỉnh lại:- Không phải mày cho ảnh rơi đài mà là ảnh tránh xa mày. Tao rất lạ là mày có thai lâu quá mà bụng vẫn vậy, chỉ có những người phi thường mới làm nổi những chuyện đó. Phù Dung tím mặt:- Đồ mất dạy! Ban Mai thản nhiên:- Một người như mày, nói năng lịch sự mới là lạ, cho nên tao không thấy vậy là kỳ. Phù Dung chợt đứng bật dậy và cúi xuống nhìn tận mặt Ban Mai. Một nụ cười nham hiểm trên môi cô ta. Cô ta nói với vẻ đe dọa:- Mày sẽ không thắng nổi tao đâu. Và gia đình mày sẽ còn nhận những cái đau khổ hơn nhiều. Yên tâm mà chờ đi, một ngày không xa đâu. Cô ta cười khanh khách, rồi bỏ đi ra khỏi phòng. Có lẽ là cô ta về. Ban Mai cau mặt ngồi im. Tiếng cười khanh khách nghe thật chói tai. Không biết làm thế nào cô ta cười được cái giọng như vậy. Chợt cô giật mình vì bóng Phù Dung rọi xuống mặt bàn. Cô ngẩng lên nhìn, cô ta đứng trước mặt cô, tay khoanh trước ngực, cười châm biếm:- Mày cho cái gã vô danh tiểu tốt kia đe rồi phải không? Bây giờ tao buông anh Định ra, mày lập tức kéo lại chứ gì? Xài đồ thừa không thấy muối mặt sao? Ban Mai cười coi khinh:- Mày trở lại chỉ để hỏi tao như vậy thôi à? Rảnh rang vậy sao? Càng lúc mày càng trở nên ghê tởm. Nói rồi cô đứng dậy, chủ động bỏ ra phía sân nhảy. Bỏ mặt Phù Dung đứng đó với gương mặt rần rần, cô ta nhếch môi cười gằn rồi thông thả đi ra phía cửa. Cô ta rút khỏi cuộc vui một cách lặng lẽ. Bên trong, mọi người vẫn vui chơi, không hề quan tâm đến sự biến mất của cô ta. * ** *** Đám tang ông chủ hãng phim “Ngôi Sao Xanh” như là một sự kiện nhỏ trong thành phố. Trên con đường dẫn đến ngôi biệt thự, đoàn xe đến viếng dài dằng dặc. Những người đại diện các cơ quan, đoàn thể, công ty đi dự rất đông làm nghẹt cả một đoạn đường dài. Ban Mai đứng theo nhóm diễn viên, lần lượt nhích dần vào cổng. Bên trong, các đoàn viếng xong đi ra, đoàn người mới tiến vào, đông quá, nên người ta cũng không nhìn được phía quan tài. Nhóm diễn viên, đi theo sự hướng dẫn của đạo diễn Luận Thái và một số đạo diễn khác, đến ngồi vào bàn ở góc sân, chờ đến lượt phúng điếu. Ban Mai tò mò nhìn xung quanh. Lần đầu tiên cô đến nơi này, cô cũng không biết ông chủ hãng phim là ai, sáng nay nghe đạo diễn An gọi điện báo tin, và hẹn cùng đi chung với nhóm, thế là cô đi. Ngồi trong bàn, các cô diễn viên khác cũng tò mò nhìn như Ban Mai. Băng Hà khẽ huých tay cô:- Bỏ biết mặt ông chủ ấy không? Không. Còn bỏ? - Cũng không luôn. Nhưng chắc mấy chị lớp trước biết. Ban Mai nhìn đạo diễn Thái:- Chú có biết ông ấy không ạ, ông ấy ra sao hả chú? Đạo diễn nhìn cô lạ lùng:- Cô nói gì vậy? Không phải cô đã đi thăm ông ấy một lần rồi sao? ‘Thăm hỏi nào kia?’ Ban Mai thắc mắc thầm. Cô định hỏi tiếp, nhưng thấy ông ta nói chuyện với người kế bên, nên cô lại thôi. Lúc đó có tiếng loa phóng thanh vang lên:- MỜI nhóm đạo diễn, diễn viên đại diện cho các đoàn làm phim bước vào viếng trước quan tài. Mọi người đứng lên. Đạo diễn Thái và đạo diễn An nâng tràng hoa đi trước. Cả nhóm đi thành hàng dài tiến về phía gian tiền sảnh. Vô tình Ban Mai đi bên cạnh Định. Nhưng cả anh và cô đều không nói với ai câu nào. Không khí trang nghiêm chi phối tâm trạng của mọi người, nên không ai còn nghĩ đến chuyện cá nhân mình. Lúc tiến đến trước quan tài, Ban Mai suýt kêu lên khi thấy hình người chết. Đó là ba của Trường, là người bệnh mà cô đã theo đạo diễn Thái đến thăm một lần ở bệnh viện. Bây giờ cô mới đưa mắt nhìn người thanh niên mặc đồ tang đứng phía sau bàn thờ. Đó là Trường. Bên cạnh anh là Linh Lan. Cô mặc đồ thường, chỉ đội khăn tang trên đầu. Cả anh và cô đều trang nghiêm và có gì đó xa vắng. Như quá mệt mỏi vì tang lễ. Về mặt bề ngoài cũng giống những người khác trong gia đình. Ban Mai cứ đứng sững nhìn Trường, quên mất mình đang ở đâu. Đến nỗi Định phải kéo nhẹ tay cô, nói như nhắc, cô mới nhớ ra. Và máy móc làm lễ. Rồi theo Định bước vòng ra ngoài. Đoàn người trở ra bàn ngồi. Ban Mai ngẩn ngơ như người mất hồn. Sự khám phá này làm cô kinh ngạc chới với. Chới với vì nhận ra giữa mình với Trường có một sự chênh lệch quá xa. Ngồi phía đối diện với cô, Thanh Thủy cũng kêu lên với vẻ sững sờ:- Thì ra bạn Ban Mai là con ông chủ, vậy mà lúc trước mình tưởng ... Cô bỏ lửng câu nói, ngồi im. Mỹ Diệu nói tiếp:- Sao từ đó tới giờ Ban Mai không nói? Thấy anh ấy bình dân quá, tụi này tưởng ... - Còn chị Linh Lan là gì trong gia đình vậy? Ban Mai, chị ấy là con à? Trời ơi! Hôm nay mới biết chị Linh Lan cũng là con ông chủ. Các cô trong bàn xôn xao bàn tán về sự kiện vừa phát hiện. Chỉ có Phù Dung là ngồi im lìm, đôi mắt cô nheo lại nhìn Ban Mai. Cái nhìn rất kỳ lạ, như một con cáo đang nuôi những ý nghĩ nào đó trong đầu. Còn Ban Mai thì như bị trôi dạt theo cơn mộng mị. Trong lòng cô là lẫn lộn giữa cảm giác lẻ loi, mặc cảm xa cách và trên hết là buồn thấm thía. Cô cảm giác mình là món đồ chơi của Trường, lúc rảnh rỗi anh cầm lên giải trí, khi bận công việc thì vứt qua một xó, quên bẵng đi. Vậy mà cô thì đã hết sức tin tưởng, thật lòng với anh. Cảm giác mình bị lừa dối như một con ngốc, khiến cô thấy cay đắng. Lúc ra về, Định đi theo bên cạnh Ban Mai:- Lúc này em đi với ai vậy? - Đi chung với nhóm bạn em - Để anh đưa về, anh có chuyện muốn nói với em. Ban Mai không quan tâm anh sắp nói chuyện gì, nhưng vẫn đồng ý để anh đưa về. Giờ đây tâm trạng cô chơi vơi không bình thường. Nếu không, có lẽ cô sẽ có cảm giác nào đó đối với Định rồi, có thể từ chối đi chung cũng nên. Cả hai khó khăn lắm mới ra được chỗ đậu xe. Định mở cửa cho cô, rồi đi vòng qua ngồi vào tay lái, anh nhìn cô hơi lâu.- Mình đi uống nước nhé Ban Mai Ban Mai dạ một cách lơ là. Định cô đồng ý rồi, Định mới bắt

đầu cho xe chạy. Anh rẽ vào một nhà hàng, yêu cầu cô tiếp viên chọn ột phòng. Khi đã thật sự trong thế giới riêng tư rồi, anh hỏi ngay:- Có phải đó là người em đã quen không? Em không biết anh ta là ai à? Ban Mai im lặng nhìn Định như không muốn trả lời. Anh bỏ qua cử chỉ của cô và hỏi tiếp:- Tại sao anh ta không nói thân thế của mình cho em biết, tại sao phải giấu, em không hiểu được sao?- Sao anh biết anh ấy giấu?- Anh nhìn thái độ của em lúc này, có phải đến giờ em mới biết anh ta là ai không?- Vâng - Tại sao anh ta giấu diếm về mình? Vậy trước đây anh ta đến với em vì cái gì, có thật lòng không? Nếu yêu em, thì tại sao không thành thật với em?- Anh ấy chưa bao giờ nói yêu em. Chỉ coi em như em gái, anh nghe Phù Dung thêu dệt chuyện gì vậy?- Lúc trước, anh nghe mọi người nói em đang yêu một người rất bình thường, người ấy không xứng với em. Ban Mai nói tiếp:- Và anh lập luận rằng, em quen đại một người nào đó để trả thù anh, phải không?- Anh không nghĩ vậy, chỉ cầu mong em tìm được hạnh phúc khác.- Hình như anh rất giống Phù Dung, xem tình yêu rất nhẹ, hay giống như là mục đích, đến rồi đi rất dễ dàng. Em thì không như vậy. Định mím miệng:- Và anh đã trả giá.- Em cũng không muốn anh trả giá đâu. Cái gì qua thì cho qua, em không muốn đem quá khứ đặt vào hiện tại hoặc tương lai. Sống như vậy nặng nề lắm.

18. Chương 12.1

CHƯƠNG 12 – Bây giờ biết sự thật về anh ta , em định sẽ làm gì nữa? Ban Mai lắc đầu:- Không làm gì cả. Vì anh ấy là ai đi nữa , thì tui em vẫn vậy , đâu có gì ràng buộc để cuộc đời em đảo lộn.- Anh không tin em bình thần , nhìn thái độ của em này giờ anh biết. Ban Mai hơi sụp mắt xuống , khuôn mặt trở nên dăm chiêu xa vắng:- Em đang bị tổn thương đó chứ , anh không hiểu được cảm giác bị hẫng đâu , giống như mình tỉnh mộng vậy. Định nhìn cô chăm chú:- Tỉnh mộng?- Vâng , tỉnh mộng và chua chát. Cứ tưởng người ta thật lòng với mình , nhưng không phải. Người ta chỉ ban bố ỉnh , và xem là người để giải trí. Cô ngừng lại , cười để giấu đi nước mắt lưng tròng.- Lúc trước là anh , bây giờ là người đó. Hai người khiến em phải nhìn lại mình , có lẽ em không đáng được tôn trọng , nên ai tốt với em cũng chỉ cho vui.- Anh không hề đối với em như vậy.- Nếu thật lòng với em , thì anh đã không dễ dàng bị Phù Dung quyến rũ. Cô ngừng lại quẹt nước mắt và lại cười:- Nhưng em đã không nói để trách anh đâu , chuyện đó qua rồi.- Em nghĩ gì về anh , Ban Mai? Anh muốn nghe em nói thật , dù sự thật đó làm anh đau. Ban Mai nói thờ ơ:- Anh biết để làm gì?- Anh rất muốn biết , lúc trước và bây giờ vẫn vậy.- Không còn tin vào tình yêu , không còn tôn trọng anh. Định lặng thinh , như hiểu sự thật là sẽ như vậy. Những gì anh đã làm , có nói hay giải thích đều là vô nghĩa. Và Ban Mai cũng không phải mẫu người thích sống ảo tưởng. Biết điều đó , nhưng anh vẫn nói:- Em có thể không tôn trọng anh , nhưng hãy tin vào tình yêu. Trước kia anh yêu em , ngay trong lúc vương vút Phù Dung anh vẫn yêu em và bây giờ cũng vậy.- Cảm ơn anh.- Anh biết lúc này em không còn quan tâm chuyện đó , và anh cũng không còn mặt mũi nào để nói yêu em. Nhưng vì em mất lòng tin ở tình cảm , nên anh buộc phải nói. Ban Mai im lặng nghe. Nét mặt vẫn không thay đổi. Cô đang thất vọng vì hai lần bị lừa dối , cho nên dù tin Định vẫn yêu quý mình , cô vẫn không thấy mình ấm áp hơn lên. Định hơi cắn môi , như suy nghĩ cân nhắc. Rồi anh nói một cách chậm rãi , lừng khừng , như chán vì chính điều mình nói ra:- Khi chia tay với Phù Dung , anh không buồn ghét cô ta , mà ghét chính bản thân mình. Không ngờ trong đời , có lúc mình thiếu sáng suốt như vậy. Nhớ lại buổi tối “đụng” với Phù Dung ở vũ trường , Ban Mai hỏi tò mò:- Cuối cùng thì nó không có thai thật à? Hay là đã phá bỏ? Xin lỗi , em hỏi vì muốn biết điều em nghĩ có đúng không , chứ không thọc vào chuyện riêng tư của anh.- Không hề có chuyện đó. Nhưng đến lúc xem cuộc băng về cô ta , anh mới bừng tỉnh. Và đã buộc cô ta nói thật. Tự nhiên Ban Mai cười. Không phải cười vì đáng đời Định mà vì mình nghĩ ra được tính gian xảo tột cùng của Phù Dung. Cô trầm ngâm nói , điệu bộ vô tình giống như bà cụ:- Em thấy tiếc cho nó , thông minh và linh hoạt như vậy , tại sao không sử dụng điều kiện đó để tiến thân , ganh đua với em làm gì , em có đáng gì mà phải cực trí tìm cách tiêu diệt em.- Anh không biết , có thể cô ta có lý do riêng.- Bây giờ nó gần như mất tất cả , không còn ai mời diễn thời trang. Bạn bè điều ề phòng và xa lánh. Nó chỉ còn dất ở lĩnh vực điện ảnh , hy vọng em sẽ không là đối thủ của nó.- Không đạo diễn nào muốn mời Phù Dung tham gia phim của họ , họ sợ gặp rắc rối.- Còn anh?- Anh tránh tuyệt đối , không phải trả thù , mà vì biết sợ. Anh chợt ngừng lại , khoát tay:- Bỏ tất cả đi Ban Mai , anh muốn gặp em vì chuyện quan trọng hơn.- Anh muốn nói gì?- Anh sắp quay bộ phim mới , em có bằng lòng vào vai chính trong bộ phim này không? Trừ phi em muốn

tránh mặt anh. Ban Mai mỉm cười:- Em không quan trọng chuyện riêng tư nữa đâu , trước đây quả thật em sợ cả nghe tên anh , bây giờ thì hết rồi.- Em có cách nói anh thấy đau lắm.- Em không cố ý đâu.- Anh biết , em không cần ngần ngại với anh. Thậm chí anh mong là em cố ý làm anh đau , vì vậy chứng tỏ em còn một cái gì đó...- Đừng nhắc chuyện đó nữa anh ạ. À , chừng nào bắt đầu quay hả anh?- Anh chưa biết. Anh chỉ mới nghiên cứu xong kịch bản , đang chọn vai cho nhân vật. Có lẽ khoảng tháng sau. Ban Mai cười tự lự:- Đây là lần đầu tiên em tham gia phim của anh , hy vọng là sẽ không có gì rắc rối. Định nhìn cô hơi lâu:- Có lẽ Lãng Vân không hài lòng khi em làm việc với anh.- Chị ấy không thành kiến vậy đâu. Cô cảm ly lên , uống một ngụm , rồi đặt ly xuống.- Bây giờ em về , anh còn nói chuyện gì nữa không?- Không , nhưng sẽ gặp em thường xuyên mà , có gì trao đổi sau.- Dạ. Ban Mai đứng lên , đẩy cửa đi ra trước , rồi cô ra thẳng ngoài xe chờ anh. Định đưa cô về , anh bỏ cô xuống ở cổng rồi đi ngay. Ban Mai cũng không muốn mời anh vào nhà. Trước kia , anh như người trong gia đình , nhưng bây giờ đã khác. Cô biết mẹ cô sẽ không vui khi gặp anh. Ban Mai lên phòng mình , cô buông chiếc gối xuống giường , rồi ngồi thẫn thờ quên mất cả chuyện thay đồ. Diễn biến khi đi đám tang cứ lần lượt trở lại trong đầu cô. Khắc khoải nhất là khi cô thấy Trường. Nhớ cái nhìn không có hồn của anh , và rồi cảm giác mình là con ngốc khơi dậy mãnh liệt , khiến cô cắn răng , nhắm tít mắt không dám nghĩ tới. Bây giờ có nhiều thời gian suy nghĩ , cô mới giận hờn thối. Trường đã gây cho cô nỗi đau âm ỉ. Không phải là sự phản bội , nên cô không có cảm giác thất tình , mà là cảm giác bẽ bàng , vì mình là con rối trong mắt người ta. Trong khi mình cứ yên trí người ta yêu mến mình. Ban Mai cắn môi để đừng khóc. Nhưng rồi lòng cứ dội lên những cơn buồn muốn giải thoát. Và cô quơ lấy chiếc gối , úp mặt xuống khóc một mình. Với cô , đời như một chuỗi ngày buồn. Chuyện này chưa xong thì đến chuyện khác. Lần này thì là sự sụp đổ không có gì cứu vãn nổi. Tối nay , cô đến nhà Định lấy lịch quay cho bộ phim mới. Về đến nhà thì thấy mọi người đang tập trung trong phòng khách. Thái độ ai cũng khác lạ. Mẹ gục đầu trên thành salon , khóc như mưa. Chị Lãng Vân lầm lì như chết lặng. Mà kỳ lạ nhất là ba. Cứ ngồi cúi đầu , dáng điệu của người đang gánh trên vai tội lỗi , mặc cảm. Đến mức không dám nhìn vợ con. Ban Mai đến ngồi xuống cạnh mẹ , giọng lo lắng:- Có chuyện gì với nhà mình vậy mẹ? Bà Công lắc đầu không nói được. Lãng Vân chợt đứng dậy , kéo Ban Mai đi lên:- Để ba mẹ nói chuyện , mình về phòng đi Mai. Ban Mai ngơ ngác đi theo Lãng Vân. Khi còn hai chị em trong phòng , cô hỏi dồn:- Chuyện gì vậy chị? Sao nhà mình kỳ vậy? Sao mẹ khóc vậy? Lãng Vân ngồi bừa xuống sàn , môi mím lại như hằn học:- Mẹ khóc là còn nhẹ lắm , nếu là người khác , không chừng nhà cửa tan hoang rồi. Ban Mai ngồi phịch xuống bên cạnh Lãng Vân:- Nhưng mà chuyện gì mới được , sao vậy chị? Lãng Vân nhìn Ban Mai trừng trừng:- Em có biết nhỏ Phù Dung đó là ai không? Là con riêng của ba đó. Ba đã lừa lọc mẹ suốt mấy chục năm , vậy mà nhà mình vẫn không biết gì hết.- Chị nói cái gì thế? Ban Mai lặc giọng hỏi lại , chính cô cũng thấy lạ vì giọng nói của mình. Nhưng Lãng Vân thì không hoang mang như cô , giọng cô đầy phẫn nộ.- Lúc này nó đến đây nói huých toẹt hết rồi , nó muốn nhìn nhà mình tan nát , và nó đã được như ý muốn. Ban Mai nghiêng răng. Đến lượt cô như phát điên lên , cô nói như hét:- Sao nó cứ đeo ám ảnh nhà mình hoài vậy? Nó có phải là nghiệp chướng của gia đình mình không?- Em biết nó tráo trở đến mức nào không? Nó đến tự nhận là con riêng của ba và nói hết chuyện dạn dít giữa ba mình và mẹ nó ngày trước , nó... Ban Mai hấp tấp ngắt lời:- Những chuyện tày trời như vậy , tại sao không biết giấu đi , tại sao dám nói ra? Phải biết xấu hổ chứ.- Mẹ con họ không phải là người biết xấu hổ. Nó muốn phá hoại gia đình mình , làm ẹ và chị em mình nhục nhã.- Trời ơi! - Ban Mai rên rỉ tuyệt vọng.- Chị không ngờ ba như vậy , vậy mà chị tưởng ba đạo mạo lắm , mẫu mực lắm. Bây giờ... mặt mũi nào ba dám nhìn mẹ nữa chứ. Ban Mai không nói gì được , nỗi phẫn nộ làm cô điếng cả người. Phù Dung thật là quá quái. Lần thứ nhất cô ta xen vào phá hoại tình yêu của cô. Tai họa đó còn là nỗi khổ của mọi người trong gia đình. Vậy mà cô ta không chịu dừng lại , còn muốn thẳng tay quậy cho tan nát hạnh phúc gia đình cô , kéo cả mẹ vào cuộc. Tại sao nó không biết dừng lại , tại sao cứ muốn tiêu diệt người khác. Nhìn bao nhiêu người phải đau khổ mới chịu hay sao? Cô quay lại nhìn Lãng Vân:- Lúc đó ba phản ứng thế nào chị?- Ba đuổi nó về , và... thật là mất dạy , nó ra giữa sân là ầm lên , rằng ba có vợ bé và nhả tâm bỏ rơi chính con của ba. Lúc đó mẹ quần trí lên vì xấu hổ , mẹ đập đầu vào tường , chị phải khó khăn lắm mới kéo ra được.- Vậy là nhà mình ầm ĩ lên , người ta bu lại xem chứ gì?- Chứ gì nữa. Nó muốn như vậy mà.- Trời ơi! Thật là... thật không còn gì để nói nữa.- Lúc đó , ba cũng mất bình tĩnh , ba lôi nó nó vô nhà đập thẳng tay , chị thấy ba tức đến có thể giết nó , nhưng chị không muốn nhìn tới , con đó đến sư tử cũng không làm nó chết được.- Chẳng lẽ ba đánh cả nó?- Chị không hiểu ông ấy nghĩ gì. Ông ấy ném bình hoa vào đầu nó thế là nó ôm mặt là ầm ĩ , thật không giống ai cả.- Tới mức độ đó lận sao? Rồi sao nữa chị?- Lúc đó mẹ nó mới ra mặt , không biết bà ta nấp ở đâu đó , hình như bà ta đưa nó tới bệnh viện , chị không muốn tìm hiểu chuyện của họ. Lo giữ mẹ còn không xong đây , mẹ cứ muốn đập đầu vào tường làm chị rối lên. Ban Mai thở dài

, cô đã hình dung được cảnh náo loạn lúc này. Thế là gia đình gương mẫu của cô trở thành trò cười cho hàng xóm. Thật là xấu hổ. Ban Mai ngồi im. Vừa tức Phù Dung, vừa đau đớn khi phát hiện ba còn có một gia đình khác. Chuyện nào cũng khiến người ta nổi giận. Và cô đứng bật dậy, rồi lại quăng mình xuống giường:- Em muốn chết đi cho rồi. Sao đủ thứ chuyện thế này chứ? Vừa lúc đó, bên phòng ông bà Công có tiếng đồ rơi loảng xoảng. Hình như bây giờ bà mới bắt đầu phản ứng. Tiếng la hét cùng đồ vật rơi khiến thần kinh hai chị em muốn đứt tung. Lãng Vân đập tay xuống bàn:- Chị đi đây, ở nhà chắc chị điên lên mất. Cô đứng dậy, lao đến phía bàn lấy chiếc giỏ rồi lao xuống cầu thang. Ban Mai đứng giữa phòng, chính cô cũng muốn hóa điên vì cơn lốc xoáy này. Rồi cô cũng khoác balô lên vai, tức tưởi đi ra khỏi nhà. Cô đi bộ ra đường, cảm thấy thống khổ hơn bao giờ. Muốn kêu trời, muốn la hét, nhưng không thể làm được những cái đó. Mà cũng không biết mình phải làm gì, đi đâu để giải tỏa sự cuồng loạn. Ban Mai rẽ bừa vào một quán cà phê. Vừa ngồi xuống, cô đã lấy máy gọi Trường. Cô làm điều đó theo quán tính và máy móc. Thế nhưng trong khi nghe tiếng chuông reo, cô mới sực tỉnh nhớ ra. Và tự động tắt máy. Nhớ đến Trường, khổ lại chồng khổ. Chuyện nào cũng làm cô bị dồn nén uất ức, thế là cô bật khóc. Khi cô tiếp viên đặt ly nước xuống bàn, cô ta không khỏi tò mò nhìn cô khác cứ gục đầu xuống, tay bụm miệng. Tiếng nhạc trong quán cũng không át được tiếng khóc của cô ta. Một cách khóc rất lạ, cứ dồn dập từng cơn. Đến nỗi chuông điện thoại reo gần một bên mà cô ta cũng không nghe. Cô tiếp viên đập nhẹ tay xuống bàn:- Chị Oi! Hình như là điện thoại của chị đó. Ban Mai ngẩng lên:- Cám ơn chị. Cô quệt nước mắt, loay hoay mở balô lấy máy; - Alô. Trong máy, giọng Trường vang lên:- Có chuyện gì vậy Ban Mai? Thật giống như Trường trước kia, mỗi lần trả lời máy của cô, thì y như rằng, câu hỏi đầu tiên của anh là “có chuyện gì”. Ban Mai lắc đầu như có anh ở đó.- Không có chuyện gì hết, tại em gọi lộn số thôi, không có gì cả.- Em đang ở nhà hay ở quán nước vậy?- Sao anh hỏi vậy?- Anh nghe tiếng nhạc.- Em đang ngồi trong quán.- Với ai?- Một mình thôi.- Anh hỏi lại lần nữa, chuyện gì xảy ra với em phải không?- Không có đâu, thôi chào anh nghe.- Khoan tắt máy, Ban Mai. Em ở quán nào vậy? Ban Mai nói chỗ của mình, rồi nhận ra mình đã làm không đúng. Cô lại lắc đầu:- Thật ra, em chỉ gọi lộn số thôi, em không quấy rầy anh đâu, xin lỗi anh. Rồi cô cất máy. Không ngờ Trường lại gọi cho cô. Giọng anh có vẻ khô khan, mất hẳn sự ấm áp, vui vẻ trước đây. Tâm trạng cô đang không vui, bây giờ nói chuyện xong càng thấy khốn khổ. Cô hối hận vô cùng khi đã để đầu óc lơ mơ mà gọi anh. Ban Mai ngồi rúc trong góc, không buồn đụng đến ly nước trước mặt. Chưa bao giờ cô cảm thấy chán đời như vậy. Cô ngồi gục đầu buồn rầu. Trong quán người ta đi ra đi vào. Ai cũng như rất bình thần. Chỉ mình cô có vẻ khác người, vì cách lễ loi chán đời, đến nỗi lâu lâu có người quay lại nhìn cô. Ban Mai không để ý điều đó, cũng không thấy Trường đang từ ngoài đi vào. Anh nhìn xung quanh tìm, rồi đi thẳng về phía bàn cô. Nghe tiếng kéo ghế, Ban Mai ngẩng lên, cô bàng hoàng ngồi nhìn Trường, không tin là anh đến đây. Nhưng không biết hỏi gì, và cô cứ ngồi yên ngó anh chăm chăm. Trường gọi nước xong, xoay hẳn người qua phía cô:- Sao giờ này em còn ở đây, lại ngồi một mình, em đang buồn phải không? Tự nhiên Ban Mai lắc đầu. Bây giờ cô thật sự không muốn nói chuyện của mình. Khoảng cách quá xa đã xóa hết ảo tưởng về anh. Chỉ còn lại chút tự trọng phải giữ. Chính điều đó làm cô không muốn nói chuyện. Trường nhìn cô chăm chú, và kiên nhẫn chờ cô nói. Nhưng thấy vẻ im lặng kín đáo đó, anh buộc lòng phải hỏi tiếp:- Có chuyện gì vậy, Ban Mai?- Không có gì cả.- Em khóc vì chuyện gì, đừng giấu anh.

19. Chương 12.2

Ban Mai hơi nhích tới nhìn Trường:- Sao anh biết em khóc?- Em đang khóc khi gọi anh phải không? Cho nên anh phải tới. Ban Mai quay nhìn ra chỗ khác. Khi gặp Trường rồi, cô thấy chuyện gia đình mình không còn chi phối như lúc này nữa, cô lặng lẽ nhìn anh, rồi nói lạnh lẽo:- Đến lúc dự đám tang, em mới hiểu tại sao anh không hề nói về anh. Và cũng đến tận lúc đó, em mới hiểu là anh coi em như con cóc. Trong mắt Trường lóe lên một vẻ ngạc nhiên:- Em muốn nói chuyện gì?- Trước đây em không biết anh thuộc thế giới cao xa hơn thế giới của em. Anh có tất cả nên thích cái gì khác lạ. Và anh thấy chơi với em có thể giải trí được, phải không?- Anh cấm Ban Mai nói như vậy. Ban Mai cười lạnh lẽo:- Anh đã không thành thật với em, có phải vì thấy em không xứng đáng không? Vì em không đáng để anh nghiêm chỉnh. Nếu em không phát hiện ra, thì nah sẽ không bao giờ cho em biết anh là ai, phải không?- Chuyện anh là ai không quan trọng.- Không. Với em thì nó rất quan trọng. Nếu biết về thân thế anh, có lẽ em đã thận

trọng hơn.- Tại sao điều đó làm em thận trọng?Ban Mai không trả lời, cô chỉ dăm dăm nói theo ý nghĩ của mình:- Lúc biết anh đã có người yêu, em cảm thấy bị hẫng lắm. Anh chẳng bao giờ kể về người yêu với em, điều đó em hiểu được. Nhưng khi anh không thật lòng với em, thì em cảm thấy bị xúc phạm.- Tại sao, Ban Mai?Ban Mai nhìn đi chỗ khác, giọng xa lạ:- Có một lần em xem một bộ phim, trong đó nhân vật nam là người thành đạt, còn nhân vật nữ chỉ là cô sinh viên mới ra trường. Anh làm cho cô ta ảo tưởng vì những cử chỉ sẵn sốc. Và cô ta thật lòng tin tưởng người đàn ông đó quý mến mình. Nhưng sau đó thì mới biết không phải.Trường chăm chú nhìn cô, đôi mắt nheo lại một cách khó hiểu. Nhưng vẫn không lên tiếng, có vẻ như anh đang muốn tìm hiểu Ban Mai nói gì. Còn cô không nhận thấy gì khác, cô nói tiếp một cách đau đớn:- Sau đó mới biết, anh ta chỉ hạ cố ban ơn. Và vì thấy cô gái dễ thương, nên anh ta quen cho vui.- Rồi sao nữa?- Đến khi thấy mình đã đi xa, anh ta vội dừng lại, và cho cô gái nghỉ việc, để tránh rắc rối về sau.Nói đến đó, cô ngược lên nhìn anh:- Lúc xem phim, em thấy tội cho ảo tưởng của cô ta. Nhưng khi rơi vào cảnh tương tự thì em lại thấy bị xúc phạm.Trường trầm ngâm:- Không ngờ em nghĩ xa như vậy.- Có lẽ anh không hiểu được tâm trạng khi gây ra cho em, bởi vì anh luôn ở tư thế ban ơn, anh đâu cần biết người khác vui buồn ra sao.- Anh không ngờ, có một ngày Ban Mai quay lại tránh né anh.- Chỉ có anh là được quyền tránh thôi phải không? Anh tự mình quyền quyết định mối quan hệ, thích thì anh cho tiếp tục, không thích thì chủ động cắt, em chỉ có thể thụ động chịu thôi.Cô ngừng nói và nhìn Trường một cách âm ỉ:- Sao anh không nghĩ em cũng có lòng tự trọng của em.Trường điềm tĩnh nhìn cô:- Anh không nghĩ, vì anh không làm gì xúc phạm Ban Mai. Giữa anh và em mà cũng có chuyện xâm phạm tự trọng của nhau sao?- Có người nói với em, cách xử sự như vậy là không thành thật.- Người đó là ai vậy? Ai đủ thân để hiểu được chuyện của anh với Ban Mai?Ban Mai trả lời thẳng thắn:- Lúc em phát hiện ra anh, thì cũng là lúc anh Định nhận ra rằng, trước đó em không biết anh là ai.Trường gật gật đầu:- Anh nhớ rồi, lúc đó thấy hai người nhìn anh, anh hiểu em rất ngạc nhiên. Cả anh cũng lạ lùng vì em ngạc nhiên như vậy.- Điều làm em buồn nhất là những gì anh ấy phân tích đều đúng như ý nghĩ của em.- Và em muốn tin anh ta hơn là tin anh, phải không Ban Mai?- Em tin vào những gì em cảm nhận, và em đã cảm nhận được ra, lúc trước anh coi em như con ngốc, anh có biết cảm giác đó ra sao không?- Em đã nhạy cảm một cách lệch lạc, còn anh thì chưa bao giờ có chuyện quen biết với em là giải trí. Thật ra, anh không rảnh rang đến mức phung phí thời giờ như vậy.- Vậy tại sao anh không nói anh là ai?- Lúc đầu thì anh không nói được, vì mọi chuyện xảy ra đột ngột quá, anh xoay trở không kịp.- Rốt cuộc anh cũng không chịu nói điều cốt yếu, để người khác biết về thân thế mình, khó khăn đến vậy sao?Nói đến đó, cô lại nhìn anh đầy trách móc:- Lúc em kể với anh những nhận xét của bạn em, anh còn thừa nhận gật đầu. Có phải lúc đó anh cười thầm em không? Và anh nghĩ em là con ngốc.- Tại sao Ban Mai cứ gán ghép anh như vậy? Anh tôn trọng em và chưa bao giờ nghĩ em ngốc.Ban Mai kêu lên:- Thế lúc đó, anh nghĩ gì? Em thì thật thà hết mức với anh, còn anh thì thần nhiên giấu giếm. Bây giờ nhớ lại, em cảm thấy mình lỗ bịch vô cùng.- Sao em cứ tự gán ỉnh ý nghĩ không nên có, anh không thích nghe như vậy.- Đó là việc của anh.Trường cười khê:- Lần đầu tiên em nói ngang với anh, giận anh đến mức không cần sợ anh buồn sao?- Anh không thêm hạ mình buồn vì một người như em đâu. Tại em không ngang hàng với anh, em biết điều đó lắm.- Thôi được, cho là anh và em có địa vị chênh lệch, vậy thì sao? Vậy thì không thể nói chuyện với nhau được, hay là kkhông bình thường về tình cảm? Ban Mai muốn anh phải làm sao?- Điều em muốn là sự thật lòng. Còn ngoài ra, anh là ai, em không quan tâm lắm. Vì anh là con một gia đình giàu có, nên anh tự cho phép đùa cợt với em, em không đồng ý như vậy. Còn anh có cuộc sống thế nào thì không liên quan tới em.Trường gật gật đầu rồi nhận xét với vẻ phật lòng:- Ban Mai cư xử với anh khác trước nhiều.Tự nhiên Ban Mai buồn hẳn đi:- Tại vì anh thay đổi mà, lúc anh tuyên bố chia tay với em, em bị hẫng ghê gớm. Thật tình em nghĩ sẽ không gặp anh nữa, không ngờ tối nay anh đến.- Thời gia này gia đình anh xảy ra nhiều chuyện lắm. Còn em, anh muốn biết em gặp chuyện gì?Ban Mai lắc đầu:- Cũng có, nhưng không quan trọng.- Nếu không buồn thì em đã không gọi điện cho anh, nói đi. Chuyện gì vậy? Đừng làm anh lo.Ban Mai vẫn cương quyết lắc đầu:- Anh sắp cưới chị Lan, còn để ý lo chuyện của em làm gì, lúc một thân một mình thì khác, bây giờ anh chỉ có thể lo chuyện chị ấy thôi, em nghĩ như vậy, nên em không liên lạc với anh đây.Trường cô dăm dăm:- Em nghĩ anh và em sẽ không còn gì nữa, hoàn toàn chấm dứt tất cả à?- Anh đã nói như vậy mà, và hoàn cảnh như vậy thì còn làm gì khác được, nên em coi như chuyện đã qua. Em thật tình không ngờ tối nay anh đến tìm em. Em ngạc nhiên lắm.- Em có muốn như vậy không?Ban Mai cười gượng:- Muốn hay không thì cũng đâu làm được gì, anh là người chủ động mà.Gương mặt cô trở nên tự lự, xa rời hẳn đi:- Lúc em vô thăm ba anh ở bệnh viện, em hoàn toàn vô tư, em chỉ muốn chia sẻ với anh. Nhưng đến lúc anh bảo anh đính hôn, anh tỏ vẻ khó chịu khi gặp em... lúc đó em bị hẫng lắm.Cô nhắm kín mắt lại:- Sau này nhớ lại, em lại rùng mình, cảm thấy mình quá lỗ bịch.

Nếu anh nói trước thì em đã không đến thăm ba anh.- Vậy ngoài cảm giác lố bịch , em còn nghĩ gì nữa không?Ban Mai nói khẽ:- Còn chứ , còn cảm giác tỉnh mộng.- Tỉnh mộng?- Vâng. Trước kia em cứ nghĩ anh thật lòng quý mến em , lúc đó em buồn như bị mất một cái gì đó cần thiết. Nhưng đến lúc phát hiện thân thể anh , em thật sự bị tổn thương.Trường không nói gì , chỉ im lặng lấy hộp thuốc trong áo , rút một điếu rồi quăng hộp xuống bàn. Cử chỉ anh có vẻ muốn ở lại lâu hơn. Và câu chuyện sẽ kéo dài.Quả nhiên , anh trở lại chuyện lúc nãy , như nhất quyết không bỏ qua. Anh nói bằng giọng chậm rãi quan tâm thật sự:- Chuyện gì làm em phải lang thang ngoài đường giờ này? Em đâu phải là người hay đi chơi đêm. Có gì xảy ra vậy?Anh ấy cứ nhất định phải biết chuyện của mình”. Ban Mai nghĩ thầm và cô trả lời đơn giản:- Cũng chẳng có gì , lúc tối Phù Dung đến nhà em , kể với mẹ rằng nó là con riêng của ba. Cả nhà em thật sự bị chấn động.Trường nghiêng người qua , nâng mặt cô lên:- Chuyện như vậy mà bảo không có gì à? Vì là anh bây giờ , nên em không nói , nếu là trước kia thì khác rồi phải không?- Em không biết - Ban Mai nói nhỏ.- Vậy em nghĩ gì về ba em? Về cuộc sống sắp tới.- Em muốn bỏ nhà đi , không muốn gặp ba em nữa. Em có cảm tưởng đó là người nào khác , chứ kkhông phải là người mà em kính trọng , như vậy làm sao sống trong nhà được. Chị Vân cũng bỏ đi rồi.- Còn em , định đi đâu?- Em không biết , lúc này căng thẳng quá , nên em bỏ đi , giờ cũng không muốn về. Ba khủng bố đến mức mẹ cứ muốn đập đầu mà chết , làm sao em chấp nhận được.Trường cười nhẹ:- Phù Dung đã muốn chia rẽ gia đình em , chẳng lẽ em muốn giúp cô ta thành công?- Anh nói cái gì? - Ban Mai mở lớn mắt nhìn anh.- Thật ra , nếu mẹ và chị em đồng ý tha thứ thì mọi chuyện sẽ trở lại êm đẹp. Tha thứ không phải là chuyện dễ , nhưng nếu ai cũng muốn trả thù thì chuyện sẽ càng tệ hại hơn.- Ba lừa dối gia đình suốt thời gian dài như vậy , liệu có đáng tha thứ không? Thật không thể tưởng tượng ba lại có một gia đình khác , song song với gia đình em.Nói đến đó , cô lại thấy phần nộ lên:- Bây giờ em mới hiểu , tại sao mỗi lần chị Vân muốn quây Phù Dung , ba đều cản , đều bảo bỏ qua. Thì ra ba che chở cho nó , vì nó là con của ba.Càng nói , càng thấy tức , nước mắt cô tuôn xuống mặt , giọng hấp tấp:- Ba chỉ có thể có một trong hai đứa con , nếu nó là con ba thì em sẽ là người dưng , em thà chết chứ không chịu làm chị em với nó đâu.Trường gật đầu:- Đã mâu thuẫn đến mức như vậy , thì không thể xem nhau là chị em được. Vấn đề là em cư xử thế nào , để gia đình đừng bị đổ vỡ. Anh nghĩ ba em cũng khổ tâm lắm.- Em không tin , nếu khổ thì ba đã không có vợ khác.Trường mỉm cười:- Nhiều khi lỡ gây ra nên người ta đau khổ vì không dàn xếp được. Từ trước giờ , gia đình em sống hạnh phúc , điều đó chứng tỏ là ba em luôn có trách nhiệm. Ông ấy không muốn làm đổ vỡ , em đừng quây lên cho nó tan nát.- Em có nói là quây đâu.- Bỏ nhà đi cũng là hình thức đập đổ đó. Nghe lời anh đi , về nhà như bình thường. Và khuyên mẹ em cố tha thứ. Từ từ cơn giận cũng lắng xuống thôi.Ban Mai ngồi im nhìn Trường. Anh nói chuyện nghe nhẹ tênh. Thậm chí nãy giờ còn cười hai lần. Lại thật , anh luôn làm cho những chuyện khinh khỉnh trở nên nhẹ nhàng. Trả sự việc về đúng với bản chất của nó. Trong khi cô thì muốn quần trí lên. Chợt nhiên , cô cũng thấy vấn đề kém trầm trọng đi. Thậm chí không hiểu nổi tại sao mới đây , mình còn thấy bầu trời như sụp đổ , nghĩ tới chuyện nào cũng thấy bi đát. Bây giờ không biết chị Vân đang ở đâu.Thốt nhiên , cô sợ hãi lên:- Em phải về ngay , sợ mẹ em chết mất.- Có ba em ở nhà , ông ấy không để chuyện đó xảy ra đâu.Ban Mai thở nhẹ rồi lo lắng:- Không biết chị Vân có chịu về nhà không. Chị ấy phản ứng dữ dội lắm.- Nếu mẹ em và Lãng Vân quá khích , thì em bình tĩnh khuyên hai người. Nếu ai cũng khích như nhau thì chuyện sẽ tệ hại thêm thôi.- Có lẽ em phải làm như vậy thôi.- Em về ngay đi , dù sao cũng quá khuya rồi. Em nhìn đi , người ta sắp dọn quán đó.Anh gọi tính tiền , rồi kéo ghế cho Ban Mai bước ra. Cả hai đi ra sân. Quả thật , trong sân chỉ còn duy nhất xe của Trường. Lần đầu tiên Ban Mai đến quán mà ra về sau cùng như vậy.Trường đưa Ban Mai về. Ngồi phía sau anh , tự nhiên cô thấy buồn. Có lẽ đây là lần cuối cùng. Mai nhớ anh đám cưới rồi , chẳng có lý do gì để gặp nhau nữa. Người đầu gặp gỡ làm chi...Con đường trước nhà cô đèn sáng hiu hắt. Nhà nào cũng tắt đèn , cả nhà cô cũng vậy. Không biết chị Vân đã về chưa.Bất ngờ , anh kéo cô vào lòng , im lặng ôm cô trong tay , rồi nhẹ nhàng cúi xuống áp môi lên trán cô. Cái hôn cũng nhẹ nhàng , như mọi cử chỉ của anh nãy giờ. Và khi làm tất cả những điều đó , anh lặng lẽ khác thường , như không thể nói được ý nghĩ của mình.Ban Mai ngẩn người vì đột ngột. Cô ngược lên cổ nhìn mặt Trường nhưng tối quá nên cô không thấy nét mặt anh đang thế nào. Mà chính cô cũng không nói được gì.Rồi cô cảm thấy mình được buông ra , giọng Trường xa vắng khác lạ.- Em vô nhà đi.- Vâng.Ban Mai chỉ biết làm theo lời anh. Khi cô khóa cửa , anh vẫn đứng lặng yên không vội đi. Đến lúc cô vào nhà rồi , anh vẫn cứ còn đứng đó.Ban Mai đi lên phòng mà cảm thấy xao xuyến kỳ lạ. Cử chỉ lạ lùng của Trường làm cô không phân biệt nổi đó là tình cảm gì. Cô chỉ hiểu được rằng , hôm nay anh rất lạ.Chẳng lẽ Trường còn một điều gì đó riêng tư , một điều gì đó trong cuộc sống riêng của mình , mà cô không hiểu được. Cô chợt nhận ra cô và anh không hề bình đẳng. Anh biết tất cả về cô. Còn đời tư của anh thì cô chẳng biết được gì. Ngay cả ý nghĩ của anh , cũng không biết được. Toàn là thụ

động.Nghĩ về cuộc nói chuyện lúc nãy , cô vẫn còn thấy ảm ức. Rốt cuộc Trường cũng không chịu giải thích thái độ của anh. Đã muốn dứt khoát thì cô ra sao mặc cô , tại sao quan tâm làm gì. Cứ như muốn đùa cợt vậy.

20. Chương 13.1

CHƯƠNG 13 -Bà Công bỏ mấy thứ túi xách linh kinh xuống giường Ban Mai , rồi ngồi xuống xoa xoa chân. Sáng nay , hai mẹ con đi suốt cả buổi sắm đồ cho Ban Mai. Đầu tuần sau cô phải theo đoàn ra Đà Lạt thực hiện vài cảnh quay. Rồi sau đó nữa , phải xuống miền Tây. Xem ra đóng bộ phim này cô cực hơn rất nhiều.Ngồi một lát , bà đứng dậy đi xuống bếp. Ban Mai loay hoay xếp lại mớ đồ gọn gàng trên giường. Cô đang treo tất cả lên tủ , thì nghe tiếng bà Công gọi vọng lên; - Mai à! Có khách nè con.- Dạ.Ban Mai đóng cửa tủ , chạy xuống phòng khách. Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy Trường ngồi đó. Thật là chuyện khó tin. Cô lẹ lúng bước đến ngồi đối diện với anh:- Anh Trường đi đâu vậy?Trường hơi nhún vai , không trả lời. Anh không có vẻ gì là giận hay tự ái. Nhưng hìn như không đồng ý với cách hỏi của cô.Ban Mai liếm môi , nói như đính chính:- Em nghĩ anh sẽ kkhông gặp em nữa , nên em thấy lạ , có chuyện gì vậy anh?- Em định đi ngày nào?- Đi đâu? - Ban Mai hỏi ngơ ngác.- Không phải đi theo đoàn làm phim ra Đà Lạt sao?- À , tuần tới. Nhưng sao anh biết?- Còn ba ngày nữa phải không?- Dạ. Ba ngày nữa đoàn làm phim mới đi. Nhưng and Định rủ em và vài người nữa ra trước một ngày đi chơi.Trường cười với vẻ gì đó rất đặt biệt , rồi hỏi thần nhiên:- Ngày mai anh ra ngoài đó giải quyết vài việc , em có đi với anh không?- Hả?- Anh có nhà nghỉ ở đó , anh muốn em ở nhà anh trong mấy ngày đó , ở khách sạn không thoải mái lắm đâu.Ban Mai hết sức bất ngờ , cô ngồi im ngấm nghĩ rồi lắc đầu:- Em thấy không tiện đâu.- Không tiện cho ai , anh hay Ban Mai?- Cho anh đấy. Anh không nên phí thời giờ cho em như vậy. À , anh biết chị Lan đóng chung với em phim này không?- Biết.Thấy Ban Mai ngồi im , anh hỏi tiếp:- Đóng chung thì sao , có gì không?Ban Mai liếm môi:- Chị không có cảnh quay ở Đà Lạt.Trường ngắt lời:- Và cô ấy cũng không muốn đi chơi.- Vậy hả?- Anh muốn Ban Mai đi với anh.- Em cũng không muốn vậy lắm , nhưng anh cũng biết là không nên mà , em nghĩ chị Lan sẽ không thích em đi như vậy. Và em rất lạ vì anh có vẻ... thay đổi như thế.Trường nhìn cô hơi lăm , rồi chợt cười:- Ban Mai thấy anh vô trách nhiệm?- Vâng , nó gần gần như vậy. Làm như vậy không phải là anh.- Đừng quan tâm chuyện đó , vấn đề là Ban Mai có thích đi với anh không?- Hôm nay anh Trường lạ ghê.Trường chợt mỉm cười:- Anh cũng thấy mình có vẻ áp đặt , nhưng bây giờ anh bận quá , nếu nói chuyện , anh phải mất đến vài giờ. Trong khi anh chỉ đủ thời gian tranh thủ ghé em.- Vậy sau đó anh có nói với em những gì em muốn biết không?- Nói nhiều hơn những gì em nghĩ.Ban Mai mím môi:- Em thích đi chơi với anh lắm.Trường nhìn đồng hồ , rồi đứng dậy:- Em hỏi mẹ em đi , nếu có gì thay đổi thì gọi điện cho anh.Ban Mai cũng đứng dậy:- Bộ anh có việc gấp lắm hả?Trường gật đầu chứ trả lời. Cái kiểu ít nói hoặc nói quá vắn tắt của anh làm Ban Mai không dám hỏi lời thôi. Cô tiễn anh ra cổng và không tránh được cái nhìn tò mò về anh. Trường hình như hiểu ý nghĩ của cô , nhưng chỉ nói ngắn gọn.- Mai anh đến đón em.- Dạ.Ban Mai trả lời và vẫn đứng yên nhìn Trường mở cửa xe. Phong cách của anh... Cô nhớ lại bề ngoài giản dị trước kia , đến giờ cô mới hiểu tại sao mình có cảm giác Trường xa cách. Vì anh thay đổi rất nhiều , không hiểu là anh thay đổi hay trước kia cố ý làm mình khác đi trong mắt cô.Ban Mai vào nhà , cô đi xuống bếp tìm mẹ. Định kể về chuyện của Trường , nhưng cô chưa kịp nói thì bà đã lên tiếng trước; - Thật ra , mẹ không muốn con tiếp xúc với thằng Định. Nếu có lý do chính đáng thì con nên gọi điện từ chối nó đi.- Dạ.Ban Mai không đi gọi điện ngay , cô ở lại trong bếp phụ với mẹ. Nhưng đầu óc lại cứ quanh quẩn chuyện của Trường. Đến giờ cô vẫn có cảm giác mình nằm mơ , khi lúc nãy Trường đến tìm cô. Thậm chí anh không có vẻ gì là muố cắt đứt. Chẳng lẽ mối hệ này cứ kéo dài mãi.Buổi tối , khi Ban Mai chuẩn bị đồ thì Trường gọi điện đến , giọng anh có vẻ không vui:- Anh bận phải đi gấp , nên không thể đưa em đi vào ngày mai bao giờ về , anh sẽ gọi cho em. Đừng buồn anh nhé Ban Mai.Ban Mai chợt có cảm giác thất vọng kỳ lạ , cô hỏi ỉu xiu:- Anh đi đâu vậy? Và chừng nào đi?- Anh sẽ ra sân bay trong một nữa , em thể ra gặp anh một chút không?Giọng Ban Mai khô khan:- Em không biết. Thôi , chào anh.- Ban Mai...Nhưng cô đã bỏ máy xuống. Chính cô cũng không hiểu được tại sao mình làm vậy. Cô có cảm tưởng mình bị lừa. Hai là Trường không nghiêm chỉnh. Cảm giác đó làm cô phản kháng. Mà cũng không biết mình giận hay là thất vọng.Ban Mai trở lại giường , máy móc xếp đó. Bây giờ cô mới nhớ , lúc nãy không hỏi Trường đi đâu. Cô rất muốn biết về bất cứ chuyện gì

liên quan đến anh. Nhưng bây giờ không thể gọi để hỏi. Đúng hơn là không dám. Lúc này phản ứng kỳ cục quá thà là im luôn. Hai hôm sau, Ban Mai theo nhóm làm phim lên đường đến Đà Lạt lúc xế chiều. Một nhóm ba người ở cùng phòng sát bên phòng Định. Ban Mai xếp đồ vào tủ, rồi đến mở tivi. Bằng Hà và Mỹ Trân kéo cô đi chợ. Nhưng cô một mực từ chối. Thế là hai cô nàng kia kéo đi. Ban Mai xem một lát cũng thấy chán, cô đứng dậy, lấy thêm áo rồi đi ra ngoài. Nhưng cô vừa xuống đến cầu thang, thì xem tiếng Định phía sau: - Ban Mai! Định đi nhanh đến phía cô: - Em đi đâu vậy? - Định ra ngoài một chút. - Anh cũng định rủ em đi đấy. Mấy cô kia đâu rồi? - Tụi nó đi chợ. - Hình như em không hứng lắm, phải không? - Em cũng không biết nữa. Sao anh hỏi vậy? Định không trả lời, anh ra hiệu cho cô đi. Rồi cũng đi song song bên cạnh cô. Cả hai lững thững khỏi khách sạn, đi về phía hồ. Định đứng lại nhìn Ban Mai: - Em có muốn xuống dưới không? Ban Mai nhìn những đôi tình nhân đang ngồi trên thiên nga, ai cũng bơi ra xa như tìm một chỗ vắng riêng. Tự nhiên cô thấy mình với Định sẽ lạc điệu nếu cũng chơi như vậy, thế là cô lắc đầu. Và cô đi bộ thướt tha dọc bờ hồ. Định cũng đi theo cô. Anh cười khế một mình. - Em có vẻ muốn tránh anh? Ban Mai thờ ơ hỏi lại: - Sao anh nghĩ như vậy? - Anh biết, em làm gì và nghĩ gì, chẳng lẽ anh không biết sao? Ban Mai vẫn hỏi thờ ơ: - Vậy anh biết lúc này em nghĩ gì không? - Nghĩ về Trường. - Sao anh lại cho làm em nghĩ về anh ấy? - Anh tự biết. Và em đang thất vọng vì anh ta không có mặt bên em. - Em không đòi hỏi vậy đâu. Từ đây về sau, tụi em không còn là anh em như trước nữa. Không là gì với nhau nữa. Anh có biết không, chị Lan là vị hôn thê của anh ấy đó. Định mỉm cười: - Điều đó làm em buồn ghê gớm. Đúng không? Ban Mai thoáng cau trán, như phủ nhận: - Em buồn, nhưng không phải như anh nghĩ đâu. Giống như người bạn thân, tự nhiên một người có gia đình người đó sẽ dành toàn bộ tình cảm và sự chăm sóc cho gia đình riêng. Dĩ nhiên là người còn lại sẽ buồn chứ. Định cười thành tiếng: - Không phải, em đang tự dối lòng. Chính xác hơn là em không nhận ra, cái buồn đó không phải chỉ dừng lại ở chỗ mất người bạn, nó sâu hơn em tưởng nhiều. Ban Mai hơi đứng lại: - Anh nói cái gì vậy? Định cũng đứng lại theo cô, anh cố ý nhìn vào mặt cô mỉm cười, nhưng là nụ cười không vui. - Em đang ở ranh giới lấp lửng, nửa mến, nửa yêu. Nếu bảo quý mến thì quá nhẹ. Vì những gì anh ta làm cho em đều vượt quá tình bạn. Còn như bảo yêu, thì chưa có gì khẳng định. Ban Mai ngẩng đầu một cái, tiếp tục đi; - Anh suy luận xa vời quá, em không nghĩ như vậy đâu. Từ đó giờ cả em lẫn anh ấy đều không tình cảm xa xôi đó. Em biết anh ấy không phải là người lãng nhãng. - Thế nào là lãng nhãng? - Anh ấy có chị Linh Lan rồi. Định cười khế, hình như anh cảm thấy bị tổn thương. Anh hỏi bằng giọng đặc biệt: - Anh ta có Linh Lan, có giống như anh có em không? - Không đâu, không đâu. Anh Trường không phải là người như thế. Và em cũng không có ý giành giật. Cả em và anh ấy đều tự thấy mình trong sáng. Thậm chí... - Thậm chí như thế nào? - Thậm chí khi anh ấy kể là đã có người yêu, em lập tức không muốn liên lạc, sợ chị ấy không vui. Còn anh Trường thì cũng chủ động chia tay với em. Định nheo mắt như suy nghĩ: - Nếu thật sự muốn chia tay, thì anh ta tiếp tục quan tâm em làm gì? Có thật sự anh ta vô tư không? Theo anh biết, thì anh ta quen với Linh Lan trước em. Thấy vẻ tự lự của cô, anh nói tiếp: - Vấn đề là tại sao đã có người yêu, mà anh ta còn tấn công em? Ban Mai khẽ lắc đầu: - Đừng dùng từ đó, nặng quá anh Định ạ. - Cho là anh nói hơi quá, nhưng một người con trai đã có người yêu, còn đi chăm sóc một cô gái khác, thì phải xem lại ý đồ của anh ta. Anh nhún vai, nói thêm. - Anh ta là con một ông chủ lớn, lại đóng vai một người không nghề nghiệp ổn định để tiếp cận em. Viết kịch bản cho riêng em, đưa em từ một diễn viên vô danh lên thành ngôi sao. Và bất cứ lúc nào em gọi anh ta đều có mặt. Chưa kể đến việc anh ta âm thầm bảo vệ em. Nói thật nhé, Ban Mai, trừ phi là người yêu hoặc anh em ruột, không ai làm chuyện dư thừa vậy đâu. Ban Mai hơi bậm môi, im lặng suy nghĩ. Cách nói của Định làm cô hoang mang, đến nỗi không tự chủ được. Cô nhìn anh đắm đắm: - Em không tin anh ấy thích đùa với tình cảm. - Vậy chuyện anh ta tới với em là cái gì? - Em không biết. Nhưng linh tính mách bảo em, là anh ấy rất thật lòng, hoàn toàn không lợi dụng. Cả hai đã đi hơi xa, và Định vô tình ngừng lại dưới gốc cây thông. Ban Mai cũng đứng lại theo. Cô hơi dựa người vào thân cây. Định đứng bên cạnh cô, một tay chống trên cây, anh nhìn xoáy vào mặt cô, nhấn giọng: - Vậy còn với Linh Lan, anh ta cư xử thế nào? Ban Mai không trả lời được. Cử chỉ của cô làm Định cười khế: - Anh ta đeo đuổi em, sau đó tránh né em vì dính hôn với cô ta. Rồi sau đó lại tiếp tục theo đuổi. Vấn đề đặt ra là giữa em với Linh Lan, anh ta thật lòng với ai. Ban Mai im lặng ngẫm nghĩ. Chợt cô ngẩng đầu lên, lắc mạnh đầu: - Đừng nói chuyện này nữa, em không muốn nghe. Cô định bỏ đi, nhưng Định đã giữ tay cô lại: - Tại sao em phải trốn tránh, không dám nhìn vào thực tế, hay là sợ đau lòng? Ban Mai gỡ tay anh ra: - Anh đừng xen vào chuyện của em mà. - Anh quan tâm đến em, nên không muốn bỏ mặc em cứ lẩn quẩn vì anh ta. Em khổ một lần là đủ rồi. - Em không có lẩn quẩn, em đang tìm cách quên mà. - Tìm cách quên à? Như vậy chứng tỏ em buồn vì anh ta, nếu không thì tại sao muốn quên. Rõ ràng em bị dẫn vào một quan hệ nhập nhằng, mà người thiệt thòi sẽ là em. Ban Mai chợt khóc lên, cô nói như hét: - Để cho em yên

, em đang muốn điên lên đây , anh biết không?Cô hất tay Định ra , bỏ đi. Nhưng anh cản lại như muốn bảo cô bình tĩnh. Hai người đang giằng cô thì nghe tiếng gọi phía sau:- Ban Mai!Cả hai quay phắt lại nhìn. Trường đang đứng một khoảng rất gần hai người. Khuôn mặt nghiêm nghị và cặp kính màu tối làm cho gương mặt càng nghiêm nghị và bí ẩn hơn. Anh chỉ gọi Ban Mai một tiếng , rồi đứng yên như chờ đợi.Định buông tay Ban Mai , anh chào Trường một cách lạnh nhạt. Trường cũng gật đầu đáp lại. Và không nói gì thêm , rõ ràng anh muốn Ban Mai đến với anh.Thái độ đó đối với Định là bất lịch sự , làm anh cảm thấy bị coi thường. Cho nên dù tính tình luôn nhã nhặn , anh vẫn không vượt qua sự ác cảm , và lầm lì bảo Ban Mai:- Đừng làm gì mù quáng nữa , Ban Mai.Ban Mai đứng phân vân. Ngay cả cô cũng thấy Trường có thái độ kiêu ngạo , xấc xược. Hoàn toàn không đúng tính cách của anh. Lẽ ra cô đã chạy đến anh rồi , nhưng vì câu chuyện đang nói với Định làm cô choáng váng , nên cô cảm thấy muốn đề phòng anh.Thế là cô bỏ đi thẳng , mặc cho anh gọi thêm lần nữa.Ban Mai trở về khách sạn. Trường đi theo kịp cô trong sân , anh đứng chặn trước mặt cô:- Sao vậy Ban Mai?Ban Mai ngó đi chỗ khác , giọng hơi xúc động:- Em đang không vui , em muốn ngồi đâu đó một mình , xin lỗi anh.- Ngay cả nói chuyện với anh cũng không muốn sao?- Thật tình là vậy , bây giờ em chỉ muốn một mình thôi.- Hình như em và anh ta có chuyện gì không vui , phải không? Thôi được , em cứ suy nghĩ một mình đi , bao giờ bình tĩnh lại thì gặp anh.Ban Mai không trả lời , cô lách qua Trường , đi vào gian tiền sảnh. Anh đứng yên một lát suy nghĩ , rồi đi theo cô.- Tối nay , anh sẽ đến tìm Ban Mai , em lên đi.Ban Mai hơi đứng lại , ngần ngừ. Nhưng Trường đã quay người đi ra phía cổng. Thế là cô lặng lẽ đi lên phòng.Cô đứng bên cửa sổ nhìn về phía những ngọn đồi xa xa. Sương chiều phủ lên cảnh vật , tạo một vẻ buồn trầm mặc rất đặc trưng của xứ sở sương mù. Đứng nhìn cảnh chiều , tự nhiên bao nhiêu khúc mắc trong lòng dịu lại , cô nghĩ về câu chuyện lúc nãy , cảm giác bị lừa gạt , không còn làm cô day dứt nữa , mà có màu sắc lãng đãng như đám mây ở xa kia.Rồi cô lại nghĩ về Trường. Trong khung cảnh buồn thế này , cô rất muốn có anh bên cạnh. Nhưng rồi nhớ những gì Định phân tích , cô lại quay ra buồn.Buổi tối , Định không đến tìm cô. Hai cô nàng cùng phòng rủ cô đi chơi không được , lại tiếp tục đi đâu đó. Một mình cô ăn tối dưới nhà hàng. Rồi lên phòng ngồi một mình.Đến khá khuya , Trường mới gọi điện thoại cho Ban Mai. Nhưng không phải hẹn gặp mà là xin lỗi vì đã không đến được.“Giống như trò chơi cút bắt để nhử mình vậy. Cứ muốn mình quan quần người ta. Nhưng không ỉnh ở gần để hiểu người ta nghĩ gì về mình”. Ban Mai chán nản nghĩ thầm. Và dù giận Định , cô vẫn thấy điều anh nói là đúng. Trường không thành thật với cô.Hôm sau là ngày đầu tiên. Buổi sáng quay cảnh của Ban Mai. Diễn chung với một diễn viên nam. Và điều Định lo sợ là thừa. Bởi vì dù đang có tâm lý bất ổn , Ban Mai vẫn diễn xuất rất tốt. Đến nỗi Định phải ngạc nhiên về bản lĩnh của cô.Buổi trưa , đoàn vẫn ở lại nơi quay phim , vì từ đó trở về khách sạn khá xa. Lúc nghỉ , Ban Mai ngồi vào một góc cây tẩu trang. Xong , cô định đi ăn với Băng Hà , thì Định đã bước vào chỗ cô:- Em xong chưa?- Dạ rồi.Anh chìa cho cô hộp cơm. Ban Mai ngạc nhiên:- Ở đâu mà anh mua nhanh vậy?- Anh nhờ người đi mua giùm. Mình ra ngoài kia ăn đi.Ban Mai lưỡng lự đi theo Định ra phía góc cây có bóng mát. Cả hai ngồi xuống thăm cỏ. Định khui lon nước đặt trước mặt cô , hỏi một cách săn sóc:- Ăn thế này , em có chịu nổi không?- Em sao cũng được.Định cười mỉm:- Nếu mẹ em biết anh chăm sóc em thế này , mẹ em sẽ trách anh đấy. Anh nhớ lúc trước , mỗi lần em đi diễn , cả nhà phải xúm lại dỗ em ăn.Ban Mai cười gượng:- Anh nhắc mấy chuyện đó làm gì? Lúc đó em con nít quá.- Bây giờ mẹ em còn ép em ăn không?- Cũng còn - Ban Mai nói lơ đãng.- Sao , ăn không nổi hả? Hay là bỏ đi , anh đưa em đi nhà hàng.- Thôi thôi , em lười lắm. Ăn thế này được rồi.Định đưa mắt nhìn cô , như quan sát. Rồi nhận xét:- Em lúc nào cũng kén ăn.Ban Mai nói lảng đi:- Liệu quay kịp ngày không anh? Em sợ mưa bất tử.- Em trông về lắm hả?- Đâu có , em chỉ hỏi vậy thôi.Định không trả lời cô , cả hai im lặng ăn. Ban Mai mệt quá , nên ăn không nổi. Chưa hết hộp cơm , cô đã uống cạn lon nước. Nhưng cô vẫn ráng ăn , vì không muốn Định phải chăm bẵm săn sóc mình.Bất chợt cô nhớ đến Trường , không biết anh đã về Sài Gòn chưa , và không biết tối nay , có gọi điện cho cô nữa không?

21. Chương 13.2

Ban Mai không để ý Định đang nhìn cô. Rồi an lên tiếng với giọng chậm rãi:- Anh ta ra tận đây với em , vì không yên tâm để em một mình với anh , em suy nghĩ thế nào , Ban Mai?- Anh ấy có công việc , chứ không phải vì em.- Em tin điều anh ta nói à?- Tại em không có cách giải thích nào khác.- Anh cũng rất muốn anh

ta bận công việc chứ không phải quá mức quan tâm tới em. Anh chỉ sợ những gì anh ta làm gây cho em ảo tưởng. Để cuối cùng em không biết phải nhìn về ai. Ban Mai nhún mày:- Anh muốn nói gì? Định điếm tính nhìn cô:- Đừng phóng tầm mắt theo dõi anh ta nữa, quay trở lại nhìn anh đi. Anh không muốn em khổ vì anh ta. Em không thể gạt Linh Lan ra đâu. Ban Mai cũng nói với vẻ trầm tĩnh:- Chuyện ngày trước với anh, em cho qua rồi. Em có thể quay lại nhìn anh, nhưng nhìn với tư cách bạn bè, hoặc anh em, anh hiểu không?- Như nếu em yêu anh ta, em sẽ chịu khổ lần nữa, tỉnh táo lại đi Ban Mai.- Em đã mù quáng đâu mà phải tỉnh táo. Tụi em chỉ quý nhau như anh em thôi, tại anh đẩy cho sự việc đi xa hơn đó.- An không tin Trường quý em như em gái. Anh là con trai nên anh biết. Không ai cư xử với em gái như vậy cả. Vấn đề là anh ta muốn bắt cả hai tay. Còn em thì cứ thành thật tin anh ta. Ban Mai chột nhăm mắt lại:- Anh biết không, anh làm em bị rối vì cách can thiệp của anh. Tại sao anh cứ gán ghép tình cảm của tụi em, rồi quay ra thương hại? Em đã nói là em không yêu anh Trường. Định làm gì:- Anh cũng mong như vậy.- Và anh ấy cũng không hề yêu em.- Anh ta yêu em, đồng thời yêu cả Linh Lan. Anh khẳng định như vậy.- Thì có sao đâu.- Thôi được, em đã một mực tránh né như thế, anh không có lý do gì để nói nữa, nhưng anh chỉ muốn em nhớ điều này, lúc nào anh cũng mong em quay lại. Dù anh biết mình không đủ tư cách nói điều đó. Ban Mai cắn môi, cười gượng:- Em sẽ coi như anh không hề nói gì hết, em không hề nghe gì hết. Định im lặng không nói nữa. Lòng tự trọng bắt anh phải dừng lại. Anh hiểu dù có thuyết phục đến mấy, cô vẫn không còn tin anh nữa, nói nhiều chỉ làm cô muốn tránh né mà thôi. Anh trở lại với thái độ thản nhiên:- Em ra xe nằm một chút đi.- Thôi khỏi. Em ngồi đây cũng được rồi. Định đứng dậy, đi chỗ khác, như để cô được tự do. Cách cư xử đó làm Ban Mai thấy dễ chịu. Chứ nếu mà anh cứ riết róng giữ cho được cô, chắc cô sẽ quay ra coi thường chứ không còn tôn trọng nữa. Cô dựa mình vào gốc cây, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Sau đó lại làm việc đến gần tối mới trở về khách sạn. Buổi tối, cô không có cảnh quay. Trong khi nhóm làm phim làm việc ở thung lũng, thì cô lại ở khách sạn một mình. Đúng là một ngày vô vị và buồn chán. Cô cứ nghĩ chuyến đi này sẽ vui lắm. Hay đúng hơn là Trường đã làm cho cô nghĩ như vậy. Cuối cùng thì anh chỉ gây cho cô sự hụt hẫng. Còn Định thì khắc họa thêm ý nghĩ mình bị lừa dối. Ban Mai đứng bên cửa sổ một mình. Cô chợt thấy chiếc xe màu kem quen thuộc chạy vào sân. Và hơn năm phút sau, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Cô lưỡng lự bước ra. Trường đứng trước mặt cô, nụ cười nhẹ tênh:- Tối nay em có một mình phải không?- Sao anh biết?- Chỉ cần muốn là có thể biết những gì cần biết. Không đợi Ban Mai mời, anh tự đẩy cửa bước vào phòng và đến thẳng phía cửa sổ, vén rèm nhìn ra ngoài.- Ở đây nhìn ra thấy hay lắm. Nhưng ra ngoài sẽ vui hơn. Có thích đi chơi với anh không? Ban Mai đứng dựa vào tường, im lìm nhìn anh. Cô đang bị ám ảnh những gì Định nói. Nền thái độ thản nhiên của Trường gây cho cô cảm giác không nghiêm chỉnh. Nó làm cô không vui. Thấy vẻ im lìm của cô, Trường cười hờ hững:- Ban Mai không thích ra ngoài, hay thích có anh ở đây?- Hôm nay anh không bận gì sao?- Nếu có, anh cũng thu xếp được. Còn em? Đã lấy lại tâm trạng bình thường chưa?- Em lúc nào cũng bình thường cả.- Hôm qua, em có chuyện gì vậy? Có thể nói với anh không?- Anh Trường này! Anh ra đây chi vậy? Trường im lặng một lát, rồi khẽ nheo mắt nhìn cô:- Sao không trả lời câu hỏi của anh?- Anh nói trước đi.- Nếu như anh bảo ra đây vì Ban Mai?- Tại sao anh phải làm như vậy?- Tại sao anh không thể làm như vậy?- Em biết là anh không rảnh đâu, trở thành ông chủ rồi, anh không còn nhiều thời gian để lòng bông nữa. Trường cười thành tiếng:- Đúng là anh rất bận, bận đến mức có lúc không biết mình là ai, nhưng với em lại là chuyện khác. Ban Mai chợt đi nhanh đến đứng đối diện với Trường, nhìn anh chăm chăm:- Anh nói như vậy, em càng thấy sợ anh hơn.- Ban Mai sợ anh cái gì? Vì bỗng nhiên anh thành người khác, trong khi em thì chỉ cần một người lẽ phè không danh phận để em có thể trút bất cứ chuyện buồn của em, em muốn vậy phải không?- Em thích đơn giản như vậy, và chỉ dừng ở mức đó, không tiến xa hơn. Trường nói giản dị:- Em vẫn có thể xem anh như vậy, trừ phi em thích làm cho sự việc rắc rối đi. Ban Mai cười không vui:- Không thể xem anh như trước được đâu. Có thể anh không cảm nhận được cái mất mát của em đâu. Trường nhìn về cô rất lâu. Mãi một lúc sau, anh mới nói với vẻ thản nhiên:- Anh vẫn như ngày trước và anh muốn Ban Mai cũng vậy. Chỉ nhìn anh thôi, đừng nhìn những gì xung quanh anh.- Không được đâu. Anh gây ra mọi chuyện, làm cho em bị quay cuồng, làm sao bắt em nhìn anh như trước được.- Thật ra vấn đề đâu có gì nghiêm trọng, sao cứ làm cho nó rối tung lên vậy. Mấy lúc sau này, Ban Mai lúc nào cũng ủ rũ buồn bã, anh không muốn như vậy. Anh thích em cười hơn.- Thật ra, em tới với anh trong thời kỳ buồn đó chứ. Hìn như vì em buồn nên anh mới đến với em.- Đó là chuyện khác, và nó đã qua rồi. Ban Mai cúi đầu ủ rũ:- Chuyện này qua thì chuyện khác tới. Số em là luôn gặp chuyện buồn. Sau anh rồi không biết sẽ đến ai nữa. Trường đưa tay kẹp mặt cô lên:- Nếu vì anh mà Ban Mai có tâm trạng đó, thì anh ân hận lắm. Thật ra, anh muốn nói hết, muốn kể về anh cho em nghe, cho nên anh theo em ra đây.- Theo em ra đây xong rồi bỏ mặc em để giải quyết công việc của anh. Trường khẽ nhún vai:- Không có công chuyện nào cả, nhưng

muốn thử xem Ban Mai có cần anh nữa không. Hình như là không , hôm qua anh chờ em gọi điện , kết quả là sự im lặng đáng buồn.Ban Mai mở lớn mắt , ngạc nhiên:- Anh không đến rồi lại muốn em gọi điện , anh có nói dối không?Trường hỏi một câu như không dính gì đến chuyện đang nói:- Chuyện của em với anh ta , đã giải quyết xong chưa?- Anh muốn nói gì?- Anh muốn Ban Mai trả lời thật , em nghĩ gì về anh?Ban Mai thẳng thắn:- Anh không phải là người thành thật , em muốn hiểu về anh , nhưng không tài nào nắm bắt được. Đúng như anh ấy nói , anh không thật lòng với em.Trường khẽ nhú mồm , rồi cười thần nhiên:- “Anh ấy” là ai vậy? Người đó có đủ sức chi phối mọi suy nghĩ của em sao?Ban Mai định nói thì anh chặn lại:- Người đó có thể điều khiển để em nghĩ rằng anh còn tệ hơn anh ta , phải không? Anh cảm thấy bị xúc phạm quá.- Em không muốn tin anh ấy đâu. Nhưng anh thì như chứng minh cho em thấy anh ấy nói đúng. Em hoang mang lắm.Trường nhìn cô một cách rất kỳ lạ. Rồi chợt bước ra đóng cửa lại. Ban Mai nhìn theo không hiểu. Cô đứng im như chờ biết anh sẽ làm gì.Và Trường đã hành động y như lần đưa cô về lúc đêm khuya ở trước cổng nhà cô. Nhưng lần này sự thể hiện không hề ngập ngừng. Cán hôn môi trầm ngâm không vội vã. Rồi anh hơi ngẩng lên , nhìn Ban Mai dò xét.Kỳ lạ , lúc này cô không hề có cảm xúc nào , vì bị mối nghi ngờ dày vò trong lòng , và cũng không xác định được mình đang nghĩ cái gì. Thế là cô lùi ra phía sau , lắc đầu cự tuyệt:- Xin lỗi anh , nhưng lúc này em không cảm nhận được gì hết. Em muốn một mình mà không có anh lẫn anh Định. Em không bị làm lẫn vấp ngã nữa.Khuôn mặt Trường chợt cau lại , lầm lì:- Em đặt anh và anh ta ngang nhau để chọn lựa à? Anh thật thất vọng. Anh nghĩ Ban Mai sáng suốt hơn.- Không phải vậy. Nhưng thật tình là em...Nhưng Trường không để cô nói hết câu đã bỏ đi ra ngoài cửa. Ban Mai vội đi theo:- Anh làm gì vậy?Trường cười lạnh:- Em không cần chọn lựa , mệt lắm. Anh không cho em điều kiện đó đâu. Anh tưởng em rất bản lĩnh , nhưng có lẽ anh đã lầm.Ban Mai ngắc ngứ không nói được. Cô đứng im ở cửa nhìn theo Trường. Anh băng qua dãy hành lang , rồi đi thẳng xuống cầu thang , không hề ngoái lại , dù biết Ban Mai còn đứng nhìn.Ban Mai thần thờ quay vào phòng. Muốn chết được vì cách phải ứng của Trường. Khi giận lên , anh cũng không kiềm chế như ai. Càng ngày , cô càng thấy nhiều khía cạnh khác trong tính cách của anh. Cũng gai góc , cũng biết coi thường và cũng phản ứng thẳng thừng. Anh không phải là mẫu người chỉ thụ động trong cách cư xử với người yêu. Thật không giống hình ảnh Trường lúc cô mới quen. Nhưng khổ nỗi cô không sao gạt anh ra khỏi tâm trí được.Ban Mai ở lại hai ngày nữa , rồi cùng đoàn làm phim trở về nhà. Mấy ngày đó , và cả mấy ngày tiếp theo , Trường không đến tìm cô , cũng không gọi điện. Thái độ của anh làm cô khổ sở vô cùng.Để thay đổi một mối quan hệ , giai đoạn chuyển biến từ tình cảm này sang tình cảm khác cao hơn , thật không đơn giản chút nào. Nó cứ làm người trong cuộc bị khắc khoải mù mờ , không hiểu nổi mình cần phải làm sao. Ban Mai đã luôn sống trong tình trạng như thế. Nhưng cô chỉ biết thụ động chờ.Trở về thành phố , cô bắt đầu diễn chung với Linh Lan. Trong phim này , Linh Lan cũng là diễn viên chính. Nhưng nhân vật mờ nhạt hơn nhân vật của Ban Mai. Ban Mai rất ngạc nhiên khi thấy Linh Lan coi điều đó thật bình thường. Nếu là Phù Dung , chắc sẽ lảng nhảng không dễ dàng gì.Mặc dù có tâm lý e dè Linh Lan , Ban Mai cũng rất mến và dễ chịu khi làm việc chung với diễn viên đàn chị này. Cô không kiêu kỳ vì hào quang và thân thế của mình. Trong khi các cô khác hết sức nể trọng cô với tính cách con dâu tương lai của bà chủ hãng phim.Hôm nay diễn xong một cảnh , trong thời gian ngồi chờ mọi người chuẩn bị cho cảnh khác , Ban Mai có dịp ngồi riêng với Linh Lan ở góc sân. Đoàn làm phim đang quay cảnh trong ngôi biệt thự. Nên hai cô ngồi ở đó mà vẫn có thể nhìn được mọi người phía ngoài.Linh Lan tỏ ra thân mật và dễ thương. Cô bắt chuyện với Ban Mai một cách bất ngờ.- Anh Trường rất dễ thông cảm , bao dung nhưng không sa đà , chị thích tính cách đó của anh , tuy có buồn , nhưng rồi mình sẽ quên.- Dạ.Ban Mai nhìn Linh Lan ngỡ ngàng. Cái nhìn khiến cô phải cười và nói tiếp; - Ban Mai không phải ngại với chị. Thật tình là lúc ở bệnh viện , chị ngạc nhiên lắm. Trước đây chị có nghe anh nói về một cô bạn mà anh quen khi mới về nước , chị không ngờ người đó là Ban Mai , chị thấy em xứng đáng lắm.Ban Mai dè dặt:- Chị nói về chuyện em đó hả? Thật ra không có gì cả , thật tình xin lỗi , trước đó em không biết anh Trường đã có người yêu.Linh Lan lắc đầu chỉnh lại:- Không phải là người yêu , bắt buộc phải hứa hôn thì phải làm thế. Tình yêu cũng có đó , nhưng chỉ một chiều thôi.- Một chiều thôi sao? - Ban Mai thốt lên.- Nhưng cuối cùng chị cũng vượt qua được , dù không dễ dàng gì.Cô khoanh tay trước ngực , tựa lưng vào ghế tư lự:- Lúc bác Ninh đem chị về nuôi , chị hãy còn nhỏ lắm. Bảo xem là anh em , chị thấy rất dễ dàng. Nhưng lớn lên rồi thì khác. Sống bên cạnh người con trai có tính cách hay , lại không phải là anh ruộc mình , làm sao có thể không yêu.“Ôi trời! Chuyện anh ấy thật lạ lùng”. Ban Mai nghĩ thầm. Và cô nhìn Linh Lan chăm chăm. Cứ chỉ rõ là náo nức muốn nghe.Linh Lan nhìn cô , không thể không cười vì cứ chỉ đó. Cô hỏi một cách lạ lùng.- Em không biết những chuyện đó hay sao?- Thật tình em không biết , em thấy nó lạ quá , giống như trong phim vậy. Ngoài đời cũng có chuyện đó thật hả chị?Linh Lan mỉm cười , cô chú ý đến khía cạnh khác hơn là để tâm sự tò mò của Ban

Mai:- Chẳng lẽ anh Trường không kể về đời tư của mình , thật lạ.“Vì anh ấy không thật lòng”. Ban Mai nghĩ như thế và nét mặt cô buồn hẳn đi.Linh Lan không để ý sự thay đổi đó , cô cười tự lự:- Lúc nhỏ tụi chị sống chung như hai anh em. Chị rất tôn thờ ông anh lý tưởng của mình. Tình cảm đó từ từ chuyển qua tình yêu. Ba ảnh hài lòng lắm , nhưng mẹ thì không.- Sao vậy chị?- Mẹ không ưa chị từ nhỏ , vì có thành kiến , sau này lớn lên chị mới hiểu.- Thành kiến gì chứ? Chắc bà ấy khó lắm.Linh Lan cười một cách ý nghĩa:- Rồi sau này em sẽ biết. Còn chị thì có thể thông cảm. Vì mẹ chị trước đây là người yêu của ba anh Trường. Tự nhiên phải nuông con của người mình không thích , mẹ ghét là đúng thôi.- Vậy sao?- Nhưng vấn đề không phải ở mẹ. Chủ yếu là ở anh Trường , anh ấy không yêu chị , anh ấy bảo không thể quay ra yêu em gái mình , ảnh chịu không nổi chuyện đó. Thế là ảnh đi.- Đi đâu? - Ban Mai buột miệng.Linh Lan ngạc nhiên:- Chẳng lẽ em không biết. Suốt mấy năm đại học , anh ấy sống với người dì bên Pháp.Ban Mai làm thinh. Trường đã không kể cho cô biết tí gì về anh , không hề cho cô biết anh có sống tình cảm phức tạp để chính Linh Lan nói ra. Cô cảm thấy bị xúc phạm. Thấy cô cứ làm thinh , Linh Lan nói tiếp:- Lúc ra trường rồi ảnh cũng không chịu về. Ảnh làm bên đó mấy năm , đến lúc ba nghỉ hưu ảnh mới chịu về. Đến tận lúc đó chị cũng còn hy vọng , chỉ đã chờ suốt mấy năm...Giọng cô trở nên rời rạc:- Sự chờ đợi mới thật làm người ta mòn mỏi , cuộc sống không có ý nghĩa gì cả.Ban Mai nhìn Linh Lan đăm đăm. Cô không hiểu được tại sao Trường không bị quyến rũ , Linh Lan quá đẹp , tài năng , tính tình dịu dàng , khiêm tốn , kiên nhẫn. Mẫu người như vậy , chẳng lẽ chưa đủ yêu?Khi cô nói ý nghĩ đó , Linh Lan trả lời một cách triết lý:- Tình yêu không có tiêu chuẩn cụ thể đâu. Có thể chị hay trong mắt người khác. Hay trong cái nhìn của anh Trường nữa. Nhưng nó không làm trái tim rung động. Không phải ai hay cũng yêu được đâu.“Có lẽ vậy”. Ban Mai lẩn thẩn nghĩ trong đầu. Nhưng rồi cô lại nghĩ ngược lại. Sự quyến rũ có thể lôi kéo được người khác sa ngã đấy chứ. Điển hình là Định.Linh Lan chợt nói khẽ:- Có lẽ chị với Ban Mai giống nhau đó. Tình yêu đầu đời rất buồn , nên quên nó đi. Nếu có người nào đó yêu mình thì phải biết nắm lấy , đừng để mất.- Chị nói như vậy chẳng lẽ có một người nào đó đã đến với chị?- Người tán tỉnh thì nhiều , nhưng không phải ai cũng có thể yêu được.Cô ngừng lại , cười mỉm:- Ban Mai biết anh Trần mà.- Anh Trần đóng chung với chị hả?Nụ cười thừa nhận của Linh Lan làm Ban Mai ngớ người. Lạ chúa! Thế mà cô không biết gì hết. Lẽ ra vai của cô phải để Linh Lan đóng mới đúng. Anh Trần là diễn viên sáng giá nhất trong giới điện ảnh. Nổi tiếng nhưng có cuộc sống rất nghiêm túc. Tính lại trầm tĩnh. Ban Mai chỉ mới đóng chung với anh lần đầu , nhưng cô có cảm tình rất nhiều. Bây giờ nghe Linh Lan nói , cô mới nhận ra hai người có tính cách giống nhau.Cô buột miệng:- Chị với anh ấy tương xứng lắm , nhưng có lâu chưa chị?- Mới đây thôi , cả ảnh cũng không biết chị đã đính hôn.Nhắc lại chuyện đó , Ban Mai vô tình tiu nghỉu:- Vậy sao? Dù sao chị cũng nên nói cho người ta biết. Một người bị người khác không thành thật với mình , buồn lắm chị ạ.Linh Lan không hiểu ý nghĩ riêng của Ban Mai , cô nói chậm rãi:- Anh ấy tỏ tình , còn chị thì chưa dứt khoát hẳn với anh Trường. Tụi chị định hủy hôn ước , nhưng chưa phải lúc.- Sao vậy chị?- Em thử nghĩ xem , đính hôn trước lúc ba mất. Thế mà mồ chưa xanh đã hủy bỏ , cả chị lẫn anh Trường đều không thể làm được. Đành phải chờ thời gian vậy.Ban Mai nói như suy luận:- Đính hôn nhanh như vậy , có phải do ý muốn của bác không chị?Linh Lan gật đầu:- Lúc đó mọi người rối lắm , ba bệnh như vậy , không ai dám làm ba buồn. Anh Trường không còn cách nào khác , còn chị thì cứ nhắm mắt đưa chân.Cô quay lại nhìn Ban Mai một cái:- Em có biết lúc đó tâm trạng chị như thế nào không? Vừa biết mất người yêu của anh Trường dở sống dở chết , vậy mà vẫn nhắm mắt đính hôn. Biết rằng sau đó có tan vỡ mà vẫn làm.Ban Mai lặng thinh. Cô bỗng thấy thông cảm đến mức thương được Linh Lan. Tâm trạng đó khổ hơn cô nhiều. Tự nhiên cô nói như thanh minh:- Nhưng em với anh Trường đâu có ràng buộc với nhau , thậm chí chưa gọi là tình yêu.- Cho là như vậy cũng không cứu vãn được cuộc hôn nhân mù mờ này. Chị quyết định rồi , chọn người yêu mình dù sao cũng hạnh phúc hơn. Có thất vọng rồi mới biết sợ.Cô vỗ nhẹ lên tay Ban Mai:- Cả em cũng vậy. Hãy nắm giữ cái đang có trong tay. Đừng tiếc cái đã mất. Đạo diễn Hoàng Định không phải là người để em yên tâm , nhưng anh Trường thì có thể đó.- Em cũng không biết nữa , với mọi chuyện đều có phía trước , em cũng không biết chừng nào đi đến kết thúc nữa.Linh Lan hỏi đột ngột:- Thật ra bây giờ em yêu ai?Ban Mai nói nhỏ:- Em quên anh Định rồi.- Và bắt đầu xem anh Trường là quan trọng?- Em không biết , đúng hơn là không dám. Em có cảm tưởng anh ấy không thành thật.- Nếu anh ấy không nói ra , có thể là vì lý do nào đó , chứ không phải không thật lòng. Em phải chủ động tìm hiểu chứ.Rồi cô chủ động nói thêm:- Chuyện anh ấy đính hôn , không có ý nghĩa gì cả. Cả chị và anh ấy đều không thể hy sinh cuộc đời khi người muốn có cuộc đính hôn đó đã chết.Cô gơ tay lên , ngẩng chiếc nhẫn rồi cười buồn:- Một ngày nào đó , chiếc nhẫn này là của em đó Ban Mai. Anh ấy sẽ đeo nó vào tay em mà.Ban Mai ngăn người nhìn Linh Lan. Quả thật là không nói được gì , không biết phải nói cái gì trước tình huống này. Nó giống như một sự trao duyên vậy.Mọi chuyện cứ như muốn cuốn phăng cô đi. Trogn mắt người khác , cô

sẽ là của Trường. Nó diễn biến nhanh quá , đến nỗi cô không có thời gian nhận ra tình cảm của mình là cái gì.

22. Chương 14 - End

CHƯƠNG 14 -Lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập hãng phim được tổ chức rất long trọng. Gian phòng hội trường rộng có thể chứa mấy trăm khách. Trên phía sân khấu , người ta cất chữ màu vàng lấp lánh , trên nền màn nhung màu đỏ thẫm. Sân khấu trang trí đơn giản , nhưng màu sắc lộng lẫy tạo cho người ta ấn tượng về sự rực rỡ trang trọng.Khách mời đến khá đông , nhưng chưa thấy gia đình chủ nhân xuất hiện. Bốn dãy bàn dài chạy dọc từ cửa đến sân khấu hoàn toàn không người. Người ta đứng dọc hai bên , tụ thành từng nhóm theo giới của mình.Buổi lễ hôm nay có cả những nhà doanh nghiệp , nhưng chủ yếu là tập trung giới điện ảnh. Những nhà biên kịch , đạo diễn , quay phim , diễn viên... Người ta biết nhau dù không hẳn là làm việc chung với nhau.Trong phòng đang ồn ào , bỗng hơi lắng lại khi đoàn xe chạy vào sân. Rồi gia đình chủ nhân đi vào hội trường. Gồm bà chủ hãng phim , bà chủ của công ty may mặc thời trang và những người trong gia đình. Cuối cùng là vị giám đốc mới của hãng phim mà sau này người ta mới biết mặt , đó là Công Trường.Nhưng người ta vô cùng ngạc nhiên khi người đi bên anh là Phù Dung , cô người mẫu nhiều ta tiếng đã bị tẩy chay khỏi giới thời trang , thậm chí không có chỗ đứng trong giới điện ảnh , hôm nay lại xuất hiện lẫn vào giữa gia đình thế lực này , khiến ai cũng có tâm trạng ngạc nhiên và thận trọng. Vì không biết phải cư xử với cô ta ra sao.Ban Mai đứng lẫn trong nhóm người đứng dọc lối , cô cũng máy móc vỗ tay chào đón. Nhưng tâm trí như quay cuồng vì hình ảnh đập vào mắt mình. Ngay lúc này , cô không suy nghĩ được gì , ngoài ý nghĩ lịch sử lặp lại lần thứ hai. Mà trong đó cô là người bại trận.Tiếng vỗ tay chấm dứt khi vị giám đốc mới bước lên bục nói vài câu nhưng là bài diễn văn khai mạc ngắn gọn. Khuôn mặt bộc lộ sự ngưỡng mộ ngoài ý thức. Rồi cô nhìn lên Trường. Nhìn vị giám đốc mới với phong cách chuẩm mực đó , cô chợt nhớ lần đầu tiên gặp anh. Rồi những ngày làm bạn với nhau , cô thấy anh ta vừa xa vừa gần mình. Và hình ảnh giản dị dễ gần của anh ngày trước , như đã lùi vào quá khứ.Khi Trường nói xong , tiếng vỗ tay lại vang lên , anh bước xuống bục , tiến về phía bàn đầu , nơi tập trung những người trong gia đình anh.Khách ngồi đầy cả những dãy bàn trong hội trường. Người ta nói chuyện với nhau. Nhưng tập trung chú ý vẫn hướng về phía bàn của những nhân vật trung tâm.Gian đình của chủ nhân đều là người đứng tuổi. Trong đó nổi bật lên ba khuôn mặt trẻ. Trường và Linh Lan có vẻ trầm tĩnh vì ở giữa gia đình mình. Nhưng phong cách của Phù Dung có vẻ đầu hãnh diện phô trương. Cô ngồi ở giữa Linh Lan và Trường. Không ai buồn nói tới mặt cô. Và cô tìm cách san bằng sự lạc lõng bằng cách cố nói chuyện với hai người hai bên.Không biết bằng cách nào mà cô đi chung được với gia đình Trường. Có thể nhiều người không nhận ra. Nhưng phần lớn các cô diễn viên đều thấy rõ. Cô cố ý luồn vào gia đình quý phái đó , để tìm chút hào quang rơi rớt của mình.Ban Mai ngồi cùng ban với nhóm bạn thân , đạo diễn Hoàng Định ngồi bên cạnh cô , kế đó là nhà biên kịch Hồ Quy , đạo diễn Luận Thái và một người nữa mà cô không biết tên. Bàn của cô khuất ở trong góc , nhưng cô có thể nhìn được phía bàn “trung tâm” của buổi lễ hôm nay.Nãy giờ Băng Hà vẫn im lặng quan sát Phù Dung. Bất chợt , cô lên tiếng:-Hôm nay nó làm trò quỷ gì vậy? Nó lại muốn quây cái gì nữa đây?Cô không nói đích danh , nhưng ai cũng hiểu. Mọi người tự nhiên quay lại nhìn Phù Dung. Cô ta đang nghiêng người nói gì với Linh Lan. Khuôn mặt Linh Lan đầy vẻ lịch sự lãnh đạm.Mỹ Diệu nhún vai:- Nó muốn dựa hơi uy tín giám đốc , để làm màn với thiên hạ , mình rảnh nó quá mà.Nhà biên kịch Hồ Quy nhận xét thẳng thắn; - Có lẽ cô ta nghĩ bằng cách đó , các đạo diễn sẽ để mắt đến cô ta.- Chính xác hơn là nó muốn gây lại uy tín đã mất. Nhưng dựa hơi làm gì cho thêm lỗ bịch. Nhìn đi , có ai nói tới mặt nó đâu.- Cô bé này nghĩ ra nhiều chuyện hay thật. - Đạo diễn Thái nói với nụ cười châm biếm nhẹ nhàng.Mọi người lại nói qua chuyện khác. Không để ý những trò quái gở của Phù Dung nữa. Nhưng cô ta lại làm một chuyện mà tất cả quan khách đều phải quan tâm. Với cách đánh giá khác nhau.Khi Trường đứng lên đi qua bàn kế bên , cô ta lập tức đứng dậy , vịn tay anh đi theo.Trường không hề có thái độ gì khác lạ , như xem cử chỉ đó rất bình thường. Anh đến đứng bên cạnh giám đốc hãng phim Bình Minh nói vài câu chào rồi mời rượu ông ta. Khi anh đứng đó , Phù Dung tranh thủ chìa tay về phía ông giám đốc:- Rất hân hạnh được biết chú. Con tên Phù Dung , con ngưỡng mộ chú lắm. Nhưng chắc chú không biết con đâu.Mọi người ngồi trong bàn nhìn cô. Ông giám đốc buột phải bắt tay cô , mỉm cười:- Cô Phù Dung đóng phim hay lắm , rất có triển vọng đấy.- Dạ , con cảm ơn

chú. Phù Dung nói với về linh hoạt , pha chút nhí nhảnh khi Trường đi qua bàn khác , cô còn đứng nán lại , tự mình rót một ly mà cô lấy đại trên bàn , cô nghiêng đầu duyên dáng cười với ông giám đốc.- Con kính chú một ly và mong được làm thành viên trong hăng phim của chú. Chờ cho ông ta cạn ly , cô quay về phía mọi người trong bàn. Vẫn là nụ cười ấy chào tất cả mọi người rồi nhanh nhẹn đi theo Trường. Tự tin vào nhan sắc của mình , cộng với sự lợi dụng uy tín của Trường , cô tự cho phép mình hoạt bát xã giao. Cô nghĩ phải tận dụng dịp này để tạo ảnh hưởng ình. Ý nghĩ đó làm cô tự tin đến mức làm những chuyện không ai dám làm. Rất nhiều người chú ý đến người đẹp đi bên cạnh ông chủ trẻ. Có người nhìn cô ghen tị , đó là những cô gái cùng trang lứa với cô. Những người khác thì thấy cô tốt số. Thậm chí nhiều người còn chủ động cười làm quen với cô. Họ chẳng biết thực chất mối quan hệ giữa cô với ông chủ. Nhưng nhìn hai người bên nhau như vậy , họ đương nhiên phải nghĩ cô sẽ là bà chủ tương lai của hăng phim. Mà Trường thì không có vẻ muốn dính chính. Anh để mặc Phù Dung kè kè đi bên mình. Mỉm cười không thừa nhận , cũng không phủ nhận , khi có ai đó khen bà chủ tương lai thật xinh đẹp. Phù Dung khoan khoái lắm. Áo tưởng đó làm cô bốc lên đến mức không còn kiềm giữ mình. Khi Trường đến bàn của nhóm các nhà doanh nghiệp. Một phu nhân của ông chủ nào đó đã nắm tay Phù Dung , thân thiện:- Tôi đã xem cô đóng phim rồi , cô đóng hay lắm.-Ồ , vậy sao? Vậy cô có xem cháy trong buổi giao lưu không ạ?- Lần đó có chiếu trên tivi , tôi cũng có xem , cô nổi lắm.- Dạ , cũng bình thường thôi.Ồ , cô chọn kiểu áo này đẹp quá. Cháu là người mẫu mà còn thấy kiểu này lạ đó , hợp với cô ghê. Bà ta cười tươi lên ngay:- Ôi , già rồi diện mấy cũng không bằng các cô đâu.- Không cô trẻ thật đấy. Rồi cô kéo tay Trường , giọng nũng nịu:- Anh giới thiệu với em đi , em chưa biết tên cô. Trường đang nói chuyện với người khách , bị níu kéo quá , phải quay lại. Anh mỉm cười thật lịch sự:- Chắc cô đã biết Phù Dung rồi. Còn đây là cô Quý , phu nhân của chú Vinh. Anh nói rất vắn tắt , nên cũng không ai biết ai nhiều. Còn người phụ nữ trẻ kia thì càng có cảm tình vì Phù Dung khen mình trẻ , nên muốn tỏ ra thân thiện với cô hơn. Bà hỏi khá lớn:- Bao giờ có tin vui , cậu Trường mời chúng tôi nhé. Trường cười , kèm theo cái gật đầu vô nghĩa. Còn Phù Dung thì choàng tay vào tay anh , nghiêng đầu tựa vai như vô cùng thân thiết. Nhìn hai người giống như đôi vợ chồng sắp cưới , hay là mới cưới. Mỹ Diệu huých tay Ban Mai , hất mặt về phía hướng của họ:- Nhìn kìa Ban Mai , thật chướng mắt , nó tưởng nó là bà chủ chắc. Lố bịch không chịu được. Ban Mai chỉ hơi nhìn một chút , rồi lập tức ngó chỗ khác. Cô thấy Phù Dung đi quá xa , đến mức lố bịch. Phía phòng kia , Trường quay người đi thẳng về phía góc phòng. Đến bàn của Ban Mai , và trước cái nhìn của nhiều người , anh khẽ gạt tay Phù Dung ra , cúi xuống gần Ban Mai , nói nhỏ:- Em đứng dậy , đi theo anh. Ban Mai ngược lên , định lắc đầu , nhưng anh đã choàng tay trên vai cô , giọng cứng rắn hơn:- Em phải nghe lời anh. Và anh nắm tay Ban Mai , bắt buộc cô phải đứng lên. Cô vừa ra khỏi bàn thì anh đã choàng tay qua người cô , đẩy nhẹ tới trước , khiến Ban Mai không còn cách nào hơn là đi theo anh. Cử chỉ đột ngột của Trường là Phù Dung chết sững. Cô đứng yên , dở sống dở chết , què chỉ năm nhưng mắt mặt đến mười. Rất nhiều người theo dõi diễn biến giữa ba người , nếu nhanh trí , Phù Dung ngồi xuống chỗ Ban Mai , có lẽ còn có thể cứu vãn tình thế. Đàng này , cô cứ đứng nhìn theo Trường. Cử chỉ linh hoạt biết mất hẳn , cho nên cái lố bịch sẽ nhân đôi. Mỹ Diệu nhìn cô cười cười. Thật ra cô nàng có thể kéo Phù Dung ngồi xuống , nhưng vì ác ý , nên cô cứ làm ngơ. Trường kéo Ban Mai về phía bàn mình. Mọi người ngạc nhiên nhìn anh , rồi nhìn qua Ban Mai , khiến cô đỏ mặt luống cuống , cô chưa biết làm sao thì anh đã giới thiệu chung với mọi người trong gia đình:- Ban Mai là người con đang tìm hiểu , tụi con dự định sẽ cưới sau đám cưới của Linh Lan. Trừ bà Ninh và bà Thảo đã được nghe báo trước , còn thì mọi người đều ngạc nhiên nhìn Ban Mai , khiến cô càng luống cuống. Cô chỉ biết gật đầu chào , rồi đứng im. Linh Lan kéo tay Ban Mai , cử chỉ thân mật:- Ngồi đi em , tự nhiên nghe , nãy giờ em ở đâu sao chị không thấy?- Dạ , em ngồi với bạn ở đằng kia. Cách thân mật của Linh Lan làm mấy bà dì của Trường càng ngạc nhiên hơn , đồng thời cũng không ác cảm với Ban Mai. Vả lại , Trường đã bảo Linh Lan sẽ có đám cưới , ai cũng tự hiểu là bọn trẻ đã tự thỏa thuận để thay đổi. Những bàn gần đó không ngớt mắt nhìn Ban Mai. Tò mò hơn là bình phẩm. Họ không đánh giá được gì ngoài nhận xét hôm nay cô trông thật dễ thương. Mà đời thường hay trên màn ảnh , nhìn cô cũng không khác gì mấy. Giữa lúc đó , có một vị quan chức đến muộn. Người thư ký đến nói nhỏ vào tai Trường , rồi lui ra. Trường quay ra nhìn , anh bèn kéo Ban Mai đứng lên:- Ra tiếp khách với anh. Ban Mai cúi đầu chào mọi người trong bàn:- Dạ con xin phép. Bà Ninh chỉ gật đầu , nhưng bà Thảo thì nói nhiệt tình hơn , có vẻ khuyến khích thấy rõ:- Đi với nó đi con. Trường kéo Ban Mai ra tiếp vị khách mới đó. Anh cùng cô ngồi lại nói chuyện với ông ta. Mấy phụ nữ ở bàn gần đó tò mò nhìn sang. Lúc này thấy đi với một cô , bây giờ là cô khác. Thế là họ nhìn Ban Mai chăm chăm. Trường giữ Ban Mai bên cạnh anh suốt buổi. Đến lúc tàn buổi tiệc , nhóm bạn đi với cô mới bước về phía cô:- Về chưa Ban Mai? Ban Mai chưa kịp trả lời thì Trường đã lên tiếng:- Lát nữa anh sẽ đưa cô ấy về sau. Mỹ Diệu nháy mắt với Ban Mai một cái:- Về sau nhé , chúc vui vẻ. Định nhìn

Trường khá lâu , rồi bước đến , nói chậm rãi:- Cần thận nghe Ban Mai.Cách nói của anh như có ý khiêu khích , nhưng rất ngấm ngấm. Trường hiểu điều đó , anh nhìn thẳng vào mắt Định , mỉm cười như phớt tỉnh:- Anh không phải lo điều đó , chắc chắn đi với tôi , cổ sẽ an toàn hơn.Định mím môi nhìn chỗ khác , không trả lời được. Mỹ Diệu liếc nhìn hai người như hiểu sự đối đầu kín đáo đó. Bất giác cô thấy tội cho Định , anh làm sao mà giành giật nổi với Trường.Trong suốt buổi tiệc , Ban Mai luôn giữ vẻ thụ động để mặc Trường điều khiển mình. Nhưng đến lúc Trường đưa cô về , khi chỉ còn hai người , cô bắt đầu có thái độ phản kháng nhẹ nhàng:- Anh cho phép Phù Dung thân mật với anh , rồi lại cứng ngắc gạt nó qua. Tại sao anh làm như vậy?- Tại sao anh không thể làm như vậy?- Em không biết. Nhưng người ta sẽ nghĩ gì về anh và nó? Và cả em nữa , em không thích bị nhiều người chú ý.Trường mỉm cười:- Tất cả những gì anh làm đều đúng. Phù Dung bắt buộc anh phải phản ứng như vậy.Ban Mai quay lại nhìn anh một cái rồi tư lự:- Không còn cách giải quyết nào khác sao?- Đúng là không còn cách nào , nhưng anh nghĩ tự em cũng thấy anh không thể làm khác hơn.- Em quá hiểu được , tại sao nó cứ làm những chuyện khác người , tại sao phải dồn người khác vào chân tường như vậy?Trường lại cười , nụ cười vừa châm biếm nhẹ nhàng , vừa có chút khôi hài , vị tha.- Đúng là cô ta đặt anh vào thế bị động , khi anh vừa xuống xe thì cô ta đến nói chuyện với anh , anh cũng không nhớ cô ta đã nói gì , nhưng anh không đồng ý để cô ta sử dụng uy tín của anh ục đích riêng của cô ta.Anh luồn tay qua , nắm tay Ban Mai , siết nhẹ:- Nhất là chuyện đó làm mất uy tín em. Anh cũng không chịu được nếu như em buồn.- Sao anh biết em buồn? Tại sao phải buồn chứ? Em đến dự vì xã giao chứ không có ý tìm anh.- Có thật cô Ban Mai không cần tôi không nhỉ?- Anh kiêu ngạo lắm , trước giờ anh thích đùa cợt với em , như người ta giỡn với con mèo nhỏ , khi thấy nó cứ quẩn chân mình. Có phải anh đã nhìn em như vậy không?- Không.Trường nói ngắn gọn. Nét mặt chợt thay đổi hẳn như không bằng lòng. Nhưng vẫn lặng im không muốn nói ra.Ban Mai thoáng cau mày:- Từ đó tới giờ , em luôn không hiểu được anh , tại sao anh thích khép kín với em thế. Quen với một người mà không hiểu gì về người đó , liệu có thể yên tâm không?- Vấn đề là em có cảm giác tin cậy anh không?Ban Mai thừa nhận miễn cưỡng:Chuyện đó có , nhưng em không muốn như vậy. Em nghĩ , tại sao cứ mù quáng tin tưởng một người , mà mình không hiểu gì về người đó , em không muốn ngốc nữa.- Nếu đã thật sự tin anh thì tại sao còn hoài nghi về anh. Anh làm gì , nghĩ gì , có thể anh không nói ra , nhưng anh biết em hiểu , có điều em không chịu tự lý giải. Đúng hơn là em cố tình làm khổ anh.- Em cố tình à? - Ban Mai kêu lên.Trường cười điềm tĩnh:- Linh Lan có nói với anh về chuyện em với cô ấy. Cổ đã kể hết những gì xảy ra giữa tụi anh. Chuyện đó là thật đó.- Tại sao người nói không là anh mà là chị Lan chứ.- Ai nói cũng không quan trọng , vấn đề là giữa anh với đạo diễn Định , ai mới là người em cần.- Anh nói cái gì vậy?- Thời gian quay phim ở Đà Lạt , em bị anh ta chi phối đến mức quay ra tránh né anh. Anh cảm thấy bị xúc phạm. Anh có thể chịu đựng bất cứ chuyện gì ở em , trừ chuyện em lập lờ tình cảm.Ban Mai định mở miệng thì anh chặn lại:- Thời gian này anh cũng chưa muốn tiếp xúc với em. Hôm nay Phù Dung đặt anh vào tình thế phải lựa chọn. Anh buộc phải công khai mối quan hệ của hai đứa , để giữ thể diện cho em.- Vậy nếu hôm nay nó không như vậy , thì anh vẫn cứ tiếp tục tránh mặt em , phải không?- Có lẽ anh sẽ im lặng đến lúc em tự gọi điện cho anh.Ban Mai không biết nên cười hay nên khóc , cô thở dài lắc đầu:- Em không hiểu tại sao anh cứ nghĩ em lập lờ. Nếu bảo em quay lại nhìn anh Định thì chẳng khác nào bảo em mù quáng , chẳng khác nào cố ý xúc phạm em.Trường im lặng , suy nghĩ thật lâu , cuối cùng anh mỉm cười:- Anh rất tiếc , em không có thái độ rạch ròi. Tại sao em cứ lặng lẽ khó hiểu như vậy. Trước đây Ban Mai có khi nào giấu anh chuyện gì đâu.- Tại anh làm em đề phòng.Cô chợt ngừng lại , nói thật nhỏ:- Anh nói là anh yêu em đi.Trường hơi nghiêng đầu qua cô:- Ban Mai nói gì?Ban Mai nói lớn hơn:- Từ đó giờ , chưa khi nào anh nói là yêu em.Trường hơi nhướng mắt ngạc nhiên , rồi cười thành tiếng:- Anh đã hành động rồi , trừ phi em cố tình không thấy.- Anh để em thấy , rồi lại làm em bị hẫng , sợ mình ảo tưởng , anh ác lắm.Trường vẫn nhìn về phía trước , nhưng mắt khẽ nheo lại , anh nói như nói một mình:- Ngay lúc đầu gặp em , anh đã thích lập tức. Lần đó em vừa đi vừa cười một mình. Rồi lại loay hoay đau chân khi gặp anh trong phòng , lúc đó anh quyết định: Đây sẽ là người phụ nữ của mình.- Nhanh vậy sao? - Ban Mai nói nhỏ.- Có thể là nhanh , nhưng khi thật sự rung động thì anh tìm mọi cách để chiếm đoạt cái mà mình thích. Trừ phi em đã thuộc về ai đó.Ban Mai ngồi im lắng nghe. Đây là điều cô muốn nghe từ lâu. Trong khi đáng lẽ Trường phải nói sớm hơn. Nhưng cuối cùng cô cũng có thể vững tin rồi. Đó mới là điều quan trọng.Trường biết Ban Mai nhìn và chờ nghe tất cả những điều anh nói. Nhưng anh làm ra vẻ không nhận thấy , để tránh cô khỏi ngỡ:- Khi anh còn nhỏ , gia đình đã gán cho anh một người mà tự trong thâm tâm , anh cũng thấy là rất hoàn mỹ. Nhưng anh không cảm được tình yêu , anh nói với Linh Lan rằng , anh không chịu nổi giữa anh em lại có thể thành chồng vợ. Nhưng đó chỉ là cách nói.- Em hiểu rồi.- Ban đầu mình cũng là anh em phải không? Nhưng anh thích biến nó thành quan hệ khác. Anh thích em làm vợ hơn là cô em gái.Ban Mai

chớp mắt. Một luồng xung cảm luồn vào tim. Cô lặng lẽ với cảm giác xúc động thầm kín. Trường đã rất tuyệt vời khi nói về tình yêu như thế và cô nói thật lòng:- Lúc này em phản đối anh , nhưng thật tình là em rất thích , khi anh công khai trước mọi người mối quan hệ của mình. Thậm chí em cảm ơn Phù Dung.- Em lắm rồi , không có Phù Dung thì anh vẫn làm như vậy. Còn em thì đã bị trói buộc rồi đấy.- Trói buộc gì?- Anh đã gián tiếp nói với mọi người , em thuộc về anh. Anh nghĩ trong môi trường em giao tiếp , không có ai muốn là đối thủ của anh đâu , em tiếc không?Ban Mai kêu lên:- Anh đừng có nói bậy.Cử chỉ của cô làm Trường cười thành tiếng. Và anh im lặng không nói gì nữa. Cho đến lúc ngừng lại trước nhà cô , anh định nói gì nữa thì thấy Phù Dung đứng trước cổng nhìn ra. Ban Mai cũng đã thấy. Cô nhú mào ngạc nhiên:- Nó lại muốn gây chuyện gì nữa đây?Cô định xuống xe , nhưng Trường giữ tay cô lại:- Cô ta kkhông phải là đối thủ của em nữa đâu. Anh không biết cô ta định nói chuyện gì , nhưng em đừng bị chi phối. Anh không muốn khổ sở vì cô ta nữa.- Không có đâu , bây giờ em vững tin rồi. Với lại cùn đã đi tới mức cuối cùng rồi , nó còn làm được gì nữa bây giờ.- Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.- Dạ.Ban Mai rất thích nghe câu đó , đó mới thật đúng là Trường. Trong khoảng khắc , cô như thấy lại mối quan hệ ngày trước và cô nhìn anh bằng cái nhìn đầy tình cảm.Trường cũng nheo mắt nhìn cô. Anh tát nhẹ vào mặt cô một cái , rồi nghiêng người tới mở cửa:- Em xuống đi.Ban Mai bước xuống , đi về phía Phù Dung , cô ta đang đưa mắt nhìn theo Trường. Cô chủ động lên tiếng:- Mày tìm tao phải không? Sao không vô nhà?Giọng Phù Dung hơi nhún nhường:- Vô nhà phiền lắm , mày có thể đi với tao không , tìm một quán nào đó ngồi?- Giờ này trưa rồi , tao hơi mệt , có chuyện gì mày nói đi.Phù Dung lưỡng lự một lát , rồi gật đầu:- Cũng được. Thật ra ta... chỉ muốn nhờ mày một chuyện , hy vọng là mày không ích kỷ từ chối.“Lúc nào cũng tìm cách nói răn buộc người khác”. Ban Mai nghĩ thầm , nhưng cô vẫn thản nhiên.- Chuyện gì vậy?Phù Dung nhìn xuống chân , dáng điệu có vẻ lúng túng thật. Cô nói mà không nhìn lên Ban Mai:- Mày... tao biết mày sắp nhận một vai trong bộ phim tới của anh Định , ông Thái cũng mời mày một vai trong phim cổ tích , tao nói đúng không?- Đúng , thì sao?- Mày không có thời gian nhận hai vai đâu , phải không?- Tao chưa biết nên nhận vai nào. Nhưng mày hỏi để làm gì?Phù Dung bậm môi:- Mày có thể nhường một vai cho tao không? Nếu mày từ chối phim nào đó thì hãy nói với đạo diễn đó , nhường vai đó lại cho tao , được không?Ban Mai im lặng nhìn Phù Dung. Cô không còn lạ gì sự tráo trở của con người này. Nhưng có thể trơ tráo đề nghị như vậy , thì cô không thể tưởng tượng nổi.Phù Dung lên tiếng:- Tao biết mày rất ghét tao , nhưng chuyện lúc trước đã qua rồi. Mày bây giờ đã có tất cả , tình yêu , địa vị , danh vọng , lẽ nào thêm cố chấp với một người đã thất thế như tao.- Tao không nhỏ mọn , nhưng điều đó không thể được. Thứ nhất , tao không có quyền hạn yêu cầu đạo diễn chọn ai:Phù Dung hấp tấp:- Được chứ , được đó chứ. Mày là người yêu của anh Trường , nói gì họ lại không nghe. Họ phải nể anh Trường chứ.- Rất tiếc , tao không thể lợi dụng uy tín đó. Điều thứ hai nữa , là gia đình tao sẽ luôn phập phồng , nếu tao còn quan hệ với mày. Chuyện này sẽ kéo theo chuyện kia. Mẹ và chị tao sẽ không yên tâm.Phù Dung bập lấy ngay:- Dù sao mình cũng là chị em mà Mai.- Nhưng tao biết , mày sẽ sẵn sàng tiêu diệt tao cho dù mày biết là chị em. Xin lỗi nghe Phù Dung. Mày có thể là chị em , nếu như mày khác đi.Phù Dung đứng yên , suy nghĩ cách thuyết phục khác nhưng cô chưa kịp nghĩ ra thì Ban Mai đã bỏ vào nhà. Cô tức giận nghiêng rằng , rồi ngẩng đầu thật cao và bỏ đi , không thèm hạ mình nữa.Cô không thấy Ban Mai đứng vịn son sắt nhìn theo với vẻ tự lự. Cũng không hiểu nổi rằng , Ban Mai sẵn sàng tha thứ , với điều kiện là cô phải tự thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ban-mai>